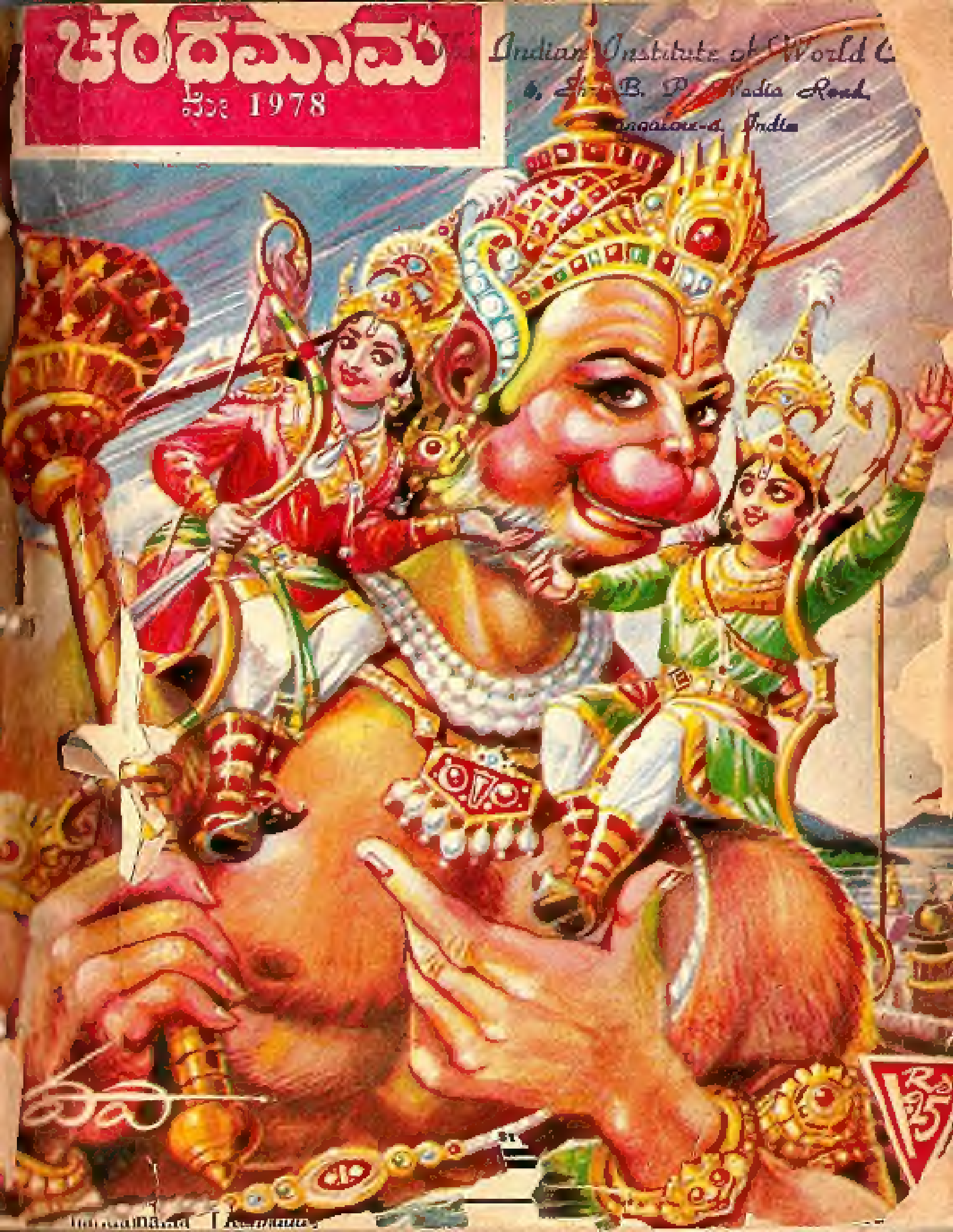

ಚರದಮಾಮ

ಜುಲೈ 1978

Indian Institute of World Culture
4, Dr. B. D. Vaidya Road
Bangalore-4, India

Rs 25

ಚಂದ್ರಮಾವು

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು : 'ಚಳಿ' ಪಾಣಿ :
ಸಂಚಾಲಕರು : ನಾಗರೇಡ್ಡಿ

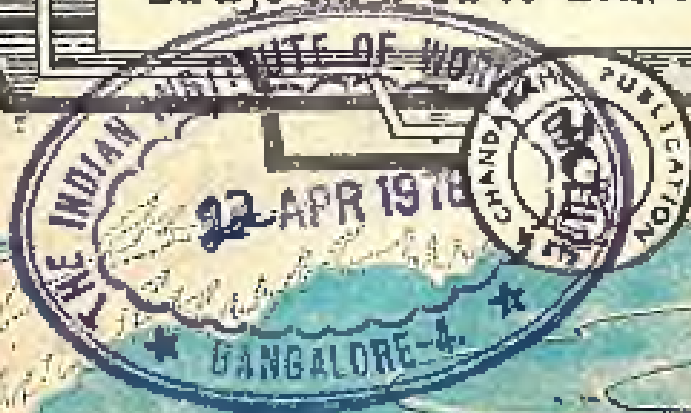
ಮೂನವಾಗಿ ಬುದ್ಧಿ ಶಕ್ತಿಯೊಂದು ವಿಶೇಷವಾಗಿರುವಾಗ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ಹರಿಬಿಡದೆ, ಯಾವುದನ್ನೇ ಆಗಲಿ ಕೇವಲ ಅಂಥ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ನಂಬಿಬಿಡಬಾರದು. ಕುರುಡುನಂಬುಗೆ ಮನುಷ್ಯ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೇ ಭಗ್ನಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಗಾಢ ನಂಬುಗೆ ಇಟ್ಟವನು ಸ್ವಂತ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಕ್ರಡ್ಡೆ ಕೋರಿಸಲಾರನು. ಆದುದರಿಂದ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿಂದ ದುಷ್ಟ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ತಡೆದುಬಿಡಲಿಕ್ಕೂ ಕುರುಡು ನಂಬುಗೆಯನ್ನೇ ಆಯುಧವನ್ನಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಬಿಡಬಹುದು. ಆದು ಹೇಗೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿರುವ "ಅಖಂಡ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ" ಎಂಬ ಬೇತಾಳ ಕಥೆಯನ್ನು ಓದಿ ನೋಡಿರಿ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಯಾವ ಕಾರ್ಯವನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂತಲೂ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಸಂಪುಟ : ೬೦

ಮೇ '೭೮

ಪುಟ : ೫

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೧-೨೫ : : ವಾರ್ಷಿಕ ದಂಡಾ ರೂ. ೧೫-೦೦

ಅಮರವಾಣಿ

ಸುಖದುಃಖೇ ಭಯಕ್ರೋಧೌ
ಲಾಭಾಲಾಭೌ ಭವಾಭವೌ
ಯಜ್ಞ ಕಿಂಚಿತ್ ತಥಾ ಭೂತಂ
ನನು ದೈವಸ್ಯ ಕರ್ಮತತ್

೧.

ಕಾರಣ ಕಾರಾದಂತಹ ಸುಖದುಃಖಗಳು, ಭಯ ಕ್ರೋಧಗಳು, ಲಾಭ ನಷ್ಟಗಳು, ಜನನ ಮರಣ ಇತ್ಯಾದಿಗಳೆಲ್ಲ ದೈವಿಕವಾಗಿ ಜರುಗುವಂಥವೇ.

ಋಷಯೋವ್ಯಗ್ರ ತಪಸೋ
ದೈವೇ ನಾಭಿಪ್ರಪೀಡಿತಾ
ಉತ್ಸೃಜ್ಯ ನಿಯಮಾಂ ಸ್ತೀವ್ರಾನ್
ಭ್ರತೃನ್ನೇ ಕಾನು ಮುನ್ಮುಭಿಃ

೨.

ಅತ್ಯುಗ್ರವಾದ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವ ಋಷಿಗಳು ಕೂಡಾ ದೈವಿಕಶಕ್ತಿಗೊಳಗಾಗಿ ತಪಸ್ಸು ಬಿಟ್ಟು ಮೋಹದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಭ್ರಷ್ಟರಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಅಸಂಕಲ್ಪಿತ ಮೇ ವೇಹ
ಯ ದತಸ್ಮಾತ್ ಪ್ರವರ್ತತೇ
ನಿವರ್ತಾರಂಭಮಾರಬ್ಧಂ
ನನು ದೈವಸ್ಯ ಕರ್ಮತತ್

೩.

ಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಘಕ್ಕನೆ ಎಂದಿಗೂ ಉಪಿಸಲಾಗದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ದೈವಿಕವಾದುದೇ.

ಕೊಪ್ಪಲಿಕ್ಕೆಯ

೫೮

ಗೊಗ ರಾಜನಿಗೂ ಅದರ ನಾಲ್ಕು ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೂ ಸ್ಥಿರಜೀವಿಯ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸ ಕೂಡುತ್ತಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳು ಸ್ಥಿರಜೀವಿ ಕಾಗೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಗುಹೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡುಹೋದುವು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರಜೀವಿ ತನ್ನೊಳಗೆ, "ರಕ್ಷಾಕ್ಷಿ ಮಂತ್ರಿಯೊಬ್ಬನೇ ನನ್ನ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದವನಾಗಿ ಧ್ವಾನೆ. ಉಳಿದ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಕಾಲ ಒಳಿತಾಗಿಲ್ಲದಾದ ರಿಂದ ರಕ್ಷಾಕ್ಷಿಯ ವಾದವನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆದಿವೆ" ಎಂದುಕೊಂಡಿತು.

ಗುಡ್ಡದ ಗುಹೆಯನ್ನು ಸೇರಿದ ಮೇಲೆ ಅರಿ ಮರ್ದನ ಗೊಗಗೆ, "ಈ ಸ್ಥಿರಜೀವಿ ನಮ್ಮ ಒಳಿತನ್ನೇ ಬಯಸುವವನು. ಅವನು ನಮ್ಮ ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಯಾವ ಪ್ರದೇಶ ಕೇಳುವನೋ ಆ ಸ್ಥಳವನ್ನೇ ವಾಸಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿತು.

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸ್ಥಿರಜೀವಿ ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತ ತನ್ನೊಳಗೆ ಹೀಗೆಂದುಕೊಂಡಿತು:

"ನಾನೇನೋ ಇವರ ವಿನಾಶಕ್ಕೆ ಉಪಾಯ ಮಾಡಲು ಬಂದವನು. ಇವರ ಮಧ್ಯ ಪ್ರದೇಶ

ದಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ನನ್ನನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ರಕ್ಷಾಕ್ಷಿಯೂ ಅವನ ಅನುಚರರೂ ನನ್ನನ್ನು ಸಾವಿರ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಪರೀಕ್ಷಿಸಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ದ್ವಾರದ ಬಳಿಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದುಬಿಟ್ಟರೆ ಅವಸರವಾಗಿ ಒಳಗೆ ಬರುವ ಹೋಗುವವರಿಗೆ" ನನ್ನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಹೀಗೆಂದುಕೊಂಡು ಅದು ಅರಿಮರ್ದನದೊಂದಿಗೆ, "ಮಹಾರಾಜ! ನಿಮ್ಮ ಚೂ ಬೊಡ್ಡ ವನಸ್ಸು. ನನಗೆ ನಿಮ್ಮ ಗುಹೆಯ ದ್ವಾರದ ಹತ್ತಿರ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರ ಸ್ಥಳ ಕೊಟ್ಟಿರೂ ಸಾಕು. ದಿನಾ ಬಂದು ತಮ್ಮ ದರ್ಶನ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದಿತು.

ಅರಿಮರ್ದನವು ಸ್ಥಿರಜೀವಿಯ ನಮ್ರತೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಬಹಳ ಸಂತೋಷ ಪಟ್ಟು ಅದರ ಕೋರಿಕೆಯಂತೆಯೇ ನಡೆಯಿಸಿಕೊಟ್ಟಿತು. ಸ್ಥಿರಜೀವಿ ಮತ್ತೆ ಮೊದಲಿನಂತೆ ಆರೋಗ್ಯ ಸಂವಾದಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಆಹಾರ ಕೊಡಿಸಲಾಯಿತು.

ತನ್ನ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ನಿರಾಕರಿಸಿ ಸ್ಥಿರಜೀವಿಯನ್ನು ಅಂದಣವೇರಿಸುವ ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ ಚುಂತಿ

ಸುತ್ತು ರಕ್ತಾಕ್ಷಿ. "ಮಹಾರಾಜಾ, ನೀನು ಬಂಗಾರದ ಹಿಟಕಿಹಾಕುವ ಪಕ್ಷಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟು ರಾಜ ಮತ್ಸ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಹಾಗೆ ಬಹಳ ಅವಿಮೇಶವಾಗಿ ವರ್ತಿಸುವಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ ಸುಮ್ಮನಿರಲು ನನ್ನಿಂದಾಗದು" ಎಂದಿತು. "ಅದೇನು ಕಥೆ?" ಎಂದು ರಾಜನೂ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಕೇಳಿದರು. ಅವರಿಗೆ ರಕ್ತಾಕ್ಷಿ ಆ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿತು:

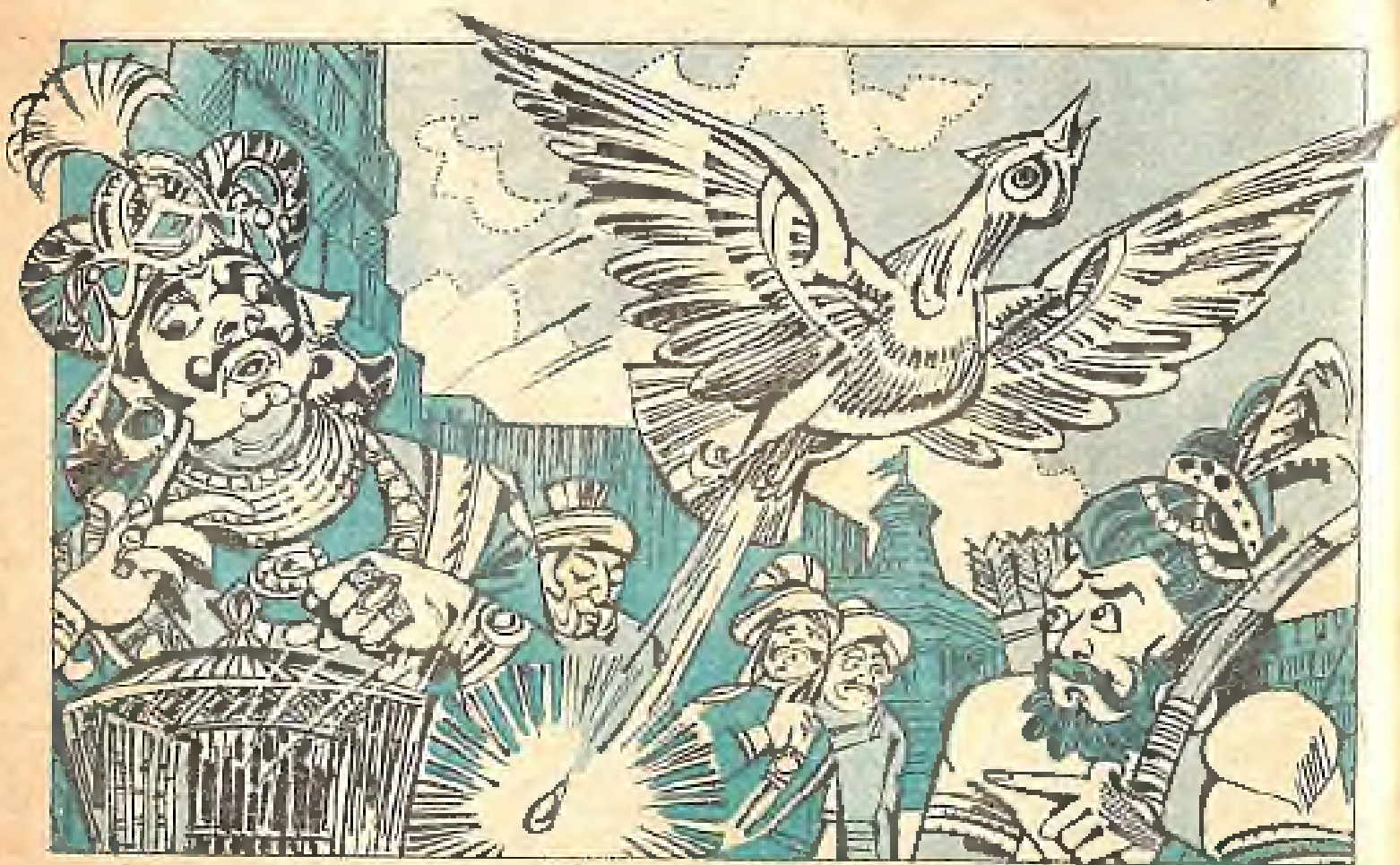
ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಬಟ್ಟದ ಬದಿಯ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೊಸಬಗೆಯ ಪಕ್ಷಿ ವಾಸವಾಗಿತ್ತು. ಅದು ಬಂಗಾರದ ಹಿಟಕಿ ಹಾಕುತ್ತಿತ್ತು. ಒಬ್ಬ ಬೇಟೆಗಾರನು ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದನು. ಆ ವಿಚಿತ್ರ ಪಕ್ಷಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು, ಉರುಳು ಹಗ್ಗ ಬೀಸಿ ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದು ಗೂಡಿಗೆ ಹಾಕಿಸೊಂಡನು. ಇಂತಹ ಪಕ್ಷಿ ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ರಾಜನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿ ತುಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ದೀಕಬಹುದೆಂದು ಹೆದರಿ, ಅದನ್ನು ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ. "ಮಹಾ ರಾಜರೆ,

ಈ ಪಕ್ಷಿಯು ಹಿಟಕಿ ಉತ್ಸವವಾದ ಬಂಗಾರ ವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಇದನ್ನು ತುಗೆ ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕಾದುದು ನ್ಯಾಯವೆಂದು ಕೊಂಡು ತಂದೆನು" ಎಂದನು.

ರಾಜನು ಮಂತ್ರಿಗಳೊಂದಿಗೆ, "ದಿವಾತ್ಮರ್ಯ! ಇದರ ವಿಶೇಷವನ್ನು ನೋಡೋಣವೇ? ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳೋಣವೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಮಹಾರಾಜರೆ, ಈ ಪಕ್ಷಿ ಅಂದರೇನು? ಬಂಗಾರದ ಹಿಟಕಿ ಹಾಕುವುದೆಂದರೇನು? ಎಲ್ಲಾದರೂ ಇದೆಯೇ? ಈ ಪಾಮರ ಮನುಷ್ಯನ ಮಾತನ್ನು ನೀವು ನಂಬಬಾರದು. ಏನೋ ಅದ್ಭುತ ಹೇಳಿ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆಯುವ ಕೋರಿಕೆ ಅವನದು" ಎಂದರು ಮಂತ್ರಿಗಳು. ರಾಜನು ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಪಕ್ಷಿಯ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

ಅರಿಮಾರ್ಧನವೂ ಅವನ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಸುಮ್ಮನೆ ನಕ್ಕವೇ ಹೊರತು, ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಬದ

ಲಾಗಿ ಸ್ವರಚೇವಿಯ ಮೇಲೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಅನುಶಾಸನವೇ
ಉಳ್ಳವರಾದರು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ರಕ್ತಾಕ್ಷಿ ತನ್ನ ಅನುಚರರೊಂದಿಗೆ
ರಹಸ್ಯವಾಗಿ, "ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಗುಹೆಗಳ ರಾಜ್ಯ ನಾಶ
ವಾಗಲಿದೆ. ಅವಸಾನಕಾಲ ಸಮೀಪವೇ ಕಾಣು
ತ್ತಿದೆ. ಇನ್ನು ರಾಜನನ್ನೂ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನೂ ಕಾವಾಡು
ವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಮಾತಾಗಿದೆ. ರೋಗಿಗಳಿಗೆ
ಔಷಧ ರುಟಿಸದಿರುವಂತೆ ಅವರಿಗೆ ಹಿತವಚನಗಳು
ರೂಪಿಸಲಾದವು. ವ್ಯವಧಿ ಇರುವಾಗಲೇ ನಾವು
ಇಲ್ಲಿಂದ ಪಾರಾಗಿಬಿಡಬೇಕು. ಜನ್ಮಶತ್ರು ನಿಜವಾದ
ವಿತ್ರನಾಗುವುದು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಉಂಟೇ? ಒಂದು
ಒಂದು ಗುಹೆ ಮಾಡತಕ್ಕಂತೆ!" ಎಂದಿತು.

"ಅದಂಥ ಕಥೆಯೇ?" ಎಂದು ಅನುಚರರು
ಕೇಳಿದುದಕ್ಕೆ ರಕ್ತಾಕ್ಷಿ ಆ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿತು:

ಒಂದು ಮಹಾರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಖರಸಖರವೆಂಬ ಸಿಂಹ
ವಿದ್ದಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಅದು ದಿನವೆಲ್ಲಾ ಆರಣ್ಯ
ವೂರಾ ತಿರುಗಿದರೂ ಕೊಂದುತಿನ್ನಲು ಅದಕ್ಕೆ
ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಯೂ ದೊರಕಲಿಲ್ಲ. ಸೂರ್ಯನು
ಅಸ್ತಮಿಸುವ ಹೊತ್ತು ಬಂತು. ಆಗ ದೊಡ್ಡ
ದೊಂದು ಗುಹೆಯನ್ನು ಅದು ನೋಡಿತು.

"ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಯಾವುದಾದ
ರೊಂದು ಮೃಗವು ಬಾರದೇ ಇರದು. ಆಗ ಅವನ್ನು

ಹಿಡಿದು ತಿಂದುದಿಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದುಕೊಂಡು ಆ
ಸಿಂಹವು ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿತು.

ಆ ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಒಂದು ನರಿ ಬಂದು ಮಾಲಗು
ತಿತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿಗೆ ಆ ನರಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು,
"ಓ! ಗುಹೇ! ಓ ಗುಹೇ!" ಎಂದು ಕರೆಯಿತು.

ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ನರಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ
ಹಾಗೆಯೇ ಕರೆಯಿತು. ಅದಕ್ಕೂ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ
ವೇನೂ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ನರಿ ಮೂರನೇಸಾರಿ ಕರೆದು, "ನಾನು ರಾತ್ರಿ
ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ನಾನು ಕರೆದರೆ ಎಚ್ಚರದಲ್ಲಿದ್ದು
ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕು ಅಂತ ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿದ್ದು
ಮರೆತೆಯೋ ಗುಹೆಯೇ? ಈ ಮಾತಿನಂತೆ ನೀನು
ನಡೆಯದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಇದೇ ಪರತ್ತಿನ ಮೇಲೆ
ಇನ್ನೊಂದು ಗುಹೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದಿತು.

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಹಸಿದ ಸಿಂಹ ತನ್ನಲ್ಲಿ,
"ಈ ಗುಹೆ ಕರೆದರೆ ಓ ಗುಡುವುದೆಂದು ಕಾಣುತ್ತೆ.
ನಾನೀಗ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರೆ ನರಿ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತದೆ.
ಉಪಾವಾಸದಲ್ಲಿ ಸಾಯಬೇಕಾದೀತು!" ಎಂದು
ಕೊಂಡು "ಓಯ್!" ಎಂದು ಭಯಂಕರವಾಗಿ
ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಿತು. ನರಿ ನಗಾಡುತ್ತ "ಹಾಗೇನು
ಕತೆ? ಗುಹೆ ಓಗೊಡುವುದನ್ನು ನಾನಲ್ಲಿಯೂ
ಕೇಳಿಲ್ಲ!" ಎಂದು ಅತಿವೇಗವಾಗಿ ಓಡಿಹೋಯಿತು.

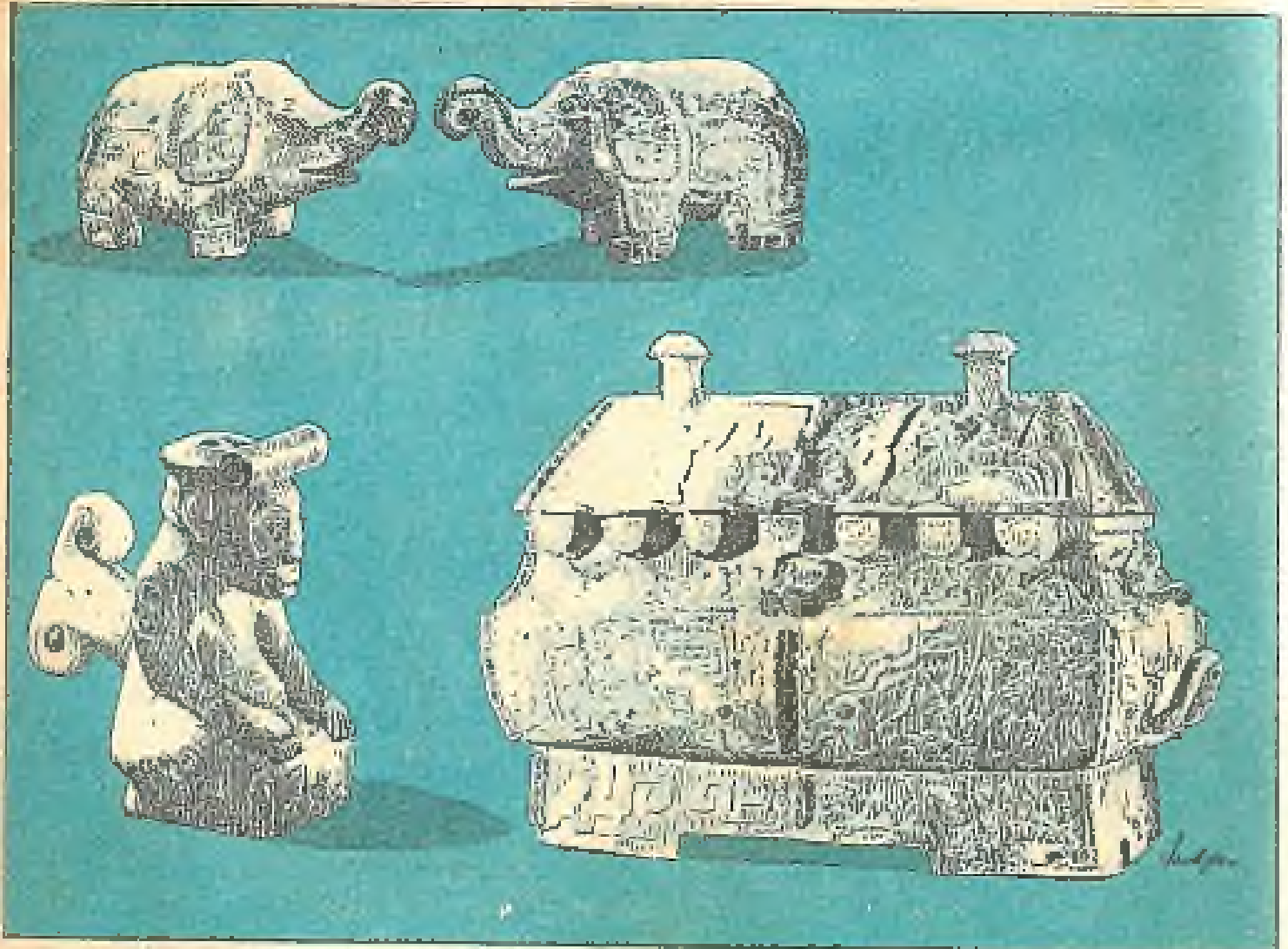

೧೯೬. ಯಿನ್ ರಾಜರ ಸಮಾಧಿ

ಚೀನಾದಲ್ಲಿಯ ಹೊನಾನ್ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಅನ್ಯಾಂಗ್ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಸ್ತ ಪೂರ್ವ ೧೨ನೇ ಶತಾಬ್ದದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿಯೇ ಯಿನ್ ರಾಜರ ಸಮಾಧಿ ಹೊರಬಿದ್ದಿದೆ. ಅದು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕೆಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಕಂಚು ವಸ್ತುಗಳ ಮೇಲೆ ಕೆತ್ತಲಾದ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಅದು ಯಿನ್ ರಾಜವಂಶದ ವುಟಿಂಗ್ ರಾಜನ ಪತ್ನಿಯೆಂದು ತಿಳಿದಿದೆ. (ಯಿನ್ ವಂಶವು ಕ್ರಿ. ಪೂ. ೧೬ ರಿಂದ ೧೦ ನೇ ಶತಾಬ್ದದವರೆಗೆ ವಾಳಿಸಿದೆ.)

ಇದರಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೨೦೦ ಕಂಚು ವಾಕ್ಯಗಳು ಸಿಕ್ಕಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಕಾಲು ಭಾಗದಷ್ಟೂ ಪಾಠಪಾತ್ರಗಳು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡವು ಜಟಿಜಕೆಯಾಗಿವೆ. ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ತಲೆಗಳನ್ನು ಕೆತ್ತಿವೆ.

ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿ ೪೦೦ ಜೇರಿ ಬಾಳುವ ಕಲ್ಲಿನ ವಸ್ತುಗಳೂ, ಶಿಲಾವಸ್ತುಗಳೂ ಇವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಮನುಷ್ಯರ ಪ್ರತಿಮೆಗಳು. ಅವುಗಳಿಂದ ಆ ಕಾಲದ ದುಸ್ತುಗಳ ರೀತಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ವಿಚಿತ್ರ ವೆಂಬಂತೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅರ್ಧನಾರೀಶ್ವರ ಪ್ರತಿಮೆಕೂಡಾ ಇದೆ. ಇತರ ಶಿಲ್ಪಗಳಲ್ಲಿ ಹುಲಿ, ಕರಡಿ, ಆನೆ, ಎತ್ತು, ಕುರಿ, ಕುದುರೆ, ಕೋತಿ, ಮೊಲ, ಹದ್ದು, ಗಿಳಿ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಚಿತ್ರಗಳಿವೆ.

ಅಖಂಡಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ

ಶ್ರೀ ಸವದರೂ ಮಾನಸ ಹಿರೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸಮಯದ ರಾಜಾ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ವಂತ್ರಿ ಪುರದಬಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ವೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕವನವನ್ನು ಕೇಳಿಗೂ ತನ್ನ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಎಂದಿನಂತೆ ಮೌನವಾಗಿ ಸ್ವಾನದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಅವದೊಳಗಿನ ಬೇತಾಳವು ಮಾತಾಡಲು ತೊಡಗಿ, "ಎಲೈ ರಾಜನೇ, ನಿನಗೆ ಮಾನವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಅಪಾರವಾದ ವಿಶ್ವಾಸವಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಾ ಇದೆ. ಆದರೆ ಮಾನವರಿಗೆ ತಿಳಿದುದಿರುವಂತಹ ದೈವ ನಿರ್ಣಯವೊಂದು ಬೇರೆಯೇ ಇದೆ ಗೊತ್ತಾ? ಅದಕ್ಕೆ ಇದಿರಿಲ್ಲ. ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿ ರಿಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಅಮೃತ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯದ ವಿಷಯ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ದಾರಿಯ ಕ್ರಮ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಕೇಳುತ್ತಾ ನಡೆ" ಎಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿತು:

ಹಿಂದೆ ವಸಂತದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಹಾವೀರನಾದ ರಾಜ ನೊಟ್ಟುನಿಟ್ಟ. ಅವನು ಸಂತಾಪನವನ್ನು ಏರೆದ ಕೂದಲೇ ನೆರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಪೇಮಂತ ರಾಜ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಆ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ

ಜೈತ್ರಾಶ್ವಕಥೆಗಳೇ...

ಅವನೇ ಗಿಡ್ಡುಬಿಟ್ಟನು. ಹೀಗೆ ಅವನು ಪಟ್ಟವೇರಿದ ಕೂಡಲೇ ಎರಡು ದೇಶಗಳಿಗೂ ರಾಜವಾಗಿಬಿಟ್ಟನು.

ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ವಿಜಯ ಲಭಿಸಿದ್ದೇನೋ ನಿಜ ವಾದರೂ ಉಭಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಜನನಷ್ಟ ಧನನಷ್ಟಗಳು ಅಪಾರವಾಗಿದ್ದುವು. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ತಮ್ಮ ರಾಜನ ಉತ್ಸಾಹವು ಮೇರೆ ಮೀರುವಂತಿರುವ ದನ್ನು ನೋಡಿ- ಮಂತ್ರಿಗೆ ಚಿಂತೆಯಾಯಿತು. ಯುದ್ಧದ ಉಪಿ ನೋಡಿದ ಮಹಾ ವೀರನಾದ ಈ ರಾಜನು ಇನ್ನೂ ಇತರ ದೇಶಗಳೊಡನೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ತಲೆ ಹಾಕುವನೇನೋ? ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಒಳ್ಳೆಯ ದೆಂದು ಮಂತ್ರಿ ಆಸ್ಥಾನ ಚ್ಯೋತಿಸ್ವನೊಂದಿಗೆ ರಾಜನ ಜಾತಕ ಫಲವನ್ನು ನೋಡಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ರಾಜನ ಇದಿರಿನಲ್ಲಿಯೇ ಚ್ಯೋತಿಸ್ವನು ರಾಜನ ಜಾತಕ ನೋಡಿ ಹೀಗಿಂದನು:

“ಮಹಾ ಮಂತ್ರಿಗಳೇ, ನಮ್ಮ ಮಹಾ ರಾಜರಿಗೆ ಎರಡು ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನಾಳುವ ಯೋಗಮಾತ್ರವೇ

ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಲೀ ಇವನು ಇನ್ನೊಂದು ಸಾರಿ ಯುದ್ಧಮಾಡಬೇಕಾಗಿಬಂದರೆ ಅಪಜಯವಾಗುವುದು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಎರಡು ರಾಜ್ಯಗಳೂ ಕೈಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವ ಸಂಭವವಿದೆ.”

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ರಾಜನು, “ಹಾಗಾದರೆ ನನ್ನ ಪರಾಕ್ರಮವು ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಸುಂದ ಬೆಳುದಿಂಗಳಾಗಿ ದೇಶಾಧೀನು?” ಎಂದನು ಕುಷ್ಕಸ್ತರದಿಂದ.

“ಅದಕ್ಕೊಂದು ಉಪಾಯ ಮಾಡೋಣ. ನಮ್ಮ ವೀರಪ್ರಹಾವಗಳು ವೃಥಾಹೋಗದಂತೆ, ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ಯುದ್ಧ ವಿದ್ಯೆಗಳ ಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನು ವಿವರಿಸೋಣ. ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಸೈಧ್ಧಿಕಸಲು ದೇಶ ದೇಶಗಳಿಂದ ವೀರರನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸೋಣ. ಮಹಾ ಮಹಾ ವೀರರನ್ನು ನೀವು ಸೋಲಿಸಿ ಕೀರ್ತಿಗೇರಿಸಿ ಬಹುದು. ಯುದ್ಧದ ಛಾಭವ್ಯತೆಯಿಲ್ಲದೆ ಒಳ್ಳೆಯ ವಿನೋದವೂ ಆಗುತ್ತದೆ” ಎಂದನು ಮಂತ್ರಿ.

ರಾಜನು ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುತ್ತ ಬಂದನು. ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ದೇಶಗಳ ರಾಜರು ವಸಂತ

ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧ ವಿದ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಿ ಸೋತು
 ಹೋದರು. ಅವರಿಗೆ ಅವಮಾನದ ಭಾವನೆ ಬಾರ-
 ಗತ, ವಸಂತರಾಜನು ಅವರನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ಸುಹೃದ
 ಯತೆಯಿಂದ ಸನ್ಮಾನಿಸಿ, ಗೌರವಿಸಿ, ಉಪಚರಿಸಿ
 ಉಳಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಂತಹ ಬಲವಂತನೊಂದಿಗೆ
 ಸ್ನೇಹ ಉಂಟಾದುದಕ್ಕೆ ಅನೇಕಮಂದಿ ರಾಜರಿಗೆ
 ಹೆಮ್ಮೆಯೇ ಆನಿಸಿತು. ಅಂತಹ ಬಲಿಷ್ಠ ರಾಜನು
 ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬರಲು ಎಣಿಸದಿರುವ
 ದಕ್ಕೂ ಅವರಿಗೆ ಸುತೋಷಮಾಯಿತು.

ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದುವು. ವಸಂತ-
 ರಾಜನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಆಸ್ಥಾನ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯನಾಗಿದ್ದವನ
 ತಮ್ಮನು ಶಮಂತರಾಜನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ
 ಪಾಗಿ ಸೇರಿಕೊಂಡನು. ಅವನೂ ಗಟ್ಟಿಗನಾದ
 ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯನೇ.

ವಸಂತರಾಜನಿಗೆ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಲೇ
 ಇಲ್ಲ. ಒಬ್ಬಳು ಮಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಬೆಳೆದು
 ದೊಡ್ಡವಳಾದಳು. ಅವಳು ಆತ್ಮಂತ ಸುಂದರಿಯೂ

ಒಳ್ಳೆಯ ವಿದ್ಯಾನ್ವಿತಿಯೂ ಆದುದರಿಂದ ಅನೇಕ
 ಮಂದಿ ರಾಜಕುಮಾರರು ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆ
 ಯಾಗಲು ಹಾತೊರೆದರು. ಅವಳಿಗಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು
 ವಿಶೇಷವೇನೆಂದರೆ, ಎರಡು ರಾಜ್ಯಗಳ ಸಿಂಹಾಸನ
 ಗಳಿಗೂ ಅವಳೇ ವಾರಸುದಾರಳು.

ಶಮಂತರಾಜನು ಸಮರ್ಥನಾದ ಯುವಕ
 ನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ಕೂಡಾ ವಸಂತರಾಜಕುಮಾರಿ
 ಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂಬ ಲವಲವಿಕೆ
 ಯಲ್ಲಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಅವನು ಚಕ್ರ ರಾಜ್ಯದ ಅಲ್ಪ
 ಸ್ಥನ್ನದ ದುರ್ಬಲ ರಾಜನಾದುದರಿಂದ ವಸಂತರಾಜ
 ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಪರಿಸ್ತೋಳಿಸಿ ಅವಕಾಶ ಅವನಿಗೆ
 ಆಗಾಮಾತ್ರವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಪೂರ್ತಿ ನಿರಾಶ
 ಗೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ತನ್ನ ಆಸ್ಥಾನ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ
 ನೊಂದಿಗೆ ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಸ್ತಾವಿಸಿ
 ನೋಡಿದನು.

ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯನು ಅವನ ಜಾತಕವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ
 ಪರಿಶೀಲಿಸಿ, "ಮಹಾರಾಜಾ, ತಮ್ಮ ಜಾತಕದಲ್ಲಿ

ತಾವು ಮೂರು ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ರಾಜರಾಗುವ ಯೋಗ
ವಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ತಾವು ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ,
ವಸಂತರಾಜನಿಗೆ ಅವನ ಮಗಳನ್ನು ನಿಮಗೆ ಕೊಟ್ಟು
ಮದುವೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ, ಅದಕ್ಕೆ ತಪ್ಪಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ
ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಬೇಕೆಂದೂ ಸಮಾಚಾರ ಕಳು
ಹಿಸಿರಿ. ಆಮೇಲೆ ಏನು ನಡೆಯುವುದೋ ನೋಡುವಿ
ರುತೆ ನನ್ನ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ಸುಳ್ಳಾದರೆ ನೀವು ಕೊಡುವ
ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ತಲೆಯೊಡ್ಡುತ್ತೇನೆ ' ಎಂದನು.

ಇಷ್ಟು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿದ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯನ
ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ನಂಬುಗೆಯಿಟ್ಟು, ಶಮಂತರಾಜನು
ವಸಂತರಾಜನಿಗೆ ಹಾಗೆಯೇ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.
ವಸಂತರಾಜನು ಮರುವಿನಾಡದೆ, ಸಂತೋಷದಿಂದ
ಒಪ್ಪಿ, ತನ್ನ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಶಮಂತರಾಜನಿಗೆ
ಕೊಟ್ಟು ವೈಭವಗಿಂದ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದನು. ಅದು
ಗಿಂದ ಶಮಂತರಾಜನಿಗೆ ಮೂರು ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ
ರಾಜನಾಗುವ ಯೋಗ ಕಾಣಿಸಾಯಿತು.

ಬೇತಾಳವು ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, "ಮಹಾ
ರಾಜನೇ, ಈಗ ಹೇಳು ವಸಂತರಾಜನಂತಹವನು,
ಪ್ರತಾವದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕಾಲ ಕಳುಗುರಿಗೂ ಸರಿಬಾರದ
ಶಮಂತರಾಜನ ಬೆದರಿಕೆಗೆ ಬೆದರಿಕೊಂಡು ತನ್ನ
ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ
ಮಾಡಿದನೆಂದರೆ, ಅದು ದೈವಿಕ ಘಟನೆಯೆಂದೇ

ಹೇಳಬೇಕಲ್ಲವೆ? ಅಥವಾ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವನು,
ದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ವೀರಪ್ರತಾಪಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾ
ಹೋಯಿತೇ? ಈ ಸಂದೇಹಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಸಮಾಧಾ
ನವು ಕೂಡಾ ಹೇಳದೆ ಹೋದರೆ ನಿನ್ನ
ಖಾವಿರ ಹೋಣಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆಂದು ತಿಳಿ!" ಎಂ
ತೆ ಹೇಳಿ ಸುಮ್ಮನಾಯಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಹೀಗೆಂದನು: "ವಸಂ
ತರಾಜನಿಗೆ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಗಾಢ ನಂಬುಗೆ ಇದ್ದಿತ್ತು.
ಅದನ್ನು ಕುರುಡು ನಂಬುಗೆಯೆಂದೂ ಹೇಳಬಹುದು.
ಆದುದರಿಂದಲೇ ಅವನು ಶಮಂತರಾಜನೊಂದಿ
ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಇಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಜಾತಕದ
ಗಟ್ಟಿ ನಂಬುಗೆ ಇದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಅವನು ಮೂರು
ದೇಶವನ್ನು ಜಯಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲೂ ಇಲ್ಲ.
ಶಮಂತದ ಅಭ್ಯಾಸ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯನಿಗೆ ಆ ರಹಸ್ಯವನ್ನಿ
ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಅವನು ಶಮಂತರಾಜ
ನಿಗೆ ಅಷ್ಟು ದೃಢವಾಗಿ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ಹೇಳಿದನು
ಇದರಲ್ಲಿ ದೈವಿಕ ಘಟನೆ ಎಂದು ಹೇಳಲು ಯಾವ
ಸೂಚನೆಯೂ ಇಲ್ಲ."

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮೌನ ಭಂಗವಾದ ಕೂಡಲೇ
ಬೇತಾಳವು ಶವದೊಂದಿಗೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗಿ,
ಎಂದಿನಂತೆ ಮರದ ಕೊಂಬೆ ಹಿಡಿದು ನೇತಾಡಲು
ಕೊಡುತು.

ಸೋದರ ಪ್ರೇಮ

ಓಬ್ಬ ರಾಜನ ಹತ್ತಿರ ಕೆಲವಾರು ಮಂದಿ ಗುಲಾಮರಿದ್ದರು.

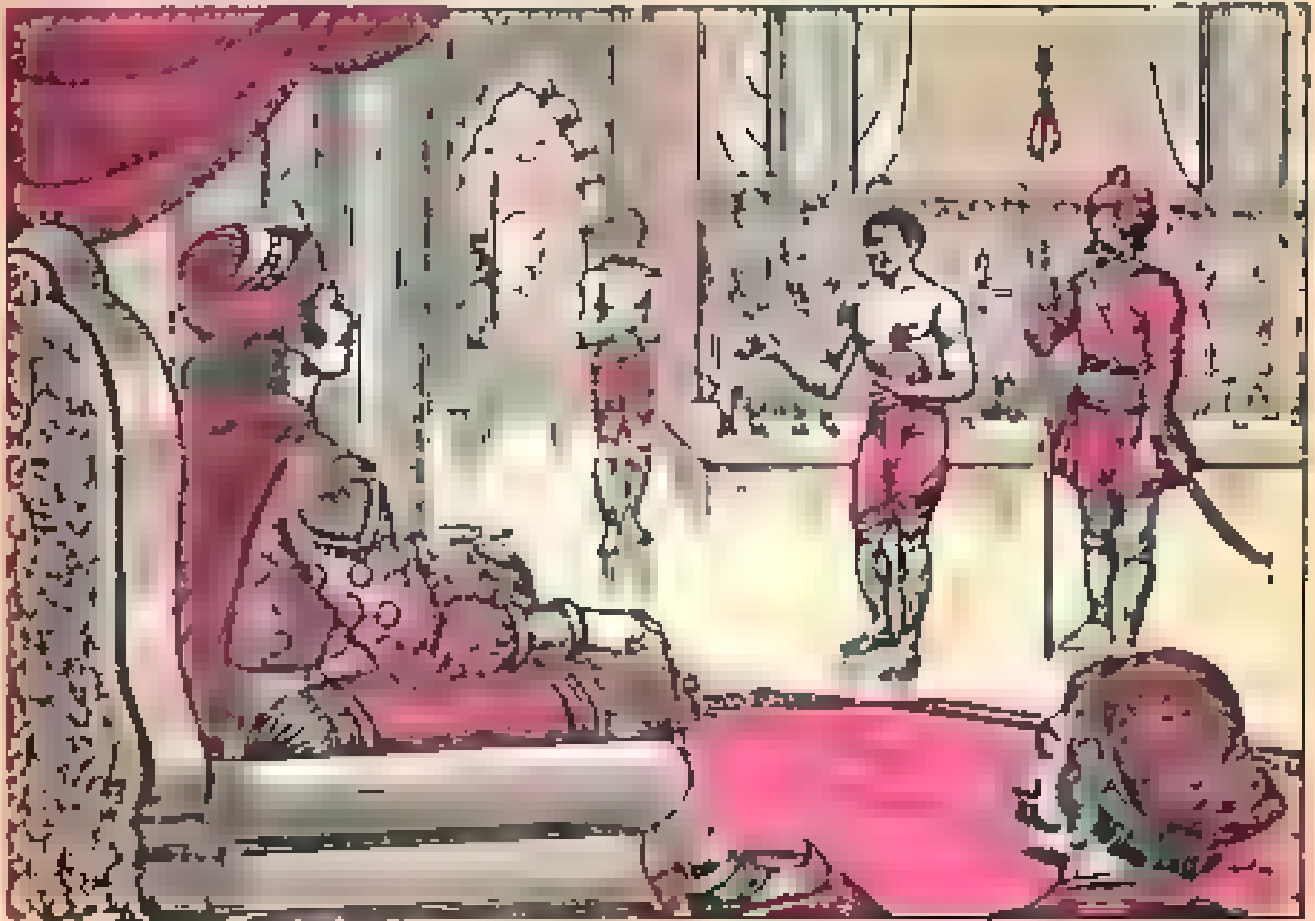
ಒಂದು ಸಾರಿ ಖಡುಗೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಡಿದ್ದ ಛಾವೆದ್ದಾ ಬಂದಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳಾಗಿ ಒಡ್ಡಿಸಿ ಗುಲಾಮನೊ ಕೆಳವೊಬ್ಬ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಸಂಪಾದಿಸಿಟ್ಟುರ ಅಮೆಗೆ ಸ್ವಾತುತ್ಯಕೊಟ್ಟು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ರಾಜನು ಹೇಳಿದನು.

ಆ ಗುಲಾಮರಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಅಗ್ಗಾತಮ್ಮಂದಿರಿದ್ದರು. ತಮ್ಮನು ಬಲಹೀನನಾಗಿರಲು. ಅಗ್ಗಾ ಒಲೆಯ ಬಲಹಾರಿ. ಅವನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಳವೊಬ್ಬ ಶ್ರಮಿಸಿ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ರಾಜನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, "ಇದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನಿನ್ನ ತಮ್ಮಳನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಪ್ರಭುವೆ" ಎಂದನು.

"ನೀನು ಶ್ರಮವೊಬ್ಬ ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದನ್ನು ನಿನ್ನ ತಮ್ಮನಿಗಾಗಿ ಕುಲಯೋಗಿಸುವೆ ಏಕೆ?" ಎಂದು ರಾಜನು ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

ದಿನ್ನ ತಮ್ಮನಿಗೆ ದತ್ತಿಸ್ತು ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು. ನಾನು ಇದನ್ನ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ, ನಿನ್ನ ಬಿಡುಗಡೆ ಯನ್ನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇ. ನಾನು ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ ತಮ್ಮನ ಸೊಗಸಿ ಹವರು ನೋಡು ತ್ತಾರೆ?" ಎಂದ ಅಗ್ಗಾ.

ರಾಜನು ಅವನ ಸೋದರ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ನೋಡಿ, ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆಯೇ ಆ ಅಗ್ಗಾತಮ್ಮಂದಿಗೆ ಸ್ವಾತುತ್ಯಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಅಂಚೆಕಯವಾಣಿ

ಶ್ರೀವೈರವೇಬ ಗ್ರಾಮವು ತುಂಬಾ ಸುಖಶ್ರವಣಿತ್ತು. ಊರೊಳಗೆ ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳು ಹುಲುಸಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತ ದಸಲಕ್ಷ್ಮಿ ಧಾನ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯರು ಶಾಂಡವಿಸೊಂಡಿದ್ದರು. ಊರೊಳಗಿನವರ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರರಾಗಿ ದೊಡ್ಡವರಾಗಿ ಇರುವವರು ರಾವ್ ಬಹದ್ದೂರ್ ಜಮೀನ್ದಾರರೇ. ಊರೊಳಗಿನವರಿಗೆ ಅವರ ಮಾತಿಗೆ ಇದ್ದೇ ಇಲ್ಲ ಯಾರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎನು ತುಟಿ ತಕಲಾರುಗಳಿದ್ದರೂ ರಾವ್ ಬಹದ್ದೂರರ ನಾಲಗೆಯ ತುದಿಯಲ್ಲೇ ತೀರಿಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾವು. ಬಹಳವಾಗಿ ಗ್ರಾಮದವರೆಲ್ಲ ನಿರಕ್ಷರಕುಕ್ಷಿಗಳಾದುದರಿಂದ ಆ ಗ್ರಾಮದೊಳಗೆ ಏನೇನು ಸದುವಾಯಿಗಳು ಬಂದಿದ್ದುವೋ ಅವೆಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಜಮೀನ್ದಾರ ರಾವ್ ಬಹದ್ದೂರರೇ ಬಾಧ್ಯಸ್ಥರು.

ಆ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಂಬಿಕಾ ಅಮ್ಮನವರ ದೇವಾಲಯವನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿದವರು ಕೂಡಾ ರಾವ್ ಬಹದ್ದೂರರೇ. ಮೊದಲು ಅಂತಹ ದೇವಾಲಯವು ಅಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಪಳಿಕಾಲದ ಒಂದು ಮುರುಕು ಅಮ್ಮನವರ ಗುಡಿ ಇದ್ದಿತು. ಅದೇ ಈಗ ಅಂಬಿಕಾ ದೇವಾಲಯವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿತ್ತು. ಆ ದೇವಾ

ಲಯದ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಗ್ರಾಮಸ್ಥನ ಹಣವೂ ಅಷ್ಟೋ ಇಷ್ಟೋ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಪ್ರತಿ ಪರ್ವವೂ ಕೊಟ್ಟ ಚುರಾ ಹಣದಿಂದ ಅಂಬಾಮ್ಮನವರಿಗೆ ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ನಗಗಳಾಗಿದ್ದುವು. ಆ ನಗಗಳನ್ನು ಮೊದಲನೇಕಾರ ದೇವಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸುವ ದಿನ ಭಾರಿ ಉತ್ಸವ ನಡೆದಿತ್ತು. ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಹತ್ತಾರು ಊರುಗಳ ಜನರು ಬಂದು ದಟ್ಟಿಸಿದ್ದರು. ಜಮೀನ್ದಾರ ರಾವ್ ಬಹದ್ದೂರರ ಪೂಜ್ಯದಿಂದ ಆ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ದೇವಾಲಯ ಇನ್ನೊಂದಿಲ್ಲದಂತಾಗಿತ್ತು. ಗುಡಿಯೊಳಗೆ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ನಗಗಳ ಭಂಡಾರ ಕೋಣೆ ಇರುವ ಕಾರಣದಿಂದ ಗುಡಿಗೆ ಬಲವಾದ ಬೇಗವಿದ್ದಿತು. ಅದರ ಬೇಗದ ಕೈ ಗುಡಿ ತೆರದಿದ್ದಾಗ ಅರ್ಚಕರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೂ, ಉಳಿದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಹತ್ತಿರವೂ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ದೇವಾಲಯ ದಿಂದಾಗಿ ರಾವ್ ಬಹದ್ದೂರರ ಕೀರ್ತಿ ಅಕಾಶಕ್ಕೇರಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಅಮ್ಮನವರ ನಗಗಳೆಲ್ಲ ಮುಟಮಾಯವಾಗಿ ಹೋದುವು. ಅರ್ಚಕರು ದೇವಿಯ ಅಲಂಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ದೇವಾಲಯದ

ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಒಳಹೋಗುತ್ತಾ ಭಂಡಾರದಲ್ಲಿ ನಗಗಳು
 ಹರಿಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ತಲೆಬದೆಯ
 ಕೊಂಡರು, ಅವರು ಓಡುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ಈ ಸಂಗತಿ
 ನನ್ನ ರಾವ್ ಬಹಾದ್ದೂರರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದರು.
 "ನನು ಕುಮ್ಮ ಕಿವಿಗಳನ್ನು ತುಂಬೇ ನಂಬರಾರದೆ
 ಕೊಂಡರು. ಒಕ್ಕನೆತ್ತಿ ಬರಿ ಮೈಯಿಂದಲೇ ಗುಡಿಯ
 ಕೆಳಗೆ ಓಡಿಬಂದರು.

ಮರು ನಿಮಿಷದಲ್ಲೇ ಈ ಸಮಾಚಾರ ಲೂರ್ದಾ
 ಕೂಡಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಎಲ್ಲರ ಮುಖದಲ್ಲಿಯೂ
 ಈ ತಮೂ ಭಯವೂ ಕುಗಿಯುತ್ತಿದ್ದುವು ಎಲ್ಲರೂ
 ಎಷ್ಟೋ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಚಂದಾ ಹಾಕಿಕೊಂಡು
 ಉಬಾಮ್ ನವರಿಗೋಸ್ಕರ ಮಾಡಿಸಿದ ಕಟ್ಟ
 ಗೂವಾಯಿ ಬೆಲೆಯ ದಿವ್ಯಾಭರಣಗಳು ಮಾಯ
 ಯಾಗುತ್ತೆಂದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯವೇ? ಅವುಗಳನ್ನು ಜಮಾ
 ನ್ನಿರಿಸೂ, ಆರ್ಚಕರೂ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾರೂ
 ಬಾಲ್ಯವಂತಿಲ್ಲ. ಅವರೇ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿದರೆಂದರೆ,
 ನೆನಪಿರೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದ ಮಾತು. ಹಾಗೆ ನೆನಪಿರ
 ಕಲ್ಯಾಣಿಗಳ ಸೂಚನೆ ಹೋದವು. ಮೂರನೆಯವ
 ನೆನಪು ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿದನೆಂದರೆ ಕಳ್ಳತನ ಹೇಗೆ
 ನೆನಪಿರತೆಂದು ಲೂಪಿಸಿರಿಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಿದೆ!

ಒಮ್ಮಿನ್ನಾರರು ಜನರನ್ನು ದೂಯಿತ್ತಾ ಎಗ್ರಹದ
 ನೊಂದೆ ಬಂದಾ ಕೈಗಳನ್ನೆತ್ತಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ,
 "ಅಮ್ಮಾ! ಮಹಾಮಾಯಾ! ಇದೊಂಕೆ ಅನ್ಯಾಯ
 ನಮ್ಮಾ? ನಾವೆಲ್ಲಾ ಐನು ಪಾಪ ಮಾಡಿದವೆಂದು
 ಈ ಘೋರ ನಡೆದಿದೆ? ಈ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿದವನು
 ನೆನಪಿರ ನೀನೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಅವನನ್ನು ತುಂಬು
 ಕೊಡಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಿ ನಿನಗೇ ಬಲಿಹೊಡಿಸುತ್ತೇನೆ"
 ಎಂದರು ವೇದನೆಯ ದನಿಯಿಂದ.

ಅದ್ಭುತವೆನಿಸುವಂತೆ ಅಮ್ಮನವರ ಎಗ್ರಹದಿಂದ
 "ಬಲಿಯವನೇ ಹೊರಟಿತು: "ಭಕ್ತ್ಯಾಗ್ರಾಜಿ! ನನ್ನ
 ನೆನಪಿನ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿಮಂಶಾಯಿತೇ?

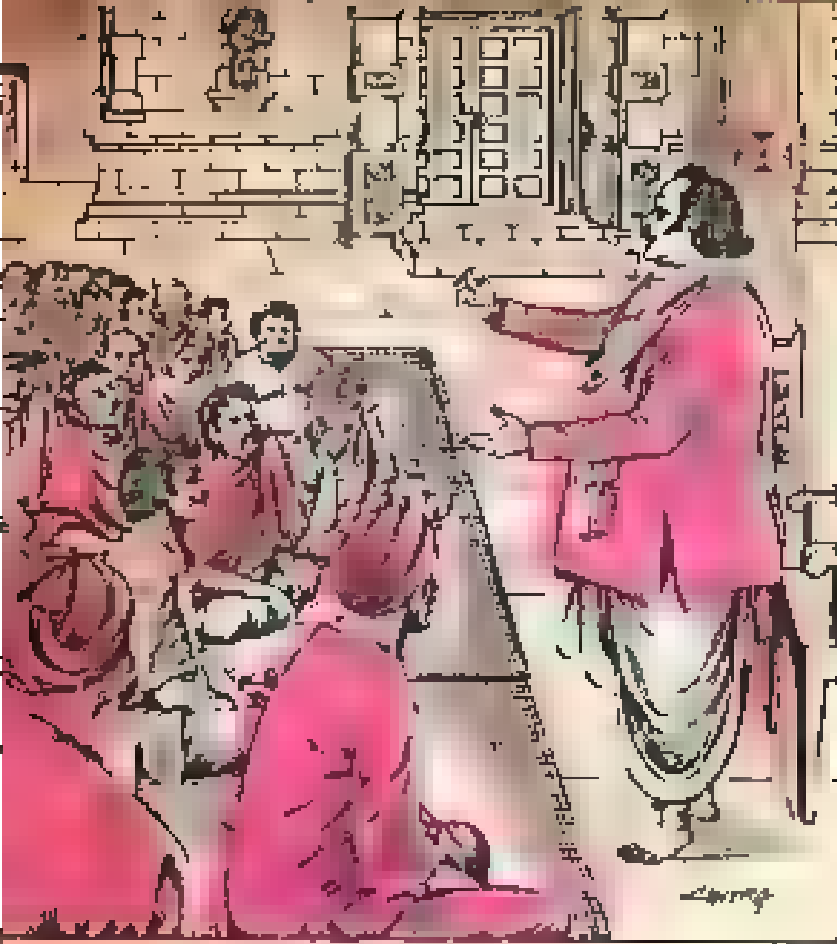

ನನ್ನ ನಗಗಳನ್ನು ಕದ್ದವನು ನಿದೋಳಿಗೆ ಇದ್ದಾನೆ.
 ಅಗಸರ ಗುಡ್ಡವ್ವ, ಅವನನ್ನೇನೂ ಮಾಡಿಬಿಡಬೇಡ.
 ಅವನೊಬ್ಬ ಒಡ ಪಾಪಾರ. ಕದ್ದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಳ
 ಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಿ!"

ಅಂಬಿಕೆಯ ಪಾಣ ಕೀಳಿ ಎಲ್ಲರೂ ಸ್ತಬ್ಧರಾದರು.
 ಭಕ್ತಿ ಪಾರವತ್ಯತೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವರ ಕಣ್ಣುಗಳು ತುಂಬಿ
 ಕೊಂಡುವು. ಅಮೇಲೆ ಅಗಸರ ಗುಡ್ಡವ್ವನ ಮೇಲೆ
 ಕೋಪವೇರಿತು ಅದುವರೆಗೆ ಅವನು ಚಿಕ್ಕವುಟ್ಟು
 ಕಳವುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದವನೇ. ಅವನರ
 ಕೈಯಿಂದ ಪೆಟ್ಟು ತಿಂದವನೇ. ಈಗಾರಿ ಇಷ್ಟು
 ದೊಡ್ಡ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿದನೆಂದರೆ?

ಜನರು ಆ ಅಗಸರಗುಡ್ಡವ್ವನನ್ನು ಹಿಡಿದು
 ದರದರನೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರು. ಅವನು ತನ್ನ
 ಮೇಲೆ ಬಂದ ಆರೋಪವನ್ನು ಕೇಳಿ, "ನನಗೇನೂ
 ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ, ನಿಮ್ಮ ದಮ್ಮಯ್ಯಾ" ಎಂದು
 ಅಳತೊಡಗಿದನು.

ಜಮೀನ್ದಾರರು ಅವನ ಕಿವಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅಲುಗಾಡಿಸುತ್ತ, "ಎಲವೋ ಭಂಡನೇ! ಅಮ್ಮ ನವರು ನಿನ್ನನ್ನೇನೂ ಮಾಡಬೇಡವೆಂದು ಅಜ್ಞಾಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತಹ ದಯಾಮಯಳಾದ ತಾಯಿಯ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಅವಹರಿಸಿದೆಯಾ? ಎಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಟ್ಟಿ? ಸತ್ಯ ಹೇಳಬಿಡು" ಎಂದರು.

ಎಷ್ಟೇ ಹೇಳಿದರೂ ಗುಡ್ಡವು ತಾನು ಕಳ್ಳವನಾದನೆಂದು ಒಪ್ಪಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಅವನನ್ನು ಗುಡಿಯೊಳಗೆ ತಳ್ಳಿ, "ನಿಧಾನವಾಗಿ ಅರೋಚನೆ ಮಾಡು. ಅಂಜಾಮು ನವರಿಗೆ ಅಗ್ರಹ ತರಿಸಿದರೆ ರಕ್ತಕಾರಿ ಸಾಯುವೆ. ಅವಳೇ ನಿನಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡಲಿ!" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಗುಡಿಗೆ ದೀಗ ಹಾಕಿ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರು ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಟುಹೋದರು.

ಮರುದಿನ ಜಮೀನ್ದಾರರು ತಾವೇ ಬಂದು ಗುಡಿಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ನೋಡಿದಾಗ, ಗುಡ್ಡವನ್ನು ರಕ್ತದ ಮಡುವಿನಲ್ಲಿ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದಿದ್ದನು.

ನಗಗಳ ಪತ್ನಿ ಅವನ ಮೂಲಕ ತಿಳಿದುಬಂದ ಅರಿಸಿದವರಿಗೆ ಅಶಾಭಂಗವಾಯಿತು.

ಆ ಬಡವನಾಯಿಯ ಶವವನ್ನು ಹೊರಗೆ ದೇವಾಲಯವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಶುಭ್ರವಾಗಿ ತೊಳೆದು ಪುಣ್ಯಾಹವಾಚನ ಮಾಡಿಸಲಾಯಿತು. ಮನೆ ಪೂಜೆಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾದರೂ, ಅಭರದ ದೇವಿಯನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ಜನರ ಕೊಟ್ಟ ಯುತ್ತುಲೇ ಇದ್ದಿತು.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಮನಗಂಡ ಜಮೀನ್ದಾರರು ದಿನ ಎಲ್ಲಾ ಜನರನ್ನೂ ಸಮಾವೇಶ ಗೊಳಿಸಿ "ಅಂಬಿಕಾದೇವಿಯ ಭಕ್ತಜನರೇ, ನಡೆದುಕೊಂಡು ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ ನಗಗಳೂ, ಗುಡ್ಡವೂ ಪ್ರಾಣವೂ ತಿರುಗಿಬರುವಂತಿಲ್ಲ ಮಹಾಮಾ ಅಂಬಿಕಾದೇವಿ ರಾತ್ರಿ ನನ್ನ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದ ತನ್ನ ಬೋಳು ಕೈಗಳನ್ನೂ ಕೊರಳನ್ನೂ ತೋರಿಸಿ, 'ನನ್ನನ್ನು ಹೀಗೆಯೇ ಇಡುವೆಯೇನೋ?' ಈ ಕಲ್ಪನಾಟದಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಭಕ್ತಿ ಇಷ್ಟೇ ಅಗೋತ್ತಾಯಿತು! ಇನ್ನೊಂದು ಅವಕಾಶವೂ ನೋಡಿ ನಾನು ಈ ಊರುಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತೇನೆಂದಳು. ಹನಿಕೊಡಿ ಹಳ್ಳ ಎಂಬ ಮಾತು ಕೇಳಿರವೈ? ವಿನನ್ನು ಎರಿ?" ಎಂದರು.

ಮತ್ತೆ ಚಂದಾ ಹಾಕಲು ಜನರಲ್ಲಾ ಒಪ್ಪಿದರು ಬೆಳಗಿನಲ್ಲಿ ಅಂಬಾ ಅಮ್ಮನವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಗಲೆಲ್ಲಾ ಬಂದುವು. ಉತ್ಸಾಹಗಳೂ ದಾತ್ರಗಳೂ ಮೊದಲಿಗಿನಂತೆ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ನಡೆಯತೊಡಗಿದುವು.

ಒಂದು ವರ್ಷ ಮುಗಿಯುವುದರೊಳಗೆ ಅಮ್ಮ ನವರ ನಗಗಳು ಮತ್ತೆ ಮೂಯವಾಗಿ ಹೋದುವು ಊರಿಗೆ ಊರೇ ಕುದಿದು ತುಳುಕಾಡಿತು. ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ವಿಮೋ ಕೆಟ್ಟಕಾಲ ಬಂತೆಂದೂ ಮತ್ತೆ ಯಾರಿಗೋ ಆಯುಷ್ಯ ತುಂಬಿತೆಂದೂ ತಲಾ ಒಂದೊಂದು ಒಗೆ ಯಾಗಿ ಮಾತಾಡ ತೊಡಗಿದರು.

ರಾವುಬಹಾದ್ದೂರು ದೇವಿಗೆ ಕೈಗಳನ್ನೆತ್ತಿ ಮುಗಿದು, "ಓ ಅಮ್ಮಾ! ನಿನ್ನ ಅಧರಣಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕಾಪಾಡಲಾರದೆ ಹೋದವು. ನಮ್ಮನ್ನೇಕೆ ಒಗೆ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುವೆಯೋ ತಿಳಿಯದು. ಈಗಾಂ ಈ ದುಷ್ಟಕಾಯಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಾಕಿದ ಪಾಪುತ್ಪ ನಾರಮ್ಮಾ! ದಯಮಾಡಿ ಹೇಳು!" ಎಂದು ಕೂಗಿ ಬೀಡಿಕೊಂಡರು.

ಅಮ್ಮನವರಿಂದ ಯಾವ ವಾಣಿಯೂ ಹೊರಡ ರಿಲ್ಲ. ಕೂಡಲೇ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಅತ್ಯಹತ್ಯ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿ, ಸುಂಟದಲ್ಲಿದ್ದ ಸಣ್ಣ ಕತ್ತಿಯ ನ್ನೇತ್ತಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತಿವಿದುಕೊಳ್ಳಲು ನೋಡಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಹಾಹಾಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಿರಲು, ವಿಗ್ರಹದಿಂದ ಮಾತುಗಳು ಹೊರಟುವು: "ಎಲೋ ಊರಿಗೆ ಬೇಕಾದವನೇ! ತಡೆ ತಡೆ! ನೀನು ಸಾಯಬಾರದು. ಈ ಊರಿನಿಂದ ನಾನೇ ಹೋಗಿಬಿಡೋಣವೆಂದಿದ್ದೆನು. ನಿಮ್ಮೊಳಗೆ ದುಷ್ಟಜನರಿದ್ದಾರೆ. ಈಗಾಂ ನಗರಗಳನ್ನು ಕದ್ದವನು ಅಗಸರ ಸೋಮಪ್ಪ."

ಅವನ ಹೆಸರು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಕೆಲವರು ಅವನ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿದರು.

ಜಮೀನ್ದಾರರು ಜನರಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, "ಅಗಸರ ಸೋಮಪ್ಪನನ್ನು ನಾವಾರೂ ತಿಕ್ಷಿಸುವುದು ಬೇಡ. ಈಗಾಂ ಅವನಿಂದ ನಾಗರ ಜಾಡು ಕಂಡು ಓಡಿಯಲೇ ಬೇಕು. ಮತ್ತೆ ನಾಗರನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ಹಾಕುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ?" ಎಂದರು.

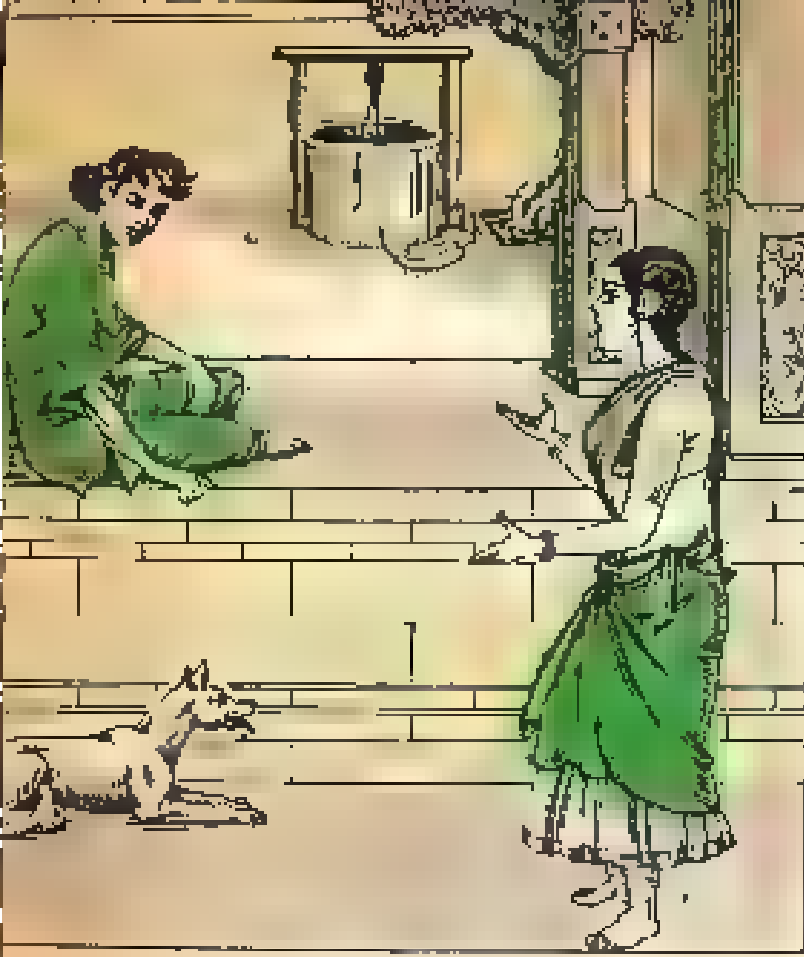
ಆದರೆ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಹೇಳಿದಂತೆ ನಡೆಯಿಸ ಲಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಸೋಮಪ್ಪನ ಮನೆಗೆ ಹೋದವರು ಓದಿರುಗಿ ಬಂದು ದಿಗಿಲಿನಿಂದ, "ಸೋಮಪ್ಪನು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದಿದ್ದಾನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಅಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದರು. ಹೇಗೆ ಸತ್ತ? ಯಾರು ಕೊಂದರು? ಅದನ್ನೇಕೆ ದೇವಿ ಹೇಳುವು ದಿಲ್ಲ? ಇನ್ನೂ ಅವಳ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮುಗಿದಿಲ್ಲವೇನೋ?

ಸೋಮಪ್ಪ ಸತ್ತ ಸಂಗತಿ ಕೇಳಿ ರಾವುಬಹಾ ದ್ದೂರರು ತಲೆಗೆ ಕೈಹೊತ್ತು ಕುಸಿದುಕುಳಿತರು. ಅವರಿಗೆ ಕ್ಷುಬ್ಧ ಹಾಗೆಯೇ ನೆಲಕೊರಗಿದರು. ಎಷ್ಟು ಶೈಕ್ಷೋವಚಾರ ಮಾಡಿದರೂ ಎಚ್ಚರ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಗಾಬರಿಯಾದ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಗುಂಪುಗೊಡಿ, ಎಲ್ಲಾಜನರೂ ಮತ್ತೆ ಬೆಂದಾ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅವು ನವರಿಗೆ ನಗರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸುವೆವೆಂದೂ ಹರಕೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡ ಮೇಲೆಯೇ ಅವರಿಗೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಎಚ್ಚರ ಬಂದಿತು.

ಜನರೆಲ್ಲ ಹೀಗೆ ಹರಕೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡ ಸಂಗತಿ ಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವರು ನಿಂದಿಸುತ್ತ, "ನಿಮಗೆಲ್ಲಾ ಬುದ್ಧಿ ಕೆಟ್ಟಿತೆ? ವನ್ನೊಬ್ಬನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಜನರೆಲ್ಲರ ಮನೆ ಮಠಗಳನ್ನು ಗುಂಡಾಂತರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಿ ರೇನು?" ಎಂದರು.

"ಹಾಗೆಂದರೆ ಹೇಗೆ ಸ್ವಾಮಿ! ನೀವು ಕ್ಷೇಮ ವಾಗಿದ್ದರೇನೇ ನಮಗೆ ಮನಬಾಗಿಲಾ ನಿಂತೀತು.

ಎಂದು ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದರು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು. ಅಂತೂ ಅವುಗಳಿಗೆ ಮೂರನೇಸಾರಿ ಬೇಕಾದ ನಗಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿಸಿ ಹಾಕಲಾಯಿತು. ಈ ನಗಗಳು ಕೂಡಾ ಹೋಗದೆ ಉಳಿಯುತ್ತದೆಂಬ ನಂಬುಗೆ ಯಾರಿಗೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಅರ್ಚಕರ ಮಗಳು ವಾಣಿ ಎಂಬವಳು ತುಂಬಾ ಚಿರುಕುಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವಳು. ಅವಳಿಗೆ ಇದರಲ್ಲೇನೂ ಮೋಸವಿದೆಯೆಂದು ಮೊದಲೇ ಅನುಮಾನವಿತ್ತು. ಈ ಕಠಿಣಾಲದಲ್ಲಿ ಅಂಟಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತಾಳೆಂಬುದನ್ನು ನಂಬಲು ಅವಳಿಂದಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಗಗಳು ಮಾಯವಾದ ಮೇಲೆ ಕಳ್ಳನೆಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆದವರು ಸಾಯುವುದು ಕೂಡಾ ಅವಳಿಗೆ ಅನುಮಾನವಾಗಿತ್ತು. ಯಾರೋ ದೇವತೆಯನ್ನು ಮರೆಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಳ್ಳನಾಟಕವಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ವಾಣಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳುವುದನ್ನು ಅರ್ಚಕರು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳಿಗೆ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ಅವಾರ ವಿಶ್ವಾಸವಿತ್ತು.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಪರೋಪಕಾರಿ ಚಿನ್ನಪ್ಪನು ಸಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಆ ಊರಿಗೆ ಬಂದನು. ಊರಿನವರು ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು ಈ ಮೊದಲೇ ಕೇಳಿ ಆದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಉತ್ಸಾಹಗೊಂಡು ಅವನಿಗೆ ಆದರದ ಸ್ವಾಗತವಿತ್ತರು.

ಚಿನ್ನಪ್ಪನು ನೇರಾಗಿ ಹೋಗಿ ಅಂಟಿಕೆ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿಯೇ ಮೊಕ್ಕಾಂ ಹೂಡಿದನು. ಆದುದರಿಂದ ವಾಣಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಅವನನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಿ, ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಕೃತ್ಯಗಳ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದಳು. ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಅವಳು, "ಈಸಾರಿ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಆ ನಗಗಳ ಕಳವಾಗಿ ಹೋಗದಂತೆ ನೋಡಬೇಕು. ಅದು ಮಾವಲ್ಲ. ನಿಜವಾದ ಕಳ್ಳನನ್ನು ಕೂಡಾ ಹಿಡಿಯಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೆ ದೇವರ ಆಭರಣಗಳು ಕಳವಾಗುವುದೂ, ಮತ್ತೊಬ್ಬ ವಾಪದವನು ಬರಿಯಾದವನು ತಪ್ಪದಂ. ಏನಾದರೂ ಉಪಾಯ ಹೇಳಿ" ಎಂದಳು.

ಎಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ ಚಿನ್ನಪ್ಪನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದನು. "ದೇವಾಲಯದ ಬೀಗದ ಕೈಯಾರ ಹತ್ತಿರ ಇರುತ್ತದೆ ?" ಎಂದು ವಾಣಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

"ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಸಾಯಂಕಾಲದ ಪೂಜೆ ದೀಪಾರಾಧನೆಯಾದ ಮೇಲೆ ದೇವಾಲಯದ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ ಬೀಗದ ಕೈಯನ್ನು ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ." ಎಂದಳು ವಾಣಿ.

"ಸರಿ. ಹಗಲಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೀಗದ ಕೈ ಇರುತ್ತದಷ್ಟೆ ? ಈದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ನೀನೇ ಹರಕೆ ಪೂಜೆ ಅಂತ ನೆವನ ಹೇಳಿ ದೇವಿಯ ಪೂಜೆ ದೀಪಾರಾಧನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಆಭರಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಿನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದಂತೆ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟುಬಿಡು. ಉಳಿದುದನ್ನೆಲ್ಲ ನಾನೇ ನೋಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು

ಚಿನ್ನವನ್ನು ತಾನು ಯೋಚಿಸಿದ ಉಪಾಯವನ್ನು
ಛೇದನೆಗೆ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಎವರಿಸಿ ತಿಳಿಸಿದನು.

ವಾಣಿ ಅದಿವ ತಾನು ಒಂದು ಹರಕೆ ಹೇಳಿ
ಕೊಡಿಸುವುದಾಗಿಯೂ, ರಾತ್ರಿ ತಾನೇ ದೇವಿಗೆ
ದೀವಾರಾಧನೆ ಮಾಡಿ ಬರುವೆನೆಂದೂ ಹೇಳಿ,
ತಂದೆಯ ಕೈಯಿಂದ ಬೀಗದ ಕೈ ಕೆಳೆದುಕೊಂಡು
ಗುಡಿಯೊಳಗೆ ಹೋದಳು. ಮತ್ತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ
ಅವಳು ಓಡುತ್ತಾ ತಂದೆಯಬಳಿಗೆ ಬಂದು,
"ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ! ಅಪ್ಪಾ! ಹೋಯಿತು! ಅಮ್ಮ
ನವರ ನಗಗಳೆಲ್ಲಾ ಮತ್ತೆ ಮಾಯವಾಗಿವೆ. ಬನ್ನಿ!
ನೋಡಿ!" ಎಂದಳು ತೇಕುತ್ತಾ.

ಅರ್ಚಕರು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಗುಡಿಯೊಳಗೆ ಹೋಗಿ,
ನಗಗಳು ಮಾಯವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಣ್ಗಾರೆ ನೋಡಿ,
ರಾವುಬಹಾದ್ದೂರರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಆ ಸಮಾಚಾರ
ಹೇಳಿದರು. ರಾವುಬಹಾದ್ದೂರರು ಮಹಾದಾಃಖ
ದಿಂದ ಎದೆ ಬಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಗುಡಿಗೆ ಓಡಿ
ಬಂದು ನೋಡಿದರು. ದೇವಿಯ ನಗಗಳು ಮಾಯ
ವಾಗಿರುವುದು ನಿಜವೇ!

ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ನಗಗಳು ಮಾಯವಾದ ಸಂಗತಿ
ಯಿರ.ಗಾಳಿಯಂತೆ ಕೂರೋಳಿಗೆ ಹರಡಿತು. ಮತ್ತೆ
ಯಾರ ಅಯ್ಯವ್ಯಾಪ್ತಿಯೋ? ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿದ
ವನು ಸತ್ತೇಹೋದರೂ, ಇನ್ನೂ ಕಳ್ಳತನವಾಗು
ತ್ತರೇ ಇದೆ! ದಿನು ಧೈರ್ಯ? ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಅಮ್ಮ
ಗವರೊಂದಿಗೆ ಹುಡುಗಾಟವೇ! ಇದರ ಸೂತ್ರಧಾರ
ಯೋರೋ ತಿಳಿಯದಲ್ಲಾ!

ಆ ರಾತ್ರಿ ಹೇಗೋ ಕಳೆಯಿತು. ಮರುದಿನ
ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಕೂರವರೆಲ್ಲಾ ದೇವಾಲಯದ ಹತ್ತಿರ ಸೇರಿ
ಕೊಂಡರು. ರಾವುಬಹಾದ್ದೂರರು ಈ ಸಾರಿ ಕಥವನು
ಮಾರೊಂದು ದೇವಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಅಂಬಿಕೆಯ
ಬಾಳೆ ಹೀಗೆ ಹೊರಟಿತು: "ಇದೇ ಕೊನೇ ಬಾರಿ.
ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನಾನು ಮೂತಾಡಲಾರ. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ

ಪರಮದುಷ್ಟರಿಧಾರ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನಗಗಳನ್ನು
ಮಾಡಿಸಲಾರೆನೆಂದು ಮಾತು ಕೊಟ್ಟರೇನೇ ಕಳ್ಳನ
ಹೆಸರು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ."

"ನಿನ್ನ ಚಿತ್ರದಂತೆಯೇ ಅಗಲಿ ತಾಯೀ" ಎಂದು
ಎಲ್ಲರೂ ಘೋಷಣೆ ಮಾಡಿದರು.

"ಈಸಾರಿ ನನ್ನ ನಗಗಳನ್ನು ಹಚ್ಚಿಹೋಲೇ ಕಳ್ಳ
ತನ ಮಾಡಿದವನು ಆ ಕಳ್ಳ ಕುಂಬಾರ ಕಾಳವ್ವ"
ಎಂದಳು ಅಂಬಿಕೆ

ಕೂಡಲೇ ಕೆಲವರು ಓಡಿಹೋಗಿ ಕುಂಬಾರ
ಕಾಳವ್ವನನ್ನು ದರದರ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರು.

ಅಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಚಿನ್ನವನ್ನು ಜನರನ್ನು
ನೋಡಿ, "ತಡೆಯಿರಿ ತಡೆಯಿರಿ. ಈಸಾರಿ ಈ
ಜಗದಂಬಿಕೆ ಏಕೋ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದ್ದಾಳೆ. ನಿಜ
ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನಾನು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು
ಎಗ್ರಹದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, "ಹೇ! ಜಗದಂಬಿಕೆ!
ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಆಲೋಚಿಸಿ ಹೇಳು. ನಗ

ಗಳನ್ನು ಕಡ್ಡವನು ನಿಜಕ್ಕೂ ಕುಡಾರ ಕಾಲವನ್ನು ಎನ್ನುವಿಯಾ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ವಿಗ್ರಹದಿಂದ ಕೋಪದ ಮಾತುಗಳು ಹೊರಟುವು: "ಯಾರೋ ನೀನು ನನ್ನನ್ನೇ ಶಂಕಿಸುವವನು? ಮೊದಲು ಅವನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ಮಾಡಿಬಿಡೀ."

ದೇವಿಯ ಕೋಪದ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಜನರು ಚಿನ್ನವ್ವನ ಕಡೆಗೆ ಹಾರಿದರು. ಆಗ ವಾಣಿ ಅವರಿಗೆ ಅಡ್ಡ ಬಂದು, "ನಲ್ಲಿರಿ! ಈ ಆಪ್ತ ಸವರು ಹೇಳುದೆಲ್ಲಾ ಹಸಿಹಸಿ ಸುಳ್ಳು. ನಗ ಗಲಿಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಪತ್ನಿರವೇ ಇವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದವಳು ನಾನು!" ಎಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ಮೂಟೆಯನ್ನು ಕಿಳಗಿಟ್ಟಳು.

ಎಲ್ಲರೂ ಅತ್ಯಂತ ಬೆರಗಾದರು ಆರ್ಚಕರ ಬಾಯಿಯ ಪಸೆಯೇ ಅರಿಹೋಯಿತು ಅಂಬಿಕಾ ದೇವಿ ಹೀಗೇಕೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ? ಜನರು ಒಬ್ಬರ ಮುಖವನ್ನೊಟ್ಟುರು ನೋಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಚಿನ್ನವ್ವನು, "ಹೀಗೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವ ದೇವತೆಯನ್ನು ನಾನು ಬಲ್ಲೆ. ಆ ಅಮ್ಮನವರನ್ನು ನಿಮಗೆ ಕೂಡಾ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅದ ಕ್ಕೇನೂ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಚಿನ್ನವ್ವನು ತನ್ನ ನಾಯಿಯನ್ನು ವಿಗ್ರಹದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುವಂತೆ

ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದನು ನಾಯಿ ತಟಕ್ಕನೆ ಹೋಗಿ ಮಹದ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಈಚೆಗೆ ಎಳೆತಂದಿತು. ಅವಳು ರಾವುಬಹಾದ್ದೂರರ ತೊಂದಾಳಿನ ಹೆಂಡತಿಯೇ!

ನೀಜ ಹೇಳಿದ್ದರಿಂದ ಕೊಂದುಬಿಡುವುದಾಗಿ ಜನ ಹೆದರಿಸಿದ ಮೇಲೆ, ಪ್ರತಿಸಾರಿಯೂ ದೇವಿಯ ಗಲನ್ನು ಆವಹರಿಸುವುದು ರಾವುಬಹಾದ್ದೂರರ ಎಂದೂ, ತನ್ನನ್ನು ವಿಗ್ರಹದ ಹಿಂದೆ ಇರಿಸಿ, ಅವರ ಕಲಿಸಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿಕೊಟ್ಟ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆನೆಂದೂ ಹೇಳಿದಳು.

ಇಪ್ಪರೊಳಗೆ ರಾವುಬಹಾದ್ದೂರರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಜಾರಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಚಿನ್ನವ್ವನು ತನ್ನ ಬಳಗದೊಬ್ಬಗೆ ಅವರ ಮನೆಗೆ ಧಾಪಿಸಿದಾಗ, ಅವರು ವಶವಡಿ, ಕೊಂಡ ನಗಳೊಂದಿಗೆ ಪರಾರಿಯಾಗುವ ಎಲ್ಲ ಗಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದರು.

ಪಾಯಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಚಿನ್ನವ್ವನು ಆ ನಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ರಾವುಬಹಾದ್ದೂರರಿಂದ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು, ಅವರನ್ನು ಬರಿಗೈಯಲ್ಲಿ ಉರು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗೇ ಹೇಳಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಉರವರ ಆದರಾಭಿಮಾನದ ಉಪಚಾರಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು, ಚಿನ್ನವ್ವನು ತನ್ನ ನಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ, ಮುಂದಿನ ಪ್ರಯಾಣ ಕೈಕೊಂಡನು.

304

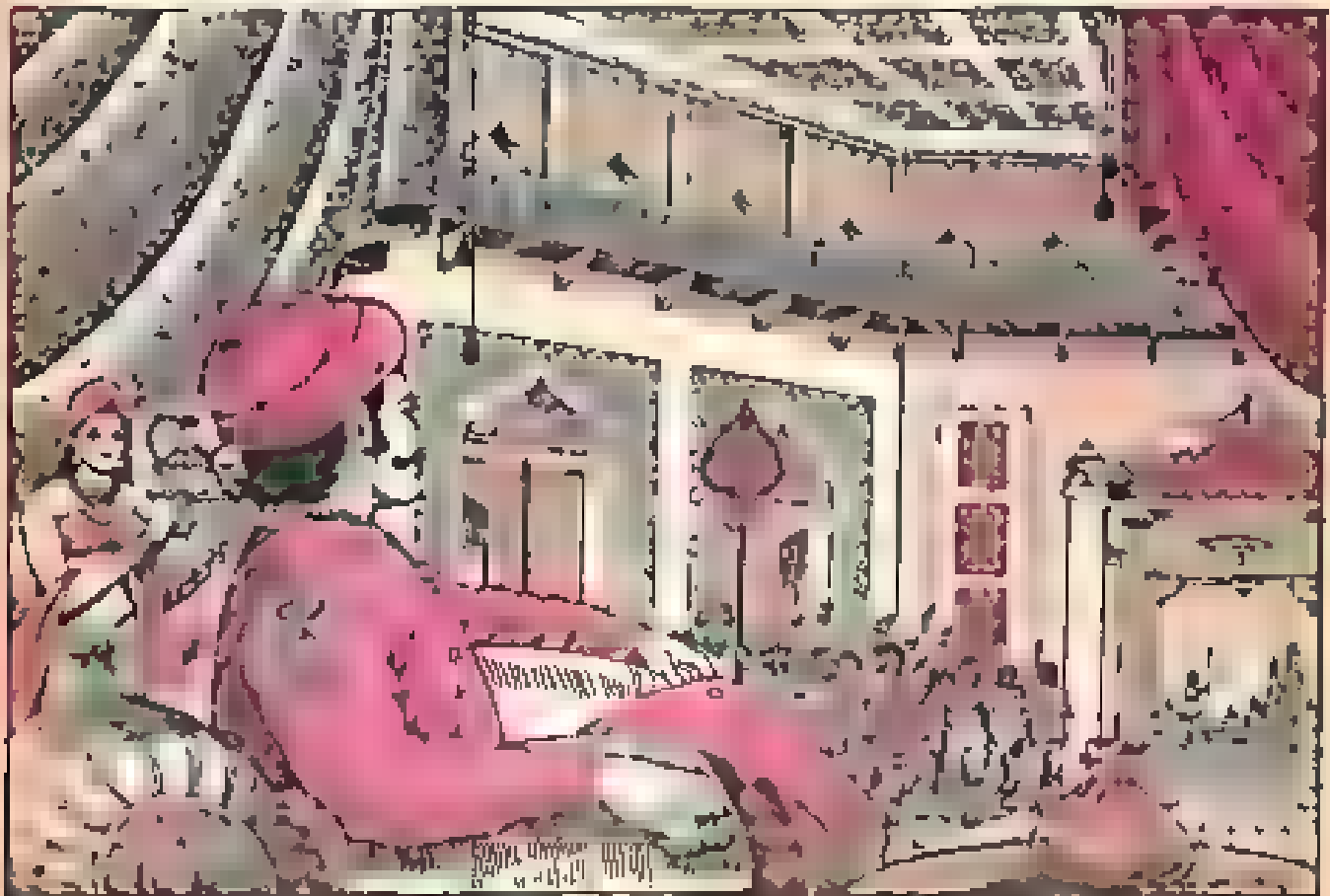
[illegible]

ಹಂತದ ಈ ಕಾವ್ಯ ಸೃಷ್ಟಿ ಹಂತದ ಹಾಗೆ ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೆ ಒಬ್ಬ ಅಭಿಮಾನಿ "ಮಹಾಕಾವ್ಯದ ಸಾಧನವು ಬಹಳ ಮೃದ್ವುಳ್ಳದ್ದು. ಅದಕ್ಕೆ ಬರುವ ಕೀಳುತನವು ನಮ್ಮ ಕೀಳುತನದಂತೆ ಇರುವುದು ಸತ್ಯ. ಕೀಳುತನವು" ಎಂದಿತು.

අනෙක් පැත්තේ, පළාතේ සංවර්ධනය සඳහා අවශ්‍ය වන ප්‍රධාන ප්‍රශ්න සඳහා විසඳුම් සැලසුම් කළ යුතුය.

"మన దేశము అభివృద్ధి చెందడానికి మనకు ముందుగా ఉన్నత విద్య అవసరం" అని అన్నారు.

ಈತನು ಉಳಿದ ಶತಮಾನಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ದೂರ ಸಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಮುಂದೆನು ಮುಂದೆ ಮುಂದು ಚಲಿಸಿ
ಹೋಗಿದ್ದು ಕೊಳ್ಳು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿರುವಾಗ, ಮುಂದೆ ಒಂದು ಕಾಲಕಾಲವೆದ್ದು. ಏನು ಮಾಡುವ
ಮುಂದೆನು ಮುಂದೆನು ಮುಂದೆ ಒಂದು ಕಾಲಕಾಲವೆದ್ದು ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಚಲಿಸಿ ಹೋಗಿ
ಹೋಗಿದ್ದು. ಮುಂದೆ ಒಂದು ಕಾಲಕಾಲವೆದ್ದು ಕೊಂಡುಮಾಡುವ ಒಂದು ಕಾಲಕಾಲವೆದ್ದು
ಹೋಗಿದ್ದು. ಹೋಗಿದ್ದು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ.

ವಿಷದರಣಿ

ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ರಂಗಯ್ಯ ಮತ್ತು ವೆಂಕಟ ರಮಣಯ್ಯ ಎಂಬವರು ಸ್ನೇಹಿತರಾಗಿದ್ದರು. ರಂಗಯ್ಯನದು ಸಾಧಾರಣ ಸಂಪಾದನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅವನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳು ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುವು. ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರೂ ಉಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ವೆಂಕಟರಮಣಯ್ಯ ನಾದರೋ ವ್ಯಾವಾರದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಲಾಭಗಳಿಸುತ್ತ. ದೊಡ್ಡ ಮನೆ ಕೂಡಾ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡನು. ರಂಗಯ್ಯ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಅವನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಮಾತುಕತೆ ಯಾಡಿ ಹಿಂದಿರುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದು ದಿನ ರಂಗಯ್ಯ ವೆಂಕಟರಮಣಯ್ಯನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದಾಗ, ವೆಂಕಟರಮಣಯ್ಯ ಅವನಿಗೊಂದು ದುರ್ವಾರ್ತೆ ಹೇಳಿದನು. ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಸ್ನೇಹಿತ ನಾಗಿದ್ದ ಆನಂದಯ್ಯನ ಮನೆಯೂ ಅಂಗಡಿಯೂ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಸುಟ್ಟುಹೋಗಿ ಅವನು ಬಿಕ್ಕಾರಿಯಾದನಂತೆ. "ಅಯ್ಯೋ! ಎಂತಹ ಘೋರ! ಪಾಪ! ನಾವು ಹೋಗಿ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಬರುವ, ಬಾ" ಎಂದ ರಂಗಯ್ಯ.

ವೆಂಕಟರಮಣಯ್ಯ ಸಕ್ಕಾ. "ಜಿನ್ನಾಗಿದ ನಿನ್ನ ಮಾತು ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೋದರೆ

ಆನಂದಯ್ಯ ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಹಣ ಕೇಳದಿರುವನೇ? " ಎಂದನು. ರಂಗಯ್ಯ ಬೆರಗಾಗಿ, "ಹಣವೆಂಬುದು ಬಲು ಕೆಟ್ಟುದು. ಸ್ನೇಹವು ಪವಿತ್ರವಾದುದವು. ಅವೆರಡಕ್ಕೂ ಗಂಟು ಹಾಕುವ ಏಕೆ?" ಎಂದ ತುಸು ಆವೇಶದಿಂದ.

"ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಹಣವಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಎಷ್ಟು ನೀತಿ ಯಾದರೂ ಹೇಳುತ್ತೀ ನಾನು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಬೇರಾದರೆ ನೀನು ಹೋಗು" ಎಂದು ವೆಂಕಟ ರಮಣಯ್ಯ ಖಂಡಿತ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟನು.

ಆಗಲೇ ಕತ್ತಲೆ ಬೀಳುವ ಹೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಆದರೂ ರಂಗಯ್ಯನಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ಕೇಳದ್ದರಿಂದ ಅಡ್ಡ ದಾರಿ ಹಿಡಿದು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು. ಇಡೀ ರಾತ್ರಿ ನಡೆದರೆ ಬೆಳಗಾಗುವಾಗ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ತಲುಪಿ ಆನಂದಯ್ಯನನ್ನು ನೋಡಬಹುದು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಯಹೊತ್ತಿಗೆ, ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಮೋಡಕವಿದು ಗಾಳಿಯೂ ಮಳೆಯೂ ಪ್ರಾರಂಭ ವಾಯಿತು. ಅದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ಅವನಿಗೊಂದು ಸಣ್ಣ ಗ್ರಾಮವು ತಗಲಿತು. ಮಳೆಯಿಂದ ನೆನೆದು ಒದ್ದೆ ಮುದ್ದೆಯಾದ ರಂಗಯ್ಯ ಒಂದು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ

ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದನು. ಒಳಗಿನಿಂದ ಪ್ರಹ್ಲಾದ್‌ನ ಬರ
ಬರ ಒಡಲಸಾರಿ ತಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬಳು ಮುದುಕಿ
ಹೊರಬಂದ ಬಗ್ಗೆ ನೋಡಿ, "ಯಾರವರು?"
ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

"ನಾನು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುವವನು. ದಾರಿ
ಮೇಲೆ ಮಳೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿತು. ಇನ್ನೂ ಒದ್ದೆ
ನಿಗುತ್ತೇನೆ. ಬೆಳಗಾಗುವವರೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊಟ್ಟು
ಕೊಡಬೇಡಿ. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುವಿರಾ?"
ಎಂದ ರಂಗಯ್ಯ.

ಮಗನೂ ಸೊಸೆಯೂ ಒಂದಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ.
ಕೊಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಯಾರು ಬಂದರೂ ಬಾಗಿಲು
ತೆರೆಯಬೇಡವೆಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಪಾಪ, ನೀನು
ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ನೆನೆದು ಹೋಗಿದ್ದೇನೆ ಅನ್ನತ್ತೀ.
ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುತ್ತೇನೆ, ಇರು" ಎಂದಳು ಮುದುಕಿ.

ಆದರೆ ಅವಳು ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆಯದೆ, ಒಳಗೆ
ಹೋಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ರಂಗಯ್ಯನಿಗೆ ಅನುಮಾನ
ವಾಗಿ ಹಿಂದಿನ ಬದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ
ಕೊಂಡಿದನು ಮುದುಕಿ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿಯೂ ತುಂಬಾ
ಕಷ್ಟವನ್ನು ತೆಗೆದು, ಒಂದು ಬೇಲದೊಳಗೆ ಹಾಕಿ,
ಬಾಗಿಲ ಮೇಲೆ ಅಷ್ಟು ಹೂಡಿಸಿ ಹಣ್ಣು ಹಾಕಿ ಆ
ಬೇಲವನ್ನು ಅಣೆಗೆ ತಗಲಿಸಿಟ್ಟಳು.

ಮತ್ತೆ ಅವಳು ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುವುದ
ಗಲಿಗಾಗಿ ರಂಗಯ್ಯ ಮುಂದಿನ ಬಾಗಿಲಿನಬಳಿಯಲ್ಲೇ
ಬಿಡುನಿಂತನು. ಮುದುಕಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು,
ರಂಗಯ್ಯನಿಗೆ ಒಣ ಬತ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಬಾದಿ
ಮೇಲೆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಲು ಹೇಳಿದಳು.

ರಂಗಯ್ಯ ಮಲಗಿದರೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ರೆಪ್ಪೆ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ.
ಮುದುಕಿ ನೇತಾಡಿಸಿಟ್ಟಿರುವ ಹೂದಿಂದ ಆನಂದವು,
ಕಿಟಕಿಗಳು ಸಾಧ್ಯವಿತ್ತು. ಅವನು ಮತ್ತೆ ವ್ಯಾಪಾರ
ಮಾಡುವ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ, ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಮುದುಕಿಯ ಹಣ
ಮಾಡು ಬಡ್ಡಿಯೊಂದಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಸಬಹುದಲ್ಲ?

11 ನೇ ಮಾನು

ಮುದುಕಿ ಗಾಢ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವಳೆಂದು ಅವಳ
ಗೂರಿಕೆಯಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೊರಗೆ
ಮಳೆಯೂ ನಿಂತುಹೋಗಿತ್ತು. ರಂಗಯ್ಯ ಮೆಲ್ಲನೆ
ಎದ್ದು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ, ಹಣದ ಬೇಲವನ್ನೆತ್ತಿ ತೋಳಿಗೆ
ತಗಲಿಸಿಕೊಂಡು ಅಗಲೇ ಪಟ್ಟಣದ ದಾರಿ ಹಿಡಿದು
ಹೊರಟುಬಿಟ್ಟನು.

ಬೆಳಗಾಗಿ ಅಷ್ಟುಹೊತ್ತು ಮೇಲೇರಿದ ಮೇಲೆ
ರಂಗಯ್ಯ ಆನಂದನ ಮನೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿದನು. ಮನೆ
ಯಿಂದಲೇ ಮನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಸೆಟ್ಟ ಕರಿಬೂದಿಗಳ
ರಾಶಿಗಳು. ರಂಗಯ್ಯ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತ ಆನಂದ
ನನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನು
ಹಾಗೆಯೇ ಬೇಲದಲ್ಲಿದ್ದ ಹಣವನ್ನು ಆನಂದನ
ಮುಂದೆ ಸುರಿದು, "ಇದರಿಂದ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿ
ಮತ್ತೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಾರಯ್ಯ" ಎಂದನು.

"ಈ ಹಣ ನಿನ್ನದುತೂ ಅಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ನೋಡ
ಲಿಕ್ಕೇ ಬಾರದಿರುವ ವಂಕಟರಮಣಯ್ಯ ಕೊಟ್ಟು

ಕಳಿಸಿರಲಿಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲ. ನಿಜ ಹೇಳು. ಈ ಹಣ ನಿನಗೆ ಎಲ್ಲಿಂದ? ” ಎಂದು ಆನಂದಯ್ಯ ಕೇಳಿದನು.

ರಂಗಯ್ಯ ನಡೆದ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಗತಿಯನ್ನೂ ಮುಚ್ಚು ಮರೆಯಿಲ್ಲದೆ ಹೇಳಿ. “ಇದರಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ದೊಡ್ಡ ಅನ್ಯಾಯವೇನಿಲ್ಲ. ಆರು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಮುದುಕಿಗೆ ಇದರ ಎರಡು ಪಾಲು ಹಣ ತಿರುಗಿಕೊಟ್ಟರಾಯಿತು. ಸಂದೇಹ ಪಡಬೇಡ. ತೆಗೆದುಕೋ ” ಎಂದನು.

ಆನಂದಯ್ಯ ಕಣ್ಣೀರು ತುಂಬಿಕೊಂಡು, “ರಂಗಯ್ಯಾ, ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನಿನಗಿರುವ ಅಭಿಮಾನ ನೋಡಿ ನನಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಮಿತ್ರಾ, ಸಿಟ್ಟಾಗಬೇಡ. ಈ ಹಣ ನನಗೆ ಬೇಡ. ನಾನು ಇಪ್ಪದಿನ ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ವ್ಯಾವಾರವೆಲ್ಲವೂ ಮೋಗದ ವ್ಯಾವಾರವೇ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಇದ್ದದ್ದೆಲ್ಲಾ ಹೋಯಿತು. ಈಗ ಶಾನು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ವ್ಯಾವಾರಿಯ ಹತ್ತಿರ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕುದುರಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಸಂಪಾದನೆಯಿಂದ ಹೇಗೂ ಸಂಸಾರ ಸಾಗುತ್ತದೆ. ಹಣದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಎಚ್ಚರಬೇಕು. ಅದೇ ವಾವಿಗಳಿಗೆ ಮೂಲ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನಂತಹ ಸಜ್ಜನ ನಿಗೆ ಕಳ್ಳತನದ ಪ್ರೇರಣೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತಿ? ನನ್ನ ಪಾಪ ದಿಂದಲೇ ನಿನಗೆ ಅಂಥ ಪ್ರೇರಣೆ ಬಂದಿದೆ. ಈ ಹಣ ನನ್ನ ಆ ಮುದುಕಿಗೇ ಹಿಂದೆ ಕೊಡು.” ಎಂದನು.

ರಂಗಯ್ಯ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನ ವರಿಸ್ತೀತಿ ಅಷ್ಟೇ ಕೆಟ್ಟಲ್ಲವೆಂದು ತೃಪ್ತಿ ಪಟ್ಟು, ಅದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಹಣದ ಚೀಲದೊಂದಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಪ್ರವಾಸ ಹೊರಟನು. ಅವನು ಮುದುಕಿಯ ಮನೆಗೆ ಹತ್ತಿರ ಬರುವಾಗ, ಆ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಗುಂಪುಗೂಡಿದ್ದರು. ಮುದುಕಿ ಜ್ವಾಲೆ, ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಆಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಅವಳ ಸೊಸೆ ಕೋಪದಿಂದ, “ಎಲ್ಲಾ ಸುಳ್ಳು ಮಾತು! ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಿಗೋ ಅಡಗುಟ್ಟಿ ಯಾವನೋ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋದನೆಂದರೆ ನಂಬ ಬೇಕೇ ನಾನು? ಕಳ್ಳನಿಗೆ ಹುಣಿಸೇ ಹಗ್ಗಿನ ಚೀಲದಲ್ಲಿ ಹಣ ಇದೇ ಅಂತ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿ? ಇಂಥವರನ್ನು ಹೇಗೆ ಮನೇಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಿ? ಹೋಗಲಿ ಎತ್ತಾದರೂ!” ಎಂದು ಅರಳು ಹುರಿದಂತೆ ಆಮೇಲೆ ದಿಂದ ಕೂಗಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಮುದುಕಿಯ ಮಗ ನಿಶ್ಚಿತಾಯಕನಾಗಿ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ನಿಂತಿದ್ದ. ಮುದುಕಿಯ ದುಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ರಂಗಯ್ಯನ ಎದೆ ಕರಗಿ ನೀರಾಯಿತು. ಅವನು ಹಣದ ಚೀಲವನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಸಡೆದುದನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆಯೇ, ಸೊಸೆ ಮುದುಕಿಯನ್ನು ಒಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಳು. “ಎಂಥ ಪಾಪದ ಹಣವವ್ವ!” ಎಂದುಕೊಂಡ ರಂಗಯ್ಯ.

ಅ ಸೂ ಯೆ

ಕೃಷ್ಣಪುರದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಪಂಡಿತರು ಗುರುಕುಲ ನಡೆಯಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಪ್ರವರನೇಖವನು ಕನ್ನ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ತುಂಬ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ, ಪಾಠ್ಯಕ್ಕಿಂದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಸಿ, ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಬೇಗದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪುಗು ಕಳುಹಿಸಿಬಿಡುವನು.

ವಿದುರನೆಯ ಎರಡನೆಯವನು ಶಿಷ್ಯರಿಂದ ನಾನಾ ಚಾಕರಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಸರಿ ಯಾಗಿ ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವವರ ವಿದ್ಯೆ ಪೂರ್ತಿಯಾಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಶಿಷ್ಯರು ಬರುವುದೂ ಕಡಿಮೆ.

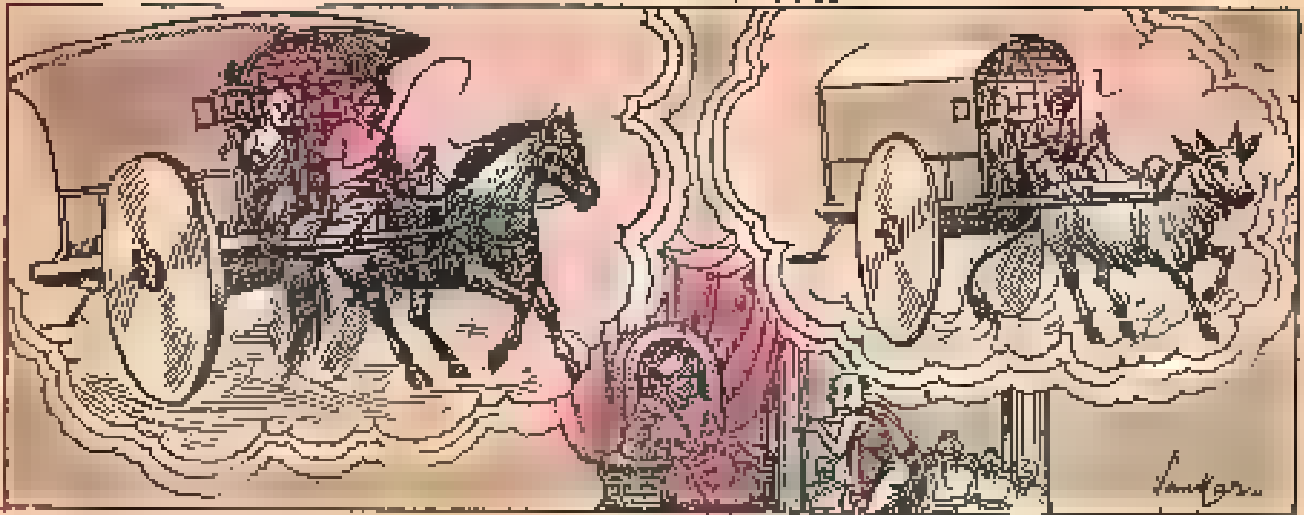
ವಿದುರನು ಪ್ರವರನ ಮೇಲೆ ಅಸೂಯೆಗೊಂಡು, ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಪ್ರವರನು ಶಿಷ್ಯರ ಕೈಯಿಂದ ಹಣ ಪಡೆದುಕೊಂಡು, ಅವರ ವಿದ್ಯೆ ಪೂರ್ತಿಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಯೋಗ್ಯತಾವತ್ತ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾ ನೆಂದು ಫರ್ಯಾದಿ ಮಾಡಿದನು. ರಾಜನು ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ವಿಚಾರಣೆಗೆ ಕರೆಯಿಸಿದನು.

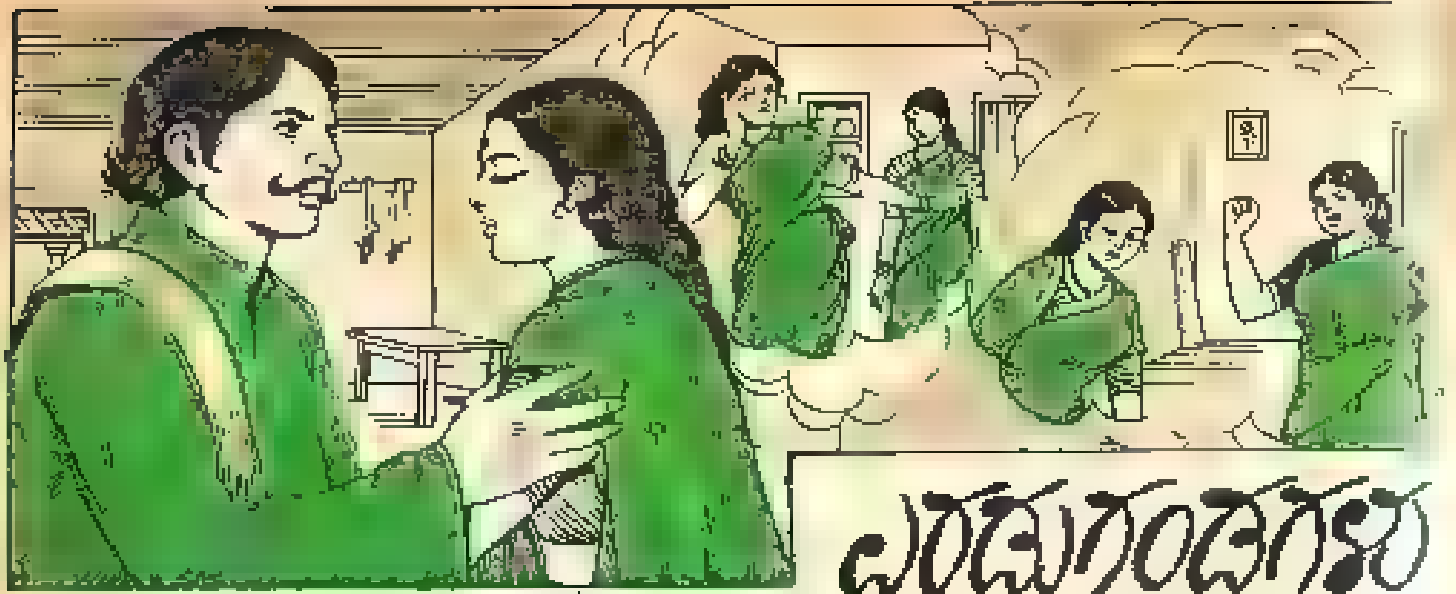
ಪ್ರವರನು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಬಂದ ಆರೋಪಣೆಯ ವತ್ತವನ್ನು ಓದಿ, ಕುದುರೇ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು. ವಿದುರನು ಕೂಡಾ ಒಹಳ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಎತ್ತಿನ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟನು.

ಫರ್ಯಾದಿಗಿಂತ ಆರೋಪಿಯೇ ಮೊದಲು ಬಂದುದನ್ನು ನೋಡಿ, ರಾಜನು ವಿಚಾರಣೆಯನ್ನು ಮುಂದೂಡ ಬೇಕೆಂದು ಆರೋಪಿಸಿದನು.

"ಕುಪಾರಾಚಾರಿ, ವಿದುರಪಂಡಿತರೂ ನಾನೂ ಒಂದೇಗಾರಿ ಹೊರಟೆವು. ಅವರು ಎತ್ತಿನ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ನಾನು ಕುದುರೇ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಗತಿ ಕೂಡಾ ಇಷ್ಟೇ. ಚುರುಕುಬುದ್ಧಿ ಯವರು ಮೊದಲು ಉತ್ತರಾರಾಧಿ, ಯೋಗ್ಯತಾವತ್ತ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ " ಎಂದನು ಪ್ರವರ.

ರಾಜನಿಗೆ ಎಷಯವು ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಅವನು ಪ್ರವರನನ್ನು ಆಸ್ಥಾನಗುರುವಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿ, ಅಸೂಯೆ ಪುಟ್ಟದಕ್ಕೆ ವಿದುರನ ಗುರುಕುಲವನ್ನು ರದ್ದು ಪಡಿಸಿದನು.

ಎರಡು ದಿನಗಳು

ಹಿಂದೆ ಎಂಕನೂರು ಎಂಬ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಭೀಮಪ್ಪ ನೆಂಬ ಚಿಕ್ಕ ರೈತನಿದ್ದ. ಅವನ ಚಿಕ್ಕತನದಲ್ಲಿಯೇ ತಂದೆ ತೀರಿಹೋದುದರಿಂದ, ತಾಯಿಯ ನೆರಳಿ ನಲ್ಲಿಯೇ ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡವನಾದನು. ಅವನ ತಾಯಿ ಮಿನಾಕ್ಷಮ್ಮ, ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಗನನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸಿ, ಕಮಲೆ ಎಂಬ ಸುಂದರಿಯೂ ಸುಗುಣಿಯೂ ಆದ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ತಂದು ಮದುವೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿದಳು.

ಆ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಮಿನಾಕ್ಷಮ್ಮನ ಗುಣದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ಬಂದಿತು. ಅವಳು ಕ್ರಮವಾಗಿ ತನ್ನ ಸೊಸೆಯನ್ನು ಜರೆದಾಡುತ್ತ ನಾನಾ ಹಿಂಸೆಗೆ ಗುರಿ ಪಡಿಸತೊಡಗಿದಳು. ತಾಯಿಗೆ ಇದಿರಾಡಲು ಹೆದರಿ ಕೊಂಡು ಭೀಮಪ್ಪ, ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಪಡುವ ಬಾಧೆಯನ್ನು ನೋಡಿಯೂ ನೋಡದವನಂತೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದನು. ಹೆಂಡತಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡನು. ಹೀಗಾದುದರಿಂದ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಮಲೆ ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದವಳಂತಾಗಿಬಿಟ್ಟಳು.

ಇದು ಸಾಲದೇನೋ ಎಂಬಂತೆ ಭೀಮಪ್ಪನ ತಂಗಿ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿ ಚೊಚ್ಚಲು ಪ್ರಸವಕ್ಕೆ ತೊರುಮನೆಗೆ

ಬಂದು ಸೇರಿದಳು. ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ಅವಳೂ ಕಮಲೆಯನ್ನು ಕಾಡತೊಡಗಿದಳು. ಎ. . . ದ್ದಕ್ಕೂ, ಕುಂತದ್ದಕ್ಕೂ ತಪ್ಪುಗಾರಿಕಾವಳು ಕಮಲೆಗೆ ಹೀಗಿರುವಾಗ ತಂಗಿಯನ್ನು ನೋಡಿಹೋಗಲು ಕಮಲೆಯ ಅಣ್ಣ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವಳೇನೂ ಹೇಳದೆಯೇ ಅಲ್ಲಿಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿ ಕೊಂಡನು. ಅವನು ತುಂಬಾ ಸಂತುಷ್ಟನಾಗಿ, ತಂಗಿಯ ಸಂಸಾರವನ್ನು ಸರಿಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ, ಅವಳನ್ನು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಮಾತಾಡಿಸಿ ಎಲ್ಲ ವಿವರಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಏನೋ ಒಂದು ಉಪಾಯವನ್ನು ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಆ ಮೇಲೆ ಎರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಜೋಯಿಸನು ತನ್ನ ಸಂಚಿ ಸರಣಿವಾಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಿನಾಕ್ಷಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಮಿನಾಕ್ಷಮ್ಮನಿಗೆ ಜೋಯಿಸನ ಹುಟ್ಟು ತುಂಬಾ ಇತ್ತು. ಅಂತೆಯೇ ಅವಳ ಜೋಯಿಸನನ್ನು ಒಳಗೆ ಕರೆದು ಉಪಚರಿಸಿ, ತನ್ನ ಹಸ್ತವನ್ನು ನೋಡಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದಳು.

ಜೋಯಿಸನು ಅವಳ ಹಸ್ತರೇಖೆಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ನೋಡಿ, ಮುಖದಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೀಗೆ

ಯೊಂದೆ ನೋಡಿದನು. ಕಡೆಗೆ ಏನೂ ಹೇಳದೆ ಎದ್ದು ಹೊರಟುಹೋಗುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದನು.

“ಯಾಕವ್ವಾ, ಏನೂ ಹೇಳದೆ ಹೋಗುವೆಯಲ್ಲಾ? ಏನು ಕೇಳುವ ದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆವ್ವಾ” ಎಂದು ವಿನಾಶಾಕ್ಷಮ್ಮ ಅವನನ್ನು ತಡೆದಳು.

“ಅದಕ್ಕಲ್ಲಮ್ಮಾ, ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ. ನಿಜವನ್ನು ಹೇಳಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸಂಕಟಪಡಿಸಲು ಬಾಯಿಬಾರದೆ ಹೋಯಿತು.” ಎಂದನು ಜೋಯಿಸ.

“ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ಹೇಳು ಹೇಳು. ಇರುವ ಮಾತು ಹೇಳಿಕ್ಕೆ ಸಂಕೋಚಪಟ್ಟರೆ ಹೇಗೆ?” ಎಂದಳು ವಿನಾಶಾಕ್ಷಮ್ಮ.

“ಅಮ್ಮಾ, ನಿಮಗೆ ಎರಡು ಗಂಡಗಳಿವೆ. ದೊಡಲನೆಯದು ತಪ್ಪಿದರೂ ಎರಡನೆಯದು ತಪ್ಪು ಎದು ಕಪ್ಪು.” ಎಂದು ಜೋಯಿಸನು, ಮತ್ತೇನೂ ಹೇಳದೆ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡನು.

“ಗಂಡ” ಎಂಬ ಮಾತಿನಿಂದಲೇ ವಿನಾಶಾಕ್ಷಮ್ಮನ ಗುಂಡಿಗೆ ಕದಡಿತ್ತು. ಆದರೂ ಆ ಗಂಡಗಳು

ಎಂತಹದು, ಯಾವುದರಿಂದ ಮುಂತಾದುವನು ಐಡಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಹಟ ಹಿಡಿದಳು.

“ನಿಮ್ಮ ಮಗಳಿಗೆ ಹುಟ್ಟುವ ಮಗುವಿನಿಂದ ನಿಮಗೆ ಗಂಡವಿದೆ. ಹುಟ್ಟಿದ ಶಿಶುವಿಗೆ ಹತ್ತು ವರ್ಷ ಬರುವವರೆಗೂ ನೀವು ಮಗುವನ್ನು ನೋಡದೇ ಹೋದರೆ ಆ ಗಂಡ ತಪ್ಪಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ನಾಗನ ಗಂಡವಿದೆ. ನಾಗ ವಶೀಕರಣ ಮಂತ್ರ, ತಿಳಿದವರು ನಿಮಗಾಗಿ ಒಂದು ತಿಂಗಳವರೆಗೆ ನಾಗಪೂಜೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ನಾಗವು ಶಾಂತವಾಗಿ ಗಂಡ ತಪ್ಪುತ್ತದೆ. ಬೇರೆ ಉಪಾಯವೇನಿಲ್ಲ. ಒರುವ ತಿಂಗಳು ಇದೇ ತಿಥಿಯ ದಿನ ನಿಮಗೆ ನಾಗರ ಹಾವಿನಿಂದ ಗಂಡ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಜೋಯಿಸನು ಹೊರಟುಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು. “ದಕ್ಷಿಣೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಜೋಸ್ವರೇ” ಎಂದು ಕಮಲೆ ಹೇಳಿದುದಕ್ಕೆ, “ಕಟ್ಟಿ ಜೋಸ್ವಕ್ಕೆ ದಕ್ಷಿಣೆ ಯಾಕವ್ವಾ?” ಎಂದ ಆ ಜೋಯಿಸ ಹೋಗುತ್ತಾ.

ಮಿಾನಾಕ್ಷಮ್ಮನಿಗೆ ಪ್ರಾಣಭೀತಿ ದೆವ್ವದ ಹಾಗೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿತು. ಆಕೆಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನೋಡಿ ಕಮಲೆ ಮನ ಕರಗಿದವಳಾಗಿ, "ಅತ್ತೇ, ನೀವೇನೂ ಚಿಂತಿಸಬೇಡಿರಿ. ಅದೃಷ್ಟ ನಿಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ಇದೆ. ನನಗೆ ನಾಗ ವಶೀಕರಣ ಮಂತ್ರಗೊತ್ತಿದೆ. ಇವತ್ತಿ ನಿಂದ ಒಂದು ತಿಂಗಳವರೆಗೆ, ನಾನೇ ಪ್ರತ ಹಿಡಿದು ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನಾಗ ಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ನಿಮಗೆ ಹಾವಿನ ಗಂಡ ಎಂದಿಗೂ ಬಾರದು. ನಾನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದಳು.

ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ತನ್ನ ಸೊಸೆ ದೇವತೆಯಂತೆ ಕಂಡಳು ಮಿಾನಾಕ್ಷಿಗೆ "ಹಾಗೇನೇ ಆಯ್ತು! ಹಾಗೇ ಮಾಡು. ನಿನಗೆ ನಾಗ ವಶೀಕರಣ ಮಂತ್ರ ಗೊತ್ತಿದೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಇರುವರೆಗೂ ಹೇಳಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ! ನಿನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಹೋದವಾಳು ತಿರಿಗಿಬಂದ ಹಾಗಿದೆ" ಎಂದು ಮಿಾನಾಕ್ಷಮ್ಮ ಸೊಸೆಯ ಮೇಲೆ ತುಂಬಾ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಬಯಸಿದಳು.

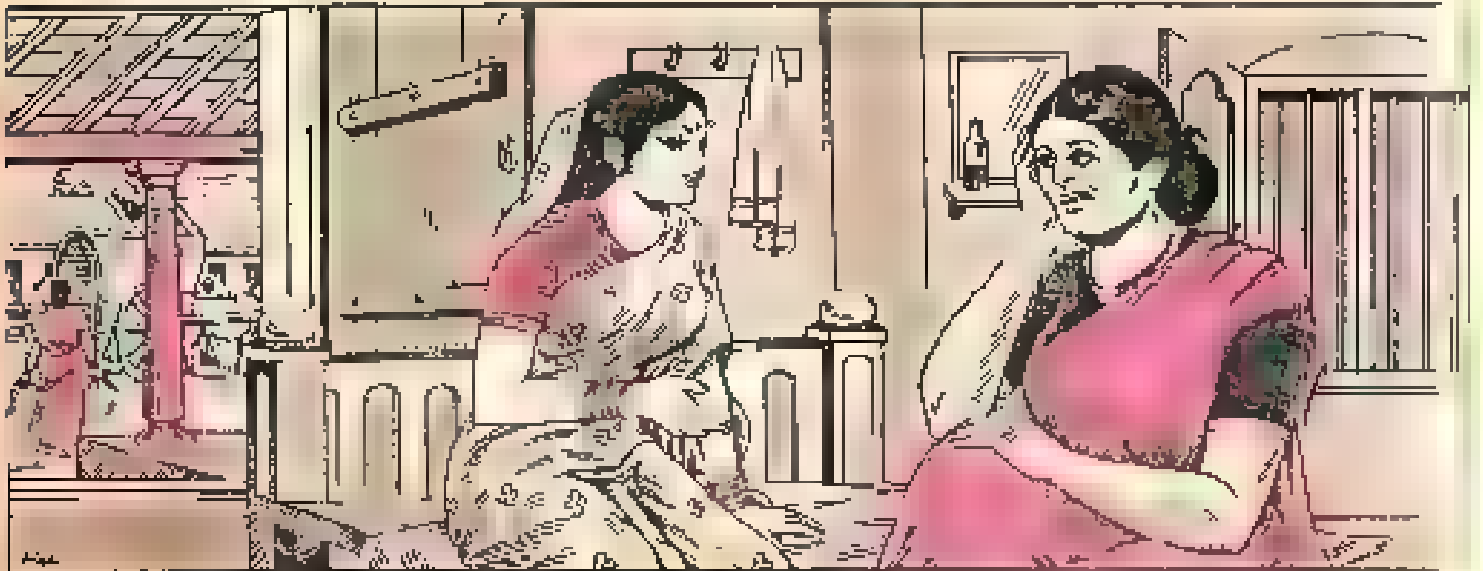
ಇನ್ನು ಮೊದಲಿನೇ ಗಂಡದ ವಿಷಯ ನೋಡ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಮಿಾನಾಕ್ಷಮ್ಮನ ಮಗಳು ತುಂಬಿದ ಬಸುರಿ. ಆದರೂ ಮಿಾನಾಕ್ಷಮ್ಮ ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ಮಗಳನ್ನು ಅವಳ ಗಂಡನ ಮನೆಗೇ ಕಳುಹಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಸವ ಬಾಣಂತನ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಳು. ಅದರಿಂದ ಭಯ ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತಗ್ಗಿತು.

ಕಮಲೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳವರೆಗೆ ಪ್ರತ ಒಂದು ಆರಳಿನ ಬಗ್ಗಾದ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅದೇ ಮುದ್ದೆಯ ನಾಗ ವಿಗ್ರಹ ಮಾಡಿ, ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ತೊಡಗಿದಳು.

ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಅವಳಿಗಿರುವ ಶ್ರದ್ಧೆ ನೋಡಿ, ಮಿಾನಾಕ್ಷಮ್ಮ ತುಂಬಾ ಮೆಚ್ಚಿದಳು. ತಾನು ಒಂದು ಅವಳನ್ನು ನಾನಾ ಹಿಂಸೆ ಪಡಿಸಿದವಳೆಂಬುದನ್ನು ಕೂಡಾ ಮರೆತಳು.

ಜೋಯಿಸನು ಹೇಳಿದ ದಿನವೂ ಬಂದಿತು 11 ದಿನ ಮಿಾನಾಕ್ಷಮ್ಮ ಜೀವವನ್ನು ಅಂಗೈಯೊಳಗೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಮಂಡದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಳು. ಕಾಲು ನಲಕ್ಕಡಲಿಲ್ಲ. ಆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕಮಲೆ ಕೊನೆಯ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ಅತ್ತಿಗೆ ಆರತಿ ಪ್ರಸಾದ ಕೊಟ್ಟಳು. ಗಂಡ ತಪ್ಪಿ ಹೋಯಿತೆಂದು ಕಮಲೆ ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ, ಆ ದಿನವಿಡೀ ಕಳೆಯುವವರೆಗೂ ಮಿಾನಾಕ್ಷಮ್ಮ ಭಯ ತೀರಲಿಲ್ಲ.

ಕರುವಾದು ಮಿಾನಾಕ್ಷಮ್ಮ ಕಮಲೆಯನ್ನು ಮಗ್ಗಲಿ ಗಿಂತ ಜೆಟ್ಟಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡತೊಡಗಿದಳು. ತನ್ನ ಅಣ್ಣ ಕಳುಹಿಸಿದ 'ಜೋಯಿಸ'ನ ಪುಣ್ಯದಿಂದ ಕಮಲೆಯ ಸಮಸ್ಯೆ ತೀರಿತು. ಎರಡು ಗಂಟೆಗಳ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಅಣ್ಣನ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಕುರಿತು ಕಮಲೆ ತನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಸಹಾ ಹೇಳಿಲ್ಲ.

ಅರ್ಥ - ಅರ್ಥ

ಹಿರಿದು ಏಕಾದಶಿಯ ದಿನ ಒಬ್ಬ ಯಾತ್ರಿಕನು ಒಂದು ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅಲ್ಲಿ ಜಮೀನ್ದಾರನ ಮನೆಯ ಕೆಲಸ ನೋಡಿದನು. ಮರದಲ್ಲಿ ಪಶ್ಚಿಮದ ಮಾವಿನ ಹಕ್ಕುಗಳಿದ್ದವು. ನಿಶಾಂತಿ ಭರಾಕ್ಕೆ ಈ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದೆಂದುಕೊಂಡು ಅವನು ಜಮೀನ್ದಾರನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ತನ್ನ ಅರ್ಥರಾವ ತಿಳಿಸಿದನು.

ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ದುಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು ಜಮೀನ್ದಾರನು ಬೇಟೆ ಒರೆದು ಕೊಟ್ಟನು. ಅವನು ನೋಡಿ ಕೊಟ್ಟವ ಕಾವಲುಗಾರ, "ನೀವು ಕೊಯ್ದುಕೊಂಡ ಹಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ಅರ್ಥ ನನಗೆ ಕೊಡಬೇಕು" ಎಂದನು.

"ಹಾಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ ನಾನು ಕೊಟ್ಟುದರಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ನನಗೆ ಕಾವಲುಗಾರ ಕೊಡಬೇಕು" ಎಂದ ಯಾತ್ರಿಕ. ಕಾವಲುಗಾರನು ಒಪ್ಪಿದ.

ಯಾತ್ರಿಕನೊಂದಿಗೆ ಕೊಟ್ಟವ ಮಾರಿ ಕೂಡಾ ಕಾವಲುಗಾರನೊಂದಿಗೆ ಕೆಲಸ. ಅವನೊಂದಿಗೂ ಈ ಬಗೆಯ ಒಪ್ಪಂದವನ್ನೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ಅವನು ಎರಡು ಎರಡು ಹಕ್ಕು ಕೊಯ್ದುಕೊಂಡುಬಂದನು. ಕೊಟ್ಟ ಮಾರಿಗಾಗಿ, ಕಾವಲುಗಾರನಿಗಾಗಿ ಏನೂ ದಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಯಾತ್ರಿಕನು ಒಂದೊಂದು ಹಕ್ಕನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ತಿರುಗಿ ಬಂದೆಂದುಕೊಂಡು, ಎರಡನ್ನೂ ಹಾಗೆ ತಿಂದನು.

— "ನುಸಂದ" —

ಲಿಲಿಮುಯ್ಯದೆ

ಒಂದು ಸಾರಿ ಕೃಷ್ಣಕಾಂತನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಬೇರೆ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಯಿತು. ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಅವನ ದೂರವ ಬಂಧುಗಳಿರುವರಾದರೂ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರೆ, ಅವರಿಂದ ಅತಿಥಿ ಮರ್ಯಾದೆ ಪಡೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಸುಮ್ಮನೆ ಅವರಿಗೆ ಶ್ರಮಕೊಟ್ಟು ಹಾಗಾಗುವುದರಿಂದ, ಬಾಡಿಗೆಯ ಉಟದಂಗಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿಬಾರೆಂದು ತಂದೆ ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಕೃಷ್ಣಕಾಂತನು, ಅಪೂರ್ವವಾಗಿ ಬಂಧುಗಳಿಗೆ ಶ್ರಮ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ತಪ್ಪೇನು ಎಂದುಕೊಂಡು ಸೀದಾ ಆ ಬಂಧುಗಳ ಮನೆಗೇ ಹೋದನು.

ಅದು ಚಳಿಕಾಲವಾದುದರಿಂದ ಅವನ ಆಂಗಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಒಡಕುಬಿದ್ದು, ನಡಿಗೆಯಿಂದಾಗಿ ಉರಿಯೆದ್ದಿತ್ತು. ಅದರ ಜತೆಗೆ ಒಂದುಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲು ದಾರಿಯ ಹೊಂಡವನ್ನು ಧುಮುಕಿದಾಗ ಪಾದದ ಮೇಳೆಗಂಟು ಉಳುಕಿತ್ತು. ಅವನು ಬಂಧುಗಳ ಮನೆ ಮುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದನು. ಯಜಮಾನನು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಕೃಷ್ಣಕಾಂತನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತು ವಿಚಾರಿಸಿ, ಒಳಗಡೆಗೆ ಮುಖ ತಿರುಗಿ "ಇಲ್ಲಿ ನೋಡೇ ? ನಮ್ಮ ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ ಬಂದಿದಾನೆ !"

ಎಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದನು. ಕೃಷ್ಣಕಾಂತನು ಒಳಗೆ ಕಾಲಿಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲು ಯಜಮಾನನು ಅಡ್ಡ ನಿಂತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ, "ಕೇಳಿಲ್ಲವೇನೇ ? ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ ಬಂದ. ನಮ್ಮ ಹುಡುಗನನ್ನ ಕರೆ" ಎಂದು ವಿನಯ ಕೂಗಿದ. ಕೃಷ್ಣಕಾಂತನಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ ಹತ್ತಿರ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಲ್ಲುವುದು ತುಂಬ ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಯಜಮಾನ ಬಾಗಿಲಲ್ಲೇ ನಿಂತು ಅದೂ ಇದೂ ಮಾತಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾನೆ. "ಎನ್ನ ತನ್ನನ್ನು ಒಳಗೆ ಕರೆಯಲಾರನೆಂದುಕೊಂಡು ಕೃಷ್ಣಕಾಂತನು ಜಗಲಿಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲು, "ಒಂದು ನಿಮಿಷ ನಿಲ್ಲಬ್ಬಾ ಹುಡುಗ ಬರ್ತಾನೆ. ಅಪ್ಪರವರೆಗೂ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಡ" ಎಂದು ತಡೆದನು.

ಹುಡುಗ ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆಯೇ ಓಡೋಡಿ ಬಂದ. ಎಲ್ಲಿಗೋ ಅಡಲಿಕ್ಕೆ ಹೋದನಂತೆ. ಅವನು ಬಂದು ತಂದೆಗೈಯಲ್ಲಿ ನೀರು ತಂದು ಸಿದ್ಧನಾಗಿ ನಿಂತ ನಿಸ ಸಂಗತಿ ವಿನೋದವನ್ನು ಮನೆಯವನು ಕೃಷ್ಣಕಾಂತನಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ : "ನೀನೀಗ ನಮ್ಮ ಅಪೂರ್ವ ಅತಿಥಿ. ಅತಿಥಿಯಾಗಿ ಬಂದವನು ದೇವರಿಗೆ ಸಮಾನ

ಇದಾದಿಂದ ಅತಿಥಿಯನ್ನು ಮೆವರಂತೆ ಗೌರವಿಸಿ
ಬಿಡಬೇಕು ನಮ್ಮ ಸಾಂಪ್ರದಾಯ. ಅತಿಥಿಗೆ
ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದೂರದ ಒಬ್ಬರು ಕಾಲು ತೊಳೆಯ
ಬಿಡು. ನೀನೇನೋ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕವನಾಗಿರುವೆ.
ಕನ್ನಡದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹೊರತು ಚಿಕ್ಕವರ
ಕಾಲನ್ನು ದೊಡ್ಡವರು ತೊಳೆಯ ಕೂಡದು. ಶಾಗೆ
ಮಾಡಿದರೆ ಅಯ್ಯಾ ಕ್ಷೀಣಿಸುತ್ತದೆ ವಯಸ್ಸಿಗೆ
ಒಂದ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ಕೂಡಾ ಪರವ್ಯಯವನ
ಕಾಲನ್ನು ತೊಳೆಯ ಬಾರದು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ
ಚಿಕ್ಕವನು ಬರುವವರೆಗೆ ತಡೆಯಬೇಕಾಯಿತು. ಅವ
ನನ್ನು ಹುಡುಗುವುದಕ್ಕೆ ತಡವಾಯಿತು. ಅಷ್ಟೇ
ಹೊರತು ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಿ ತಿಳಿಯಬೇಡವು.”

“ಓಹೋ ! ತಿಳಿಯಿತು. ಆದರೆ ನನ್ನ ಅಂಗುಲು
ಒಡೆದಿದೆ. ತನ್ನೆರಳು ತಗಲಿದರೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಉರಿಯು
ಶ್ರದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ ಹಿಂತಿರುಗಿದ.

“ಅದೇನೂ ದೊಡ್ಡ ವಿಷಯವಲ್ಲವಿಡು.
ಕೂಡಾ ದೂರ ನಡೆದು ಬಂದವರು ತನ್ನೆರಳಿನಲ್ಲೇ

ಕಾಲು ತೊಳೆಯಬೇಕು.” ಎಂದ ಮನೆಯವನು
ಹುಡುಗ ಕೃಷ್ಣಕಾಂತನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ತಂದೆಯ
ತನ್ನೆರಳು ತೊಳೆಯ ತೊಳೆದ. ತನ್ನೆರಳು ತಗಲಿದ
ಕೂಡಲೇ ಒಡತುಗಲಿಂದ ಬಗ್ಗನೆ ಉರಿಯದ್ದಿತು.
ಹಳ್ಳು ಕಟ್ಟಿ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡ. ಮನೆಯವನು ಕ್ಷೀಣಿಸನ್ನು
ಕರೆಯಿಸಿ ಅವನ ಕಾಲುಗಳಿಗೆ ಎಣ್ಣೆಯನ್ನು ಮರಳಿಸಿ
ಮಾಡಿದನು. ಆಗ ಅವನನ್ನು ಒಕ್ಕೆಯ ಆಸನದಲ್ಲಿ
ಕೂಡಿಸಿದುದರಿಂದ ಕೃಷ್ಣಕಾಂತನಿಗೆ ತುಂಬ ಹಾಯ್ನಿ
ಸುತ್ತ ಉರಿ ತಗ್ಗಿತು.

ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಉಟವಾದ ಮೇಲೆ ಪುರಾಣದ
ಕಾವ್ಯಗಳಿಗೆ ಕರೆಹೋಯಿತು. ಅವರು ದೊಡ್ಡ
ಪುರಾಣದ ಸುಮಾರು ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಯವರೆಗೂ
ಪುರಾಣ ಓದಿ ಕಾಲಕ್ಷೇಪ ನಡೆಸಿ ದಕ್ಷಿಣ ಪಡೆದು
ಹೊರಟು ಹೋದರು.

“ಅತಿಥಿಯೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ಪುರಾಣ ಕೇಳಿದರೆ
ಎಷ್ಟೇ ವ್ಯಾಸವಂತೆ ಇಂತಹ ಆಶ್ರಮ ಹೊನ್ನಿ
ನಲ್ಲಿ ಹೊರತು ನಿನ್ನೂ ನನ್ನೂ ಪುರಾಣ ಕಾಲಕ್ಷೇಪ

ವಾಗುವುದುಂಟೆ? ಸುಮ್ಮನೆ ಯಾರು ಫರಾಣ ಕೇಳುತ್ತಾರೆ ?" ಎಂದ ಮನೆಯವನು.

ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ್‌ನೇನೋ ಬೇಗನೇ ಮಲಗಿ ಅಧ್ಯಾಸ ಪಟ್ಟವನು. ಫರಾಣ ಓದುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅವನು ಬರುವ ನಿರ್ದಯನ್ನು ಓಲವಂಕವಾಗಿ ಹಕ್ಕೊತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗೋ ಎಚ್ಚರದಲ್ಲಿದ್ದನು. ಮೇಲೆದಾಟ ಮಲಗಿದ ಮೇಲೆ, ಅವನಿಗೆ ನಿರ್ದಯೂ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಅವನಿಗೆ ಹೊರಗೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಲು ಹಾಟಿ ಹುಸ್ಕುಟ್ಟಿತ್ತು. ಅವನು ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಕೂದಲೇ. ಕುಡುಗನು ಹೊರಗಿನಿಂದ ಸಿಂಹದಂಥ ನಾಯಿಯನ್ನು ತಂದು ಅವನ ಮಂಚದ ಕಾಲಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು.

"ಇದೇನು ಪಾಯಿ ?" ಎಂದು ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ್‌ನು ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಕೇಳಿದ. "ಕೂರೋಳಿಗೆ ತುಂದಾ ಕಳ್ಳರಭಯವವ್ವಾ. ಇವರು ಗುಂಪಾಗಿ ಬಂದು ಮನೆಯವರನ್ನು ಕೊಂದು ಹಾಕಿ ಹೋಗುವುದು

ಇದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಪಾಯಿಯನ್ನು ಸಾಕುತ್ತೇವೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಇವರ ಭಯ ಸ್ವಲ್ಪ ತಗ್ಗಿದೆ ಬೇಡ. ಅದರೂ ಅತಿಥಿಗೆ ತಕ್ಕ ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ನಮ್ಮ ವಿಧಿ. ಯಾವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಏನು ಬರುವುದು? ಯಾರು ಕುಡರು? ಮೇಲೆ ದೇವರಿಡ್ಡವನ್ನು" ಎಂದ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನ.

ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ್‌ನಿಗೆ ಸಾಧಾರಣ ಪಾಯಿಯೇ ನೋಡಿದರೇನೇ ಭಯವಿತ್ತು. ಇದು ಯಾವುದೋ ಹಾತಿನಾಯಿ ಸಿಂಹದ ಹಾಗಿದೆ! ಹೊಸ ಮನೆಯ ನಾಯಿದರಿಂದ ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ್‌ನನ್ನು ಅಗಾಧ ಹಿಡಿದು ಮೂಕಿ ನೋಡುತ್ತಿದೆ ಹಾಗಾಗಿ ಬರಲಿಲ್ಲ ಅ ಸ್ವಲ್ಪ ನಿರ್ದೆ ಕೊಡಾ ಪೂರ್ತಿಹೋಯಿತು.

ಬೆಳಿಂಪುಮಧ್ಯೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೂತ್ರ ನಿರ್ದಯ ಮೂಡ ಬಂತೋ ಇಲ್ಲವೋ. ಅಪ್ಪಮೊಳಗೆ ಮನೆಯವರು ಬಂದು ಅವನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿಬಿಟ್ಟು ಅತಿಥಿ ಎಷ್ಟು ಹೊರತು ಮನೆಯವರಾರೂ ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡಕೂಡದಂತೆ!

ಇದೇ ರಾತ್ರಿ, ನಿರ್ದಯಿಲ್ಲದೆ ಹೋದುದರಿಂದಲೂ ಪ್ರಯಾಣದ ಬಳಿಕೆಯಿಂದಲೂ, ಕವೆಯ ಹಿರಿಯರಾಗಿಯಿಂದಲೂ ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ್‌ನಿಗೆ ರೀತ ಓಡಿಸಿ ಸೀನು ಬರಲಾರಂಭಿಸಿತು.

ಈ ಮನೆಯವನ ಪಾಯಿ ಎಷ್ಟಿತ್ತು ದುರ್ಬಲ ಮುಂದು ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ್‌ನು ಸೀನಿರಬೇಕೆಂದಾ ಅವನ ಗುಡು ಗುಡು ಬಂದಾ ಬೆರಳನ್ನು ನೀರಿಗೆ ಅದ್ದಿ ಅ ನೆತ್ತಿಗೆ ಕೊಡರುತ್ತ, "ಹರೇ ಕೃಷ್ಣ ! ಚಿರಂಜೀವ !" ಎನ್ನತೊಡಗಿದರು ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ್‌ನು ಮೊದಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಸೀನಿದ ಪ್ರತಿಯಾಗೋ ಈ ಮುಂದು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದುದರಿಂದ ಅವನ ತಲೆ ಪೂರ್ತಿ ಒರೆ ಯಾಯಿತು.

ಅವನ ಸೀನು ನಿಂತು ಹೋದ ಮೇಲೆ, "ಹೇಗಿದೆದೋ ಪುಗಾ ?" ಎಂದಳು ಮುಂದೆ.

“ಕಲೆ ಒರೊಗೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಒಂದು ಒಟ್ಟಿ ಬೇಕು”
ಎಂದ ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ್.

“ತಪ್ಪು, ತಪ್ಪು ಮಗಾ ! ಜಿರಂಡೇವಿ ಜಲವನ್ನು
ಒರೊಗೊಂಡು ಬಿಡಬಾರದು. ಅದರಷ್ಟೇ ಅದೇ ಅರಿ
ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟವರಿಗೆ ನೀನು ಬಂದರೆ
ಹಾಗೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೂ ನಡೆಯುತ್ತೆ. ನೀನು ಅತಿಥಿ
ಯವ್ವಾ. ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಶ್ರದ್ಧೆ ಇಡಬೇಕು
ಗ.ವು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಒಂದುಕೆ ಒಳಗೆಹೋದಳು.
ಹಾಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ್‌ನು ಸಾಲು ದಿನಗಳಿದ್ದನು.
ವೃದ್ಧಾ ಶ್ರವಣದಿಂದ, ನಾಯಿಯ ಭಯದಿಂದ,
ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ರೆಯೇ ಇಲ್ಲದೆಹೋಯಿತು.

ಅವನು ಹೊರಟುಹೋಗುವ ದಿನ ಬಂತು.
ಅವನಿಗಾಗಿ ಬೀಳ್ಕೊಡುವ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪಾನೀಯ
ಒಂದನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದ್ದರು ಮನೆಯವರು. ಆ
ಪಾನೀಯವನ್ನು ಬೆಳ್ಳ ರೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಪಾಕಿ ಅವನಿಗೆ
ಕೊಡುತ್ತ. “ಕೋವ್ವ, ಅಮ್ಮತರಂತಹ ಈ
ಪಾನೀಯವನ್ನು ಕೇವಲ ಅತಿಥಿಗಳಾಗಿಯೇ ತಯಾರಿ

ಸುತ್ತೇವೆ. ಏಳು ರೋಟಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ.
ಎಲ್ಲಾ ನೀನೇ ಕುಡಿಯಬೇಕು. ಮನೆಯವರಾರೂ
ಕುಡಿಯಬಾರದು. ಇದು ನಮ್ಮ ಸಾಂಪ್ರದಾಯ”
ಎಂದನು.

ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ್‌ನು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ, “ಅತಿಥಿಗಳನ್ನು
ಕುರಿತು ಇಷ್ಟೊಂದು ಶ್ರದ್ಧೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವವರನ್ನು
ನಾನು ಇರುವರೆಗೂ ನೋಡಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು
ನಿಮಗೆ ತುಂಬಾ ಶ್ರಮವಾಯಿತು. ಏಕೆಂದರೆ
ಅಯಿತು. ನಾನು ನಿಮಗೆ ತುಂಬಾ ಮಣ
ಬಾಗಿಲ್ಲೇನೆ” ಎಂದ ಉಪಹಾಸಕ್ಕಾಗಿ.

“ಅದರಲ್ಲೇನಿದೆ ಹುಡುಗಾ ? ನಮಗೆ ಅತಿಥಿ
ಸತ್ಕಾರ ಹೋಗಿ ಬರುವುದೇ ಒಬ್ಬ ಅಪೂರ್ವ
ಒಂದು ಸಾರಿ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದವರು ಮತ್ತೊಂದು
ಸಾರಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ನಡುವೆ ಯಾರೂ ಬರಲಿಲ್ಲ.
ಅತಿಥಿಗಳು ಬರುವುದಕ್ಕೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇ. ಎನ್ನೋ
ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವ ಪೂಜ್ಯರಿಂದ ನೀನು ಬಂದೆಯವ್ವ”
ಎಂದ ಮನೆಯವನು. ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ್‌ನಿಗೆ

ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಇವರು ಯಾವ ಗೊಡ್ಡು ಶಾಸ್ತ್ರದ ಮೇಲಿನ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದಲೋ ಅವ್ಯಾಯಕ ಯಿಂದ ಅತಿಥಿ ಸತ್ಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ನಿಜ. ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅತಿಥಿಗಳು ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದರೇನೋ. ಎದುರೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕೃಷ್ಣಕಾಂತನು ಆ ಬೀಳ್ಕೊಡುವ ಪಾನೀಯವನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ರುಚಿನೋಡಿದನು.

ಅವನ ಕೂದಲುಗಳೆಲ್ಲ ಕೊಕ್ಕರಿಸಿದಂತಾಯಿತು. ಅವನು ಮನೆಯವನಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ, "ನಿಮಗೆ ನಿಜ ವಾಗಿ ಅತಿಥಿ ಬರಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಲಾಷೆಯಿದೆ ಎಂದು ನಮ್ಮ ಮಾತಿನಿಂದ ಬೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಒಮ್ಮೆ ಬಂದವರು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಎಳೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದೂ ಈಗ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ನೀವು ಅತಿಥಿಯನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ ದೇವರ ಹಾಗೆ ನೋಡುತ್ತೀರಿ. ದೇವರು ಕ್ಷಮಾದಿಂದ ಎನಗೆ ಅದರೂ ವ್ಯಾಕಾಡದೆ ತಾಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಮಾನವ ಮಾತ್ರರಿಗೆ ಅದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಹೇಳಿ? ಈಗ ಈ ಪಾನೀಯವೆಲ್ಲಾ ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಕುಡಿಯಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದು ತುಂಬ ಅನ್ಯಾಯ. ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವವರೆಲ್ಲರೂ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕುಡಿದರೇನೇ ಅತಿಥಿವೇವರಿಗೆ ಸಂತೋಷ ವಾಗುತ್ತೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಅವ್ಯಾಯಕ ಕುಡಿಯಲಾರೆ. ಅದು ನಿಮಗಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ನನಗೆ ಮಹಾ ಪಾಪ" ಎಂದನು.

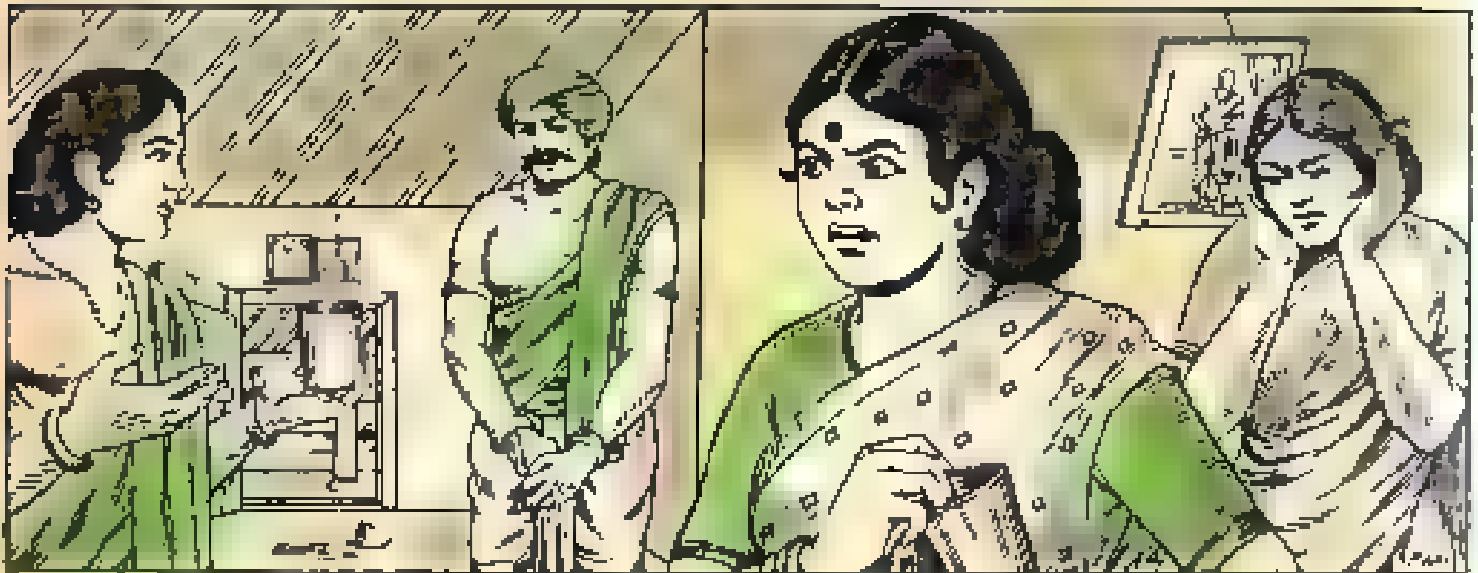
ಮನೆಯವರಾರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಅತಿಥಿ ಕೊನೆಯ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿ ತೀರಬೇಕೆಂಬ ಕೃಷ್ಣಕಾಂತನು ಪಟ್ಟು ಹಿಡಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಆ ಪಾನೀಯವನ್ನು ಕುಡಿದರು. ಎಲ್ಲರ ಮುಖವೂ ಸುಂಟಿಯಂತಾಯಿತು.

ಯಜಮಾನ ಆದರ ರುಚಿ ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ "ಮೊದಲು ಈ ಪಾನೀಯವನ್ನು ಮೋರಿಗೆ ಚೆಲ್ಲಿರಿ!" ಎಂದನು ಕೋಪದಿಂದ. ಆದರ ರುಚಿ ಮಹಾ ಭಯಂಕರವಾಗಿತ್ತು.

"ಒಂದಲ್ಲ, ಎರಡಲ್ಲ, ಎಳು ರೋಟಿ ಈ ಪಾನೀಯ ಕುಡಿದವನು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹೇಗೆ ಬರುವನು? ನೀವೇ ಹೇಳಿ!" ಎಂದ ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ.

ಮನೆಯವನು ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಕೊಂಡನು. ತನ್ನ ಪುಡತಿಗೆ ಅತಿಥಿಗಳೆಂದರೆ ಇಷ್ಟು ಎಲ್ಲರೂ ಈ ಒಗೆಯ ಪಾನೀಯವನ್ನು ತಯಾರಿ ಸುತ್ತಾಳೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು.

"ಅತಿಥಿ ಅಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ಹಾಗೆ ಮನುಷ್ಯ ನೆಂದು ನೋಡಿಕೊಂಡರೆ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಏನೇ ಇರಲಿ. ನಿಮ್ಮ ಆತಿಥ್ಯಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿರುತ್ತೇನೆ ಇದೇನೂ ಮರೆಯುವ ವಿಷಯವಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೃಷ್ಣಕಾಂತನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಕಳ್ಳ ಬುದ್ಧಿ

ಸುಬ್ಬಣ್ಣನು ದೊಡ್ಡಯ್ಯನ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಪನಗನಾದರೂ ಕೆಲಸ ಕೊಡುವಂತೆ ಕೇಳಿದನು.

"ನಿನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಹೇಳಿದ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು" ಎಂದ ದೊಡ್ಡಯ್ಯ.

ಸುಬ್ಬಣ್ಣ ಒಪ್ಪಿದ.

"ಆದಾಗ ವಜ್ರದ ಅಂಗಡಿ ಸಾವುಕಾರ ಬೇರೆ ಕೂರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನೀನು ಆ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನೀನು ನನಗೂ ರಾಫವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಹೇಗೆಂದರೆ, ಆ ಸಾವುಕಾರನಿಗೆ ಅನುಮಾನ ಬಾರದಂತೆ ಅಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಹಣದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ನನಗೂ ಕೊಡಬೇಕು. ಒಂದುವೇಳೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿಟ್ಟರೆ ಆ ತನ್ನನ್ನು ನೀನೇ ಹೊಡೆಬೇಕು. ಒಪ್ಪುವಿಯಾಬ್ಬೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ ದೊಡ್ಡಯ್ಯ.

"ಅಲಿ" ಎಂದ ಸುಬ್ಬಣ್ಣ.

"ಈ ಕ್ಷಣವೇ ಹೊರಟುಹೋಗು! ಎಂದಿಗೂ ಈ ಕಡೆಗೆ ಬರಬೇಡ. ಓಡು!" ಎಂದ ದೊಡ್ಡಯ್ಯ ಕೋಪದಿಂದ.

"ಹೆ?!" ಎಂದ ಸುಬ್ಬಣ್ಣ ಬಿಳುಪುಗೊಂಡು.

"ನಿನ್ನೆದು ಕಳ್ಳ ಬುದ್ಧಿ ಇಂಥವನನ್ನು ಯಾವ ನಂಬಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಿ?" ಎಂದ ದೊಡ್ಡಯ್ಯ.

ಪೆದ್ದೆಗಳ ಮನ

ಹಿಂದೆ ರಾಘವರಾಯರೆಂಬ ದೊಡ್ಡ ಜಮೀನ್ದಾರರೊಬ್ಬರಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಗ್ರಾಮದ ಕೊನೆಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ವಿಶಾಲವಾದ ಖಾರೀ ಪ್ರದೇಶವಿತ್ತು. ಆ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ರಾಮಸೆಂಟವನು ಬಾಡಿಗೆಗೆ ತೆಗೆದು ತಿಂಗಳಿಗೆ ಇಂಜಿಪ್ಪು ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿ, ಒಂದು ವರ್ಷದ ವರೆಗೆ ಬಾಡಿಗೆ ಕೊಡಲಾಗದೆ ಹೋದರೆ, ಸ್ಥಳವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವುದಾಗಿ ರಾಘವರಾಯರೊಂದಿಗೆ ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ರಾಮನು ಯಾವಾಗಲೂ ಒಬ್ಬಂಟಿಗನಾಗಿಯೇ ಇರುವವನು. ಯಾರೊಂದಿಗೂ ಕೂಡಿಕೊಳ್ಳುವವನಲ್ಲ. ಅವನು ಆ ಖಾರೀ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಬಿದಿರು ತಡಿಕೆ ಮುಂತಾದುವುಗಳಿಂದ, ಒಳ್ಳೆಯ ಮನೆ ಇಟ್ಟು ಮಾಡಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಾಕಿದ್ದನು.

ನೋಡಲು ಚೆನ್ನಾಗಿಯೂ ಭವ್ಯವಾಗಿಯೂ ಇರುವ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ವಾಸವಾದತೊಡಗಿದ್ದನು. ಆ ಮನೆ ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಸುಂದರವಾಗಿ ಕಾಣುವಂತೆ ಅದರ ಸುತ್ತಲೂ ಹೂವಿನ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸಿ ಸೊಗಸುಗೊಳಿಸಿದ್ದನು. ಕ್ರಮೇಣ ಹಣ್ಣಿನ ಮರಗಳನ್ನೂ ಬೆಳೆಸಿದನು. ಹೀಗೆ ಆ ಮನೆಯೂ, ಅದರ

ಸುತ್ತರಿಸಿ ವರ್ತಾವೂ ಹೊರಗಿನಿಂದ ನೋಡಲು ಸುಂದರವಾಗಿರಲೂ, ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೋಗುವ ಅವಕಾಶವು ಯಾರಿಗೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಪುರಗಳಿಂದ ಆ ಮನೆ ಪುರಾ ಮುಚ್ಚಿಹೋಗಿತ್ತು.

ರಾಮನು ಯಾರನ್ನೂ ಕರೆಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಯುದ್ಧ ಮನೆಗೆ ಯಾರುತಾನೇ ದಿಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನು ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಳುಕಾರುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಅಡಿಗೆ ತಾನೇ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿಗಳು. ತುಂಬಿದ ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಬಾಡಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡುವನು.

ಅವನಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ಯಾವ ತಂತಿ ತರಗಳೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವನೊಬ್ಬ ಹೊಸ ಬಗೆಯ ಹೆಣ್ಣು ಎಂದು ಜನರು ಪೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬ ವರ್ಷ ಕಳೆದುವು. ಮೊದಮೊದಲು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಅವನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಸತಿ ಕ್ರಮೇಣ ಹೋಯಿತು. ಮತ್ತೆ ಅದು ಅಶ್ಚರ್ಯಕ್ಕೆ ತರಿಸಿತು. ಅವನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿಚಿತ್ರವಾದೊಂದು ವರ್ತನೆ ಹರಡಿತು. ರಾಮನು ಒಬ್ಬಂಟಿಗನಾಗಿ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ಅವನಿಗೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ

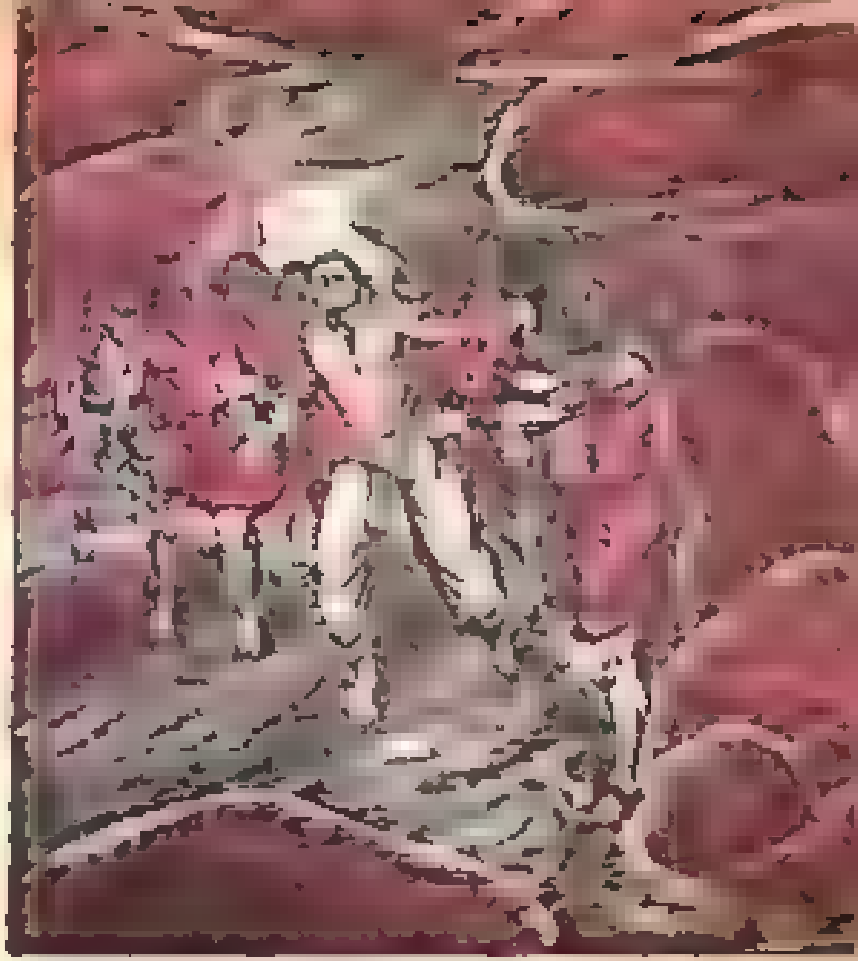
ಬೃಗು ಸಹಾಯವಿರೆಯೆಂದೂ ಜನರು ಹೇಳಿ
ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಡೆಗೆ ಅದನ್ನೇ ನಂಬಿದರು.
ಅಂದಿರಾ ಆ ಮನೆಯನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೂ
ನೋಡುವುದಕ್ಕೂ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಭಯ!

ಬಾಗಿರುವಾಗ, ಒನಾಯಕೋ ದಿನೋ, ಒಂದು
ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಎಂದಿನಂತೆ ರಾಮನು
ಒನಾಯಕರ ಮನೆಗೆ ಬಾಗಿ ಕೊಡಲು ಬರಲಿಲ್ಲ.
ಒತ್ತಿದರು ಮಾರ ಕಳೆಯಿತು. ರಾಮನ ಜಾರು
ಕೊಳ್ಳಿ ರಾಮನಿಗೆ ಒನಾಯಕರು ನೋಡಿ
ಅರಮನೆ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಆಳಗಳನ್ನು ಅಡ್ಡಗೆ
ಕೊಡಿದರು.

ಇಬ್ಬರು ಆಳಗಳು ರಾಮನ ಮನೆಗೆ ಒಂದು
ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಕೊಡಿದರು. ಪುಕ್ಕುತ್ಕರ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಬಾಗಿಲಿಗೆ
ಬಾಗಿ ಹಾಕಿರಲೂ ಇಲ್ಲ. ದೂರದಿಂದ ತೆರದು
ಕೊಡಿತು. ಒಳಗೆ ಎತ್ತರವಾದ ವಸ್ತುಗಳು ಅಡ್ಡಗೆ
ಇಟ್ಟಿವೆ. ಅದರ ರಾಮನು ಮತ್ತೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ
ನೋಡಲು ಇರಲಿಲ್ಲ. ದಿನವಿಡೀ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲೇ
ಇದ್ದು ರಾಮನ ದಾರಿ ನೋಡಿದರು. ರಾಮನು
ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರು ಆ ಮನೆಗೆ
ಬಾಗಿ ಹಾಕಿ ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗೆ ಸೂಚಿ ಕಳಿಸಿದರು.

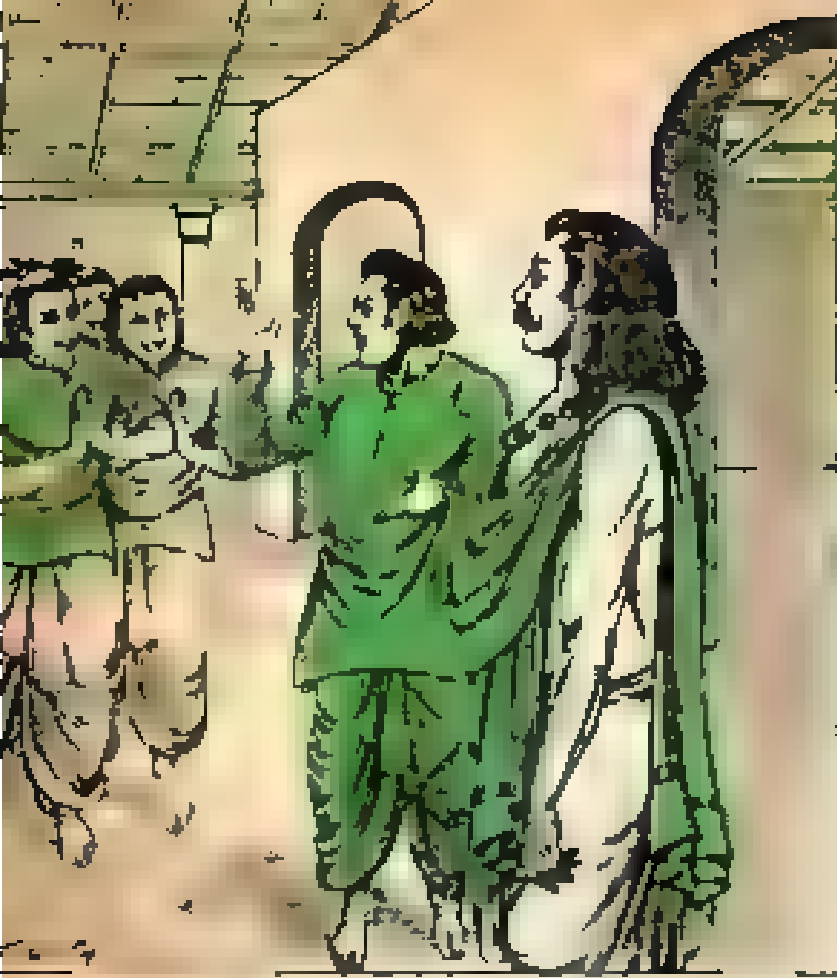
ದಿನಗಳೂ, ಹಿಂಗಳೂಳೂ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದವು.
ರಾಮನು ಪೂರ್ತಿ ಅದೃಶ್ಯನಾದನು. ಒತ್ತಿದಂತೆ
ಜಮೀನ್ದಾರರು ಆ ಮನೆಯನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು,
ಅದನ್ನು ಒಂದು ಮೂರುಮೂರು ಯೋಜಿಸಿದರು.

ಆ ಗ್ರಾಮದ ಕೆಲಮಂದಿ ಯುವರು ಸುರಿ
ಯುವ ಸಮಾಜ " ಕೃಷಿ ಮನೆ ಕುಡುಕುತ್ತಿದ್ದರು.
ಇದರ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಆ ಮನೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು
ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗೆ ಕೋರಿತು. ಇದರ ಆ ಮನೆ
ನಿವೃತ್ತ ಮನೆ ಎಂದೂ, ದೆವ್ವಗಳು ರಾಮನನ್ನು
ಕೊಡುತ್ತಿರಲೆಂದು ಹೋದುವೆಂದೂ ಎಲ್ಲರೂ
ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಕಾರಿಡಲು

ಯಾರಿಗೂ ಸಾಕುವಿಲ್ಲ. ಕತ್ತರ ದಿವ್ಯಮೇಲೆ ಆ
ಮನೆಯೊಳಗೆ ದೆವ್ವಗಳು ಕುಡುಕುವವೆಂದು ಕೊಂಡು
ಪುರಾಣಗಳು ಹುಟ್ಟಿದುವು.

ವಿಜಯ ನದಿ ಸಂಗಮ ದಿಂದಲೇ, ರಾಮನ
ವಿಜಯದ ಹೆಸರು ಕಾರಿವರ. ಅವನಿಗೆ ನೆರವಾರಂತ
ದಿದ್ದರೂ ದೇವಾಯಿತರೊಂದಿಗೆ ಸುಖವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ
ಗುಂಟನವರು ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಬಂದವನೋ ಒಬ್ಬ
ಜಮೀನ್ದಾರನ ಮನೆಯನ್ನು ಕೊಳ್ಳಿ ಹೋದರು,
ಆ ಧರವನ್ನು ಛಿದ್ರವಾಗಿ ಕಡಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಾರಿ
ವರನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅವನು ಆ ಹಗಲನ್ನೂ
ನೋಡುತ್ತಾ ಕೆಳಗಿಳಿದುಕೊಂಡು ಈ ಪಾಂಚಕ್ಯ ಒಡಿ
ಬಂದು, ರಾಮನಿಂದ ಹೆಸರು ಬದಲಾಯಿಸಿ, ಮಾರ
ಸುಖವಾಡು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲೆಂದು ಒಬ್ಬನಾಗಿ ಮನೆಯ
ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನು ತನ್ನ ದಾದಿ ಸುಖವಾಡು
ಒಂದು ಮೈಗೆಯ್ದಿಟ್ಟು, ತನ್ನ ಕರೆಯ ಕುಗ್ಗಿ
ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಲಗುವನು.

ಇವರು ಸುಮ್ಮನಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ನಾಯಕನು ಕಾರ್ತವಿರನನ್ನು ಕೋಪಿಸಿ, ಅವನ ಇರುವಿಕೆಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಅನುಚರರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅವನನ್ನೂ, ಧರ್ಮಿರುವ ಬೆಟ್ಟಿಯನ್ನೂ ತಮ್ಮ ರಹಸ್ಯ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಆ ಈ ಮೂವರು ಕಾರ್ತವಿರನನ್ನು ಕಾಳಿದೇವಿಗೆ ಒರೆ ಕೊಡುವ ಕಯ್ಯಾಳುಗಳಿರುವಾಗ, ರಾಜಭಟರು ಅವರ ಮೇಲೆ ದಾಳಿಮಾಡಿ ಎತ್ತಿರನ್ನೂ ಓಡಿಸಿ ಕೊಡಲು ಹೋಗಿ ಸೆರೆಮನೆಗೆ ಹಾಕಿದರು.

ಜಮೀನ್ದಾರರ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ನಗರದಲ್ಲಿ ಇಂತ ವಿಧ್ಯಮಯ ಕಠಿಣ ಮಾನಸನೊಬ್ಬ ವಿಧ್ಯಾರ್ಥಿ ಇದ್ದನು. ಆತನು ರಜೆಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದು "ಯಾವನೂಬ"ದ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿದು ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮನೆಯ ಸ್ಥಳದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಕೂಡುವಾಗ ಹೇಳಿದನು. ಆಗಲೇ ದೇವರು ಸಿಂಹಾರಿಸಿದ ಸುಖ

ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯತು. ವಿಧ್ಯಾಸ ಮಾರವರು ಸಿತ್ತ ಅವನಿಗೆ ದೆವ್ವಗಳಲ್ಲಿ ನಂಬುಗಿಯರಲಿ ಮೂಢ ನಂಬುಗೆಯ ಊರ ಯಾವರೂ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೂ ತನ್ನ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ನಂಬಿ ನಂಬುದೂ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ವಾದ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ವಿಷಮಕ್ಕೇ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಅವನು ಸುರಜತನೊಬ್ಬ ಊರ ಯುವಕರ ನಾಣನ್ನು ಕರೆತು, "ಜಮೀನ್ದಾರರೇನೋ ಮೇಲಿನ ದಯಗಿಂದ ಮನೆ ಕೊಡಲು ಒಂದು ಅದರ ದೆವ್ವಗಳ ಭಯ ಹೋಗಬೇಕು. ಆದ್ದು ಎಂದನು.

"ಹೌದು ಹೌದು. ದೆವ್ವಗಳು ಆ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದರೆ, ಅದು ನಮ್ಮ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಕೂಡ ಅನುಕೂಲವಾದ ಮನೆ" ಎಂದ ಸುರಜತ.

"ನಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಭೂತವೈ ವೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಮಾನಸ.

"ಅವನಲ್ಲಿ ಕೈರಾಗದವರೇ" ಎಂದ ಸುರಜತ. "ಹಾಗಾದರೆ ಆ ದೆವ್ವಗಳನ್ನು ಓಡಿಸುವ ನಾನು ನೋಡುತ್ತೇನೆ. ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಬೇಕು" ಎಂದ ಮಾನಸ.

ಎರಡು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಅವನು ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸುರಜತನೊಬ್ಬ ಭೂತವೈವನ್ನು ಕರೆ ಬಂದನು. ಆ ವೈದ್ಯನು ದಟ್ಟವಾದ ತನ್ನ ಕುಟ್ಟನ್ನು ಕೆದರಿಕೊಂಡು ಕೆಂಪು ಒಳ್ಳೆಯ ಕುಟ್ಟು ಅಳಿಸಿದ. ಆಗಲೇ ಮಾನಸನು ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರಿಗೆ, ಅವನು ದೊಡ್ಡ ದೈವ್ಯನೆಂದೂ, ಮಂತ್ರವಾದಿಯೆಂದೂ, ಜಮೀನ್ದಾರನೊಬ್ಬನು.

ಮಾರ್ಚ್ ದಿನ ೨೦-ನೇನಾದುದರಿಂದ ಇವನಿಗೆ ಅದು ಒಳ್ಳೆಯ ದಿನವೆಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಆ ದಿನ ೨೦-ನೇನಾದ ಮನೆಯ

ದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾಟನೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಕುತ್ಸುಲೂಕ ರಂಗವಲ್ಲಿ ಬರುವ, ಹೂಗನನ್ನು ಬೆರಗು ಮಾಡುವ ಹೊಗೆ ಹಾಕಿದರು. ನೋಡಲು ಎಷ್ಟು ಜನರೂ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೊಂದಿಗೆ ಭೂತ ವೈದ್ಯನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು:

"ಮಹಾಶಯರೆ, ಈ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಸೇರಲು ವೈದ್ಯ ಒಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ದೇವನಾಗಿದೆ. ಈತನ ದೇವತೆಗಳು ಅದರ ಸೇವಕ ದೇವತೆಗಳು. ನಾಯಕನಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಸೇವಕರು ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಆ ದೇವನಾಯಕನೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡಿ ಹೊರಟು ಹೋಗಲು ಒಪ್ಪಿಲ್ಲದೇನೆ. ಅವನು ಈ ಸೀಸೆಯೊಳಗೆ ಸೇರಲು ಒಪ್ಪಿಲ್ಲದೇನೆ. ಅವನನ್ನು ಸೀಸೆಯೊಳಗೆ ನಿಮ್ನಕುಳಿತು ಮೂರುತ್ತೇನೆ. ಆಮೇಲೆ ಈ ಸೀಸೆಯನ್ನು ರೀತಿಯೊಳಗೆ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟರೆ, ರೋಗಾಂತರದಲ್ಲಿ ಅವನು ಶಾಶ್ವತ ಕೀರ್ತಿ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನೀವೆಲ್ಲಾ ಅನುಮತಿ ನೀಡಿರಿ." ಎಂದನು.

"ಹಾಗೇ ಮಾಡಿರಿ 'ಸೀಸೆಯೊಳಗೆ' ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿಕೊಂಡರು. ಸತ್ಯಾನಂದನ ಅನುಕರವನ್ನೂ, ಮಾತಿನ ರೀತಿಯನ್ನೂ ನೋಡಿ ಎಷ್ಟಿರಲೂ ಅವನು ವಿಸ್ತಾಸವುಂಟಾಯಿತು.

ಸತ್ಯಾನಂದನ ಮುಂದೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಅಗಲ ಬಾಯಿಯ ಸೀಸೆಯೊಂದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರಾಗಿತ್ತು. ಅದರ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಾಳೆಹಣ್ಣು ಇದ್ದಿತು. ಆ ಬಾಳೆಹಣ್ಣಿನ ದಪ್ಪ ಸೀಸೆಯ ಬಾಯಿಗಿಂತ ಒಂದು ಮೂರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು.

ಸತ್ಯಾನಂದನು ಮನೆಯ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಅಕ್ಷರಗಳು ಬರೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದ ಮೊದ್ದೆ ಕಾಗದವೊಂದನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು, ಅದರ ಮೇಲೆ ಬರೆದಿರುವ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಓದಿ, ಆ ಕಾಗದವನ್ನು ಸೀಸೆಯೊಳಗೆ ಹಾಕಿದನು. ಅದರ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಒತ್ತಾಯಿಸಿ ಸಂಪದಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿದನು. ಸೀಸೆಯೊಳಗೆ ಆ ಕಾಗದವು ಉರಿಯುತ್ತಿರಲು, ಅವನು ಬಾಳೆ ಹಣ್ಣನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಅದರ ಕೆಳಭಾಗದ ಸಿಪ್ಪೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ

ಮಾತ್ರ ಸುಲಿದು ಸೀಸೆಯ ಮೂತಿಯ ಮೇಲೆ ಚುಚ್ಚಿದಂತೆ ಹೊಗಿಸಿ ನಿರಿಸಿಟ್ಟನು.

ಬಾಳೆಹಣ್ಣು ಸೀಸೆಯ ಮೂತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಸತ್ಯಾನಂದನು "ಹ್ಯಾ ಪ್ರೀಂ ಫಟ್ ಫಟ್" ಎಂದು ಭೂತ ಮಂತ್ರ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಕೊಂಚ ಕೊಂಚವಾಗಿ ಸೀಸೆಯೊಳಗೆ ಇಳಿಯತೊಡಗಿತು. ಸೀಸೆ ಬಾಳೆಹಣ್ಣನ್ನು ಮೆಲ್ಲನೆ ನುಂಗುವ ಚಂದ ನೋಡಿ ಎಲ್ಲರೂ ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತಿಗೊಳಗಾದರು. ಒಳಗೆ ಆದ್ವರ್ತವಾಗಿರುವ ದೆವ್ವವೇ ಆದನ್ನು ಹಾಗೆ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರಿತು. ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಹಣ್ಣು ಸೀಸೆಯೊಳಗೆ ಪೂರ್ತಿ ಹೋಗಿ, ಸಿವ್ವೆ ಹೊರಗೆ ಬಾರಿ ಬಿದ್ದಿತು. ನೋಡುವವರು ಆಹಾ ಎಂದು ಬಾಯಿ ತೆರೆದರು.

ಕೊಡಲೇ ಸತ್ಯಾನಂದನು ಸೀಸೆಯ ಬಂಯಿಗೆ ಬಿರಡೆ ದಿಗಿದು "ದೆವ್ವವು ಈಗ ನನ್ನ ಅಧೀನದಲ್ಲಿದೆ. ಈ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಇದರ ಉಪದ್ರವ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವು ಈ ಮನೆಯನ್ನು ಇಷ್ಟ ಬಂದ ಹಾಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು" ಎಂದು ತಾನೇ ಆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೋದನು.

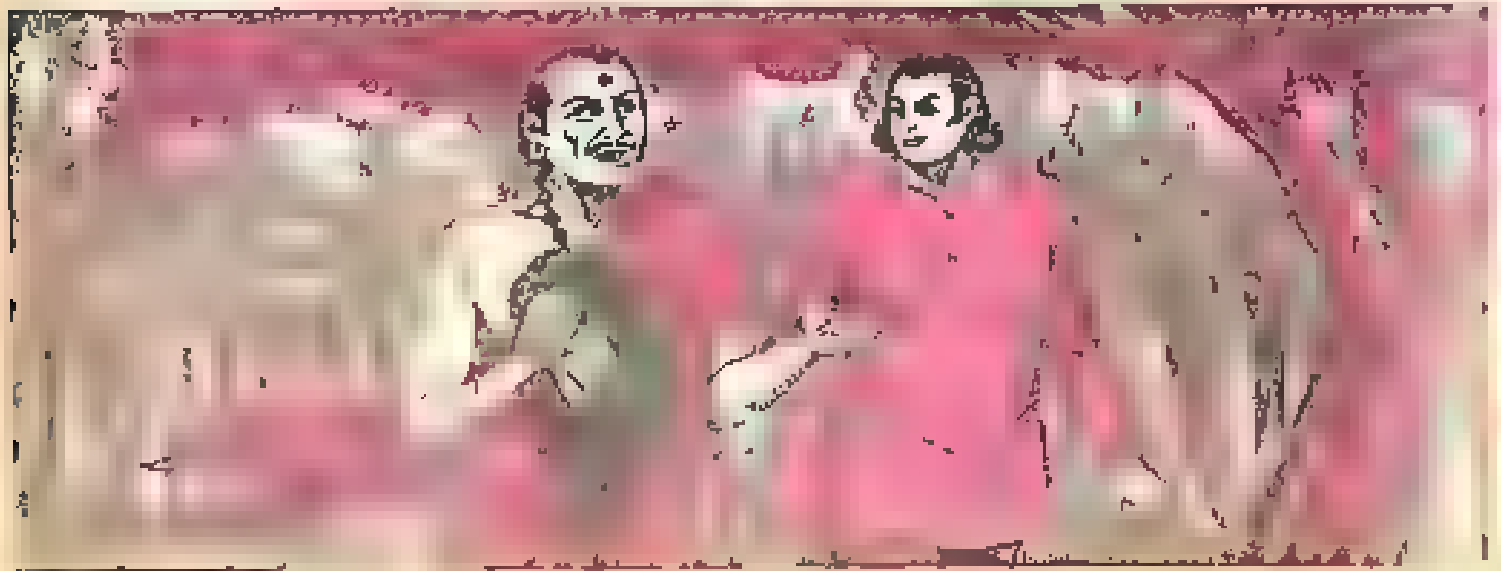
ಆ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲರೂ ನಿರ್ಭಯವಾಗಿ ಆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ಭೂತದ ಸೀಸೆಯನ್ನು ಅಳವಾದ ಬಾವಿಯೊಳಗೆ ಹಾಕಲಾಯಿತು. ಆ ದಿನ

ಸಾಯಂಕಾಲವೇ ಯುವ ಸಮಾಜದ ಪ್ರಾರಂಭವನ್ನು ವೃಷ ಬಹು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ ಸ್ವಾರಸ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆ ವಹಿಸಿದರು.

ಮಾನಸನು ಸತ್ಯಾನಂದನೊಂದಿಗೆ ಮಾರಣ ದಿವಸದ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಸತ್ಯಾನಂದನಿಗೆ ಬಹುವಾನ ಕೂಡ ಕೊಟ್ಟರು.

"ಒಳ್ಳೇ ಸತ್ಯಾನಂದನಯ್ಯ! ಆ ದೆವ್ವದ ವಿಸಯ? ಬಾಳೆ ಹಣ್ಣು ಸೀಸೆಯೊಳಗೆ ಇಳಿಯದನ್ನು ನೋಡಿ, ನನಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು ಬೇರೆ ಆ ಸ್ವಲ್ಪಮಾತ್ರ ಬಿಸಿಗೆ ಗಾಳಿಯ ಒತ್ತಡಕ್ಕೋಳಿ. ಬಾಳೆ ಹಣ್ಣು ಸೀಸೆಯೊಳಗೆ ಹೋಯಿತೇನು ಎಂದು ಮಾನಸನು ಕೇಳಿದನು.

ಮಾನಸನ ಸಹಾಧ್ಯಾಯಿಯಾದ ಸತ್ಯಾನಂದನು ತನ್ನ ವೇಷದ ಮುಟ್ಟು ಬಟ್ಟೆ ಮುಂತಾದವನ್ನು ತೆಗೆಯುತ್ತ ನಕ್ಕು, "ಹೌದು ಹೌದು. ಸೀಸೆಯ ಬೆಂಕಿ ಉರಿಯುವಾಗ ಗಾಳಿ ಕುಂಟ ವ್ಯಾಕೋ ಮಾಗುತ್ತದೆ ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಬಾಳೆ ಹಣ್ಣನ್ನು ಸೀಸೆಯ ಬಾಯಿಗೆ ಆಡ್ಡವಿಟ್ಟರೆ ಒಳಗಿನ ಗಾಳಿ ತಣ್ಣಗಾಗಿ ಸಂಕೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಹೊರಗಿನ ಗಾಳಿಯ ಒತ್ತಡ ದಿಂದ ಬಾಳೆ ಹಣ್ಣು ಸೀಸೆಯೊಳಗೆ ಇಳಿದು ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಹೊರತು ಮಂತ್ರ ತಂತ್ರಗಳೇ ನನಗೇನು ಗೊತ್ತಿದೆ?" ಎಂದನು.

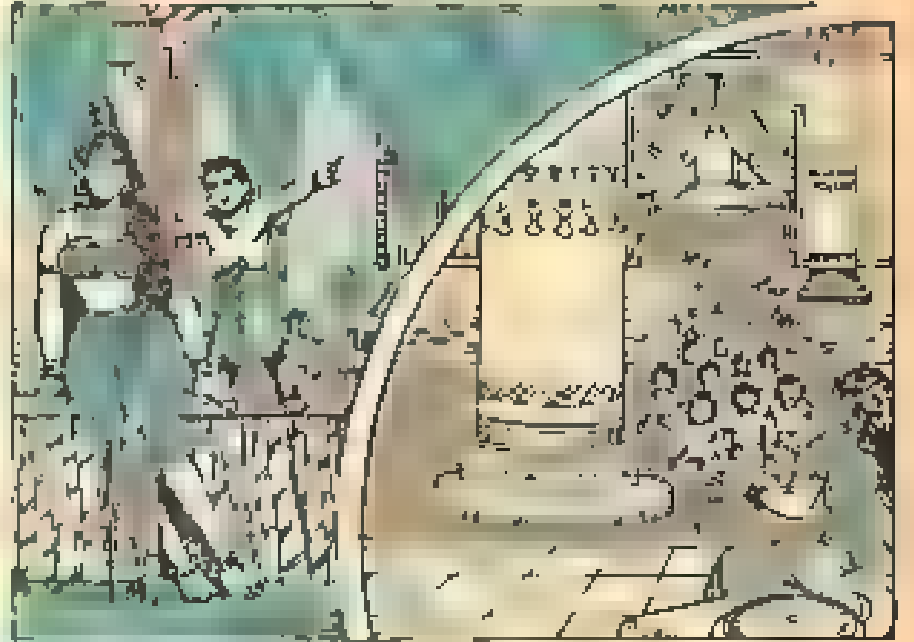

ಗಂಗಾವತರಣ

ಅಯೋಧ್ಯೆಯನ್ನು ಪುರಸ್ಕರಿಸಿದವರು ಸುರನಿಗೆ
ಕೊನೆಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಸುಮತಿ ಎಂಬ ಇಬ್ಬರು
ಹೆಣ್ಣುಕುರು. ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಸುರನು ತನ್ನ
ಹೆಣ್ಣುಕುರುಗಳೊಂದಿಗೆ ಹಿಮಾಲಯದಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸು
ಮಾಡಿದರು.

ಅದರ ಫಲವಾಗಿ ಕೊನೆಗೆ ಅನಮಯಾಧಿಕೆಯ
ಸುರನು ಹುಟ್ಟಿದರು. ಸುಮತಿ ಒಂದು ಕುರಿ
ಯನ್ನು ಪ್ರಸವಿಸಿದರು. ಅದು ಒಬ್ಬಳು ಅದ
ಕುರಿ ಸುಮಿತ ಮುಂದೆ ಹಿಮಾಲಯ ಹುಟ್ಟಿದರು.

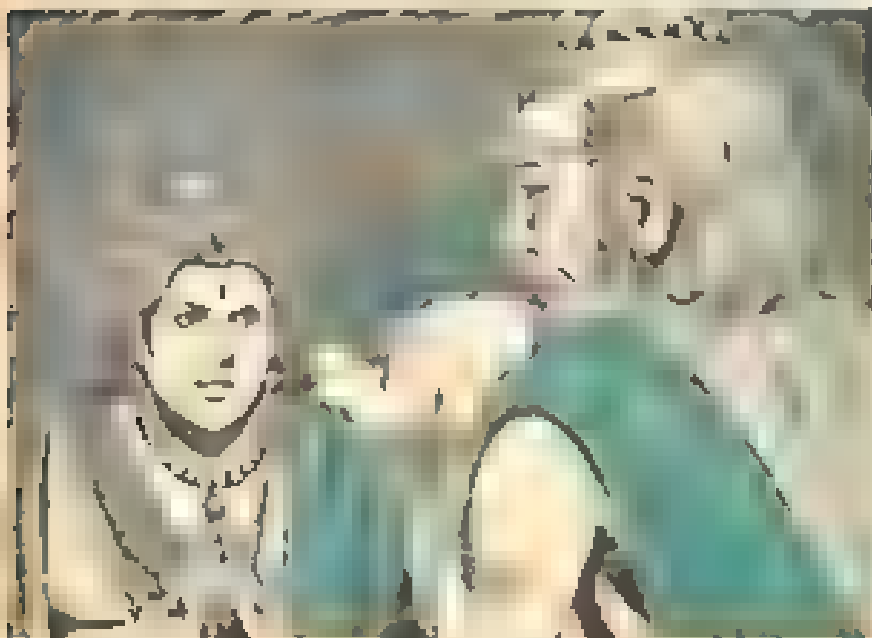
ಸುರನು ಅಶ್ವಮೇಧಯಾಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಒಂದು
ಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಹೋದ. ಸುರನು ಅದ
ಕತ್ತರಿಗೆ ಕೊಂದ ರೋಗವನ್ನು ಯೋಗವನ್ನು
ಕಲ್ಪಿಸಿದರು ಹೋಗಿ. ಸುರನಲ್ಲದೆ ಹೋದ
ಅಶ್ವಮೇಧದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದ್ದರು.

ಶ್ರೀ ಕುದುರೆ ನಾಡೆ ಪೀಠದ	೫
ನಾಡು ನಾಡು ನಾಡು ನಾಡು	೫
ನಾಡು ನಾಡು ನಾಡು ನಾಡು	೫
ನಾಡು ನಾಡು ನಾಡು ನಾಡು	೫
ನಾಡು ನಾಡು ನಾಡು ನಾಡು	೫
ನಾಡು ನಾಡು ನಾಡು ನಾಡು	೫

ಕರ್ತೃ ಅವರು ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಅಂತಹ ಪಾಪವನ್ನು
ಮಾಡಿ, ಅದರಿಂದ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಮೋರೆ
ಮಾಡಿ, ಅವರು ಕುದುರೆಯನ್ನು ಹೆಸರು
ಮಾಡಲು ಮೋರುವಾಗಿ ಕೊಲ್ಲಲು ಇಲ್ಲಿ
ಮೋರುವಿನ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಉದಾಹರಿಸುತ್ತಾನೆ.

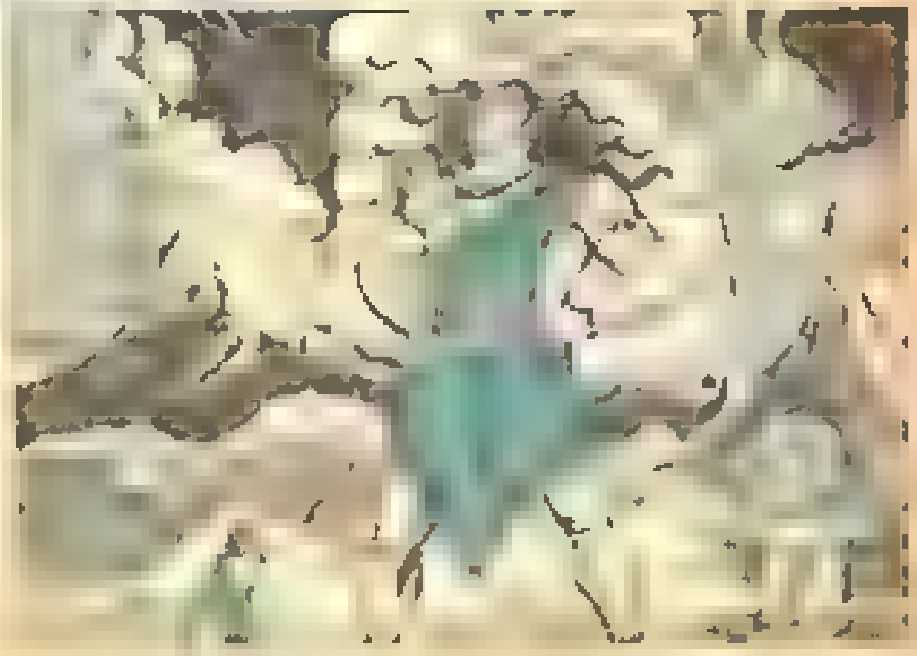
1. **ಪ್ರತಿಭೆ** - ಪ್ರತಿಭೆ ಎಂದರೆ ಒಬ್ಬರಲ್ಲಿರುವ
 2. **ತಾಳ್ಮೆ** - ತಾಳ್ಮೆ ಎಂದರೆ ಒಬ್ಬರಲ್ಲಿರುವ
 3. **ಮನಃಶಾಂತಿ** - ಮನಃಶಾಂತಿ ಎಂದರೆ ಒಬ್ಬರಲ್ಲಿರುವ
 4. **ಮನಃಶಾಂತಿ** - ಮನಃಶಾಂತಿ ಎಂದರೆ ಒಬ್ಬರಲ್ಲಿರುವ
 5. **ಮನಃಶಾಂತಿ** - ಮನಃಶಾಂತಿ ಎಂದರೆ ಒಬ್ಬರಲ್ಲಿರುವ
 6. **ಮನಃಶಾಂತಿ** - ಮನಃಶಾಂತಿ ಎಂದರೆ ಒಬ್ಬರಲ್ಲಿರುವ
 7. **ಮನಃಶಾಂತಿ** - ಮನಃಶಾಂತಿ ಎಂದರೆ ಒಬ್ಬರಲ್ಲಿರುವ
 8. **ಮನಃಶಾಂತಿ** - ಮನಃಶಾಂತಿ ಎಂದರೆ ಒಬ್ಬರಲ್ಲಿರುವ
 9. **ಮನಃಶಾಂತಿ** - ಮನಃಶಾಂತಿ ಎಂದರೆ ಒಬ್ಬರಲ್ಲಿರುವ
 10. **ಮನಃಶಾಂತಿ** - ಮನಃಶಾಂತಿ ಎಂದರೆ ಒಬ್ಬರಲ್ಲಿರುವ

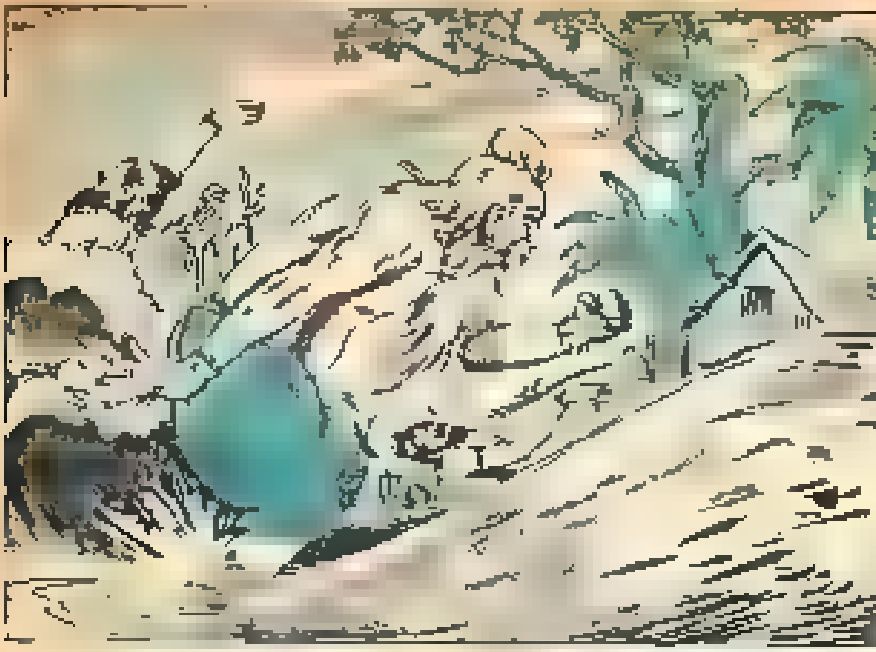
೨೫ ಮೂರು ಅನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಮಗ
 ಹೀಗೂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನು. ಅದೇನಾದರೂ
 ಉಪಾಯವಿಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು
 ಅನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಮಗ, ಗೋಪಿಯನ್ನು
 ಕೂಡಿಸಿ ಕೊಡುವುದಾಗಿವೆ. ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ
 ಅದನ್ನು ಕಂಡನು.

ಆದರೆ ಮಹಾದ್ವಾರದ ಗೋಪಿಯನ್ನು
 ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದವರನ್ನು ಕೂಡಿಸುವುದು
 ಅದನ್ನು ಕೂಡಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ
 ಉಳಿದವರನ್ನು ಕೂಡಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು.

೨೬ ಮೂರು ಅನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಮಗ
 ಹೀಗೂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನು. ಅದೇನಾದರೂ
 ಉಪಾಯವಿಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು
 ಅನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಮಗ, ಗೋಪಿಯನ್ನು
 ಕೂಡಿಸಿ ಕೊಡುವುದಾಗಿವೆ. ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ
 ಅದನ್ನು ಕಂಡನು.

ಭೂಮಿಗಿಳಿದ ಗಂಗೆ ಉಲ್ಲಾಸದಿಂದ ಗಂಗೆಯನ್ನು ಒಡೆದಾಡುತ್ತಾ, ಜಹ್ನುಮಹಾ ಅಶ್ವಮದೂಳಿಗೆ ತೊಟ್ಟು ಅವನ ಲಗ್ನವನ್ನು ಆರಿಸಿದಳು.

ಜಹ್ನುಮಹಾಮುನಿ ಕೋಪದಿಂದ ಗಂಗೆಯನ್ನು ಪೂರ್ವದಿಂದ ಕುಡಿದುಬಿಟ್ಟನು. ಭೋರಾಧನು ಬಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ, ಅವನು ತನ್ನ ಕಿವಿಯ ಮೂಲಕ ಗಂಗೆಯನ್ನು ಹೊರಗೆ ಬಿಟ್ಟನು. ಆ ವಿಧವಾಗಿ ಗಂಗೆಗೆ 'ಜಾತ್ಯವಿ' ಎಂಬ ಹೆಸರು ಬಂತು.

ಹುರುಡೆಗೆ ಗಂಗೆ ಭೋರಾಧನ ಹಿಂದೆ ಸುಸೇರಿ, ಪಾತಾಳಕ್ಕಿಳಿದು, ದೀರ್ಘಕಾಲ ಅರಿಯದಾ ದಿದ್ದಿದ್ದ ಸೂರ್ಯಾಸ್ತದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ, ಅವರಿಗೆ ಸದ್ಗತಿ ಒದಗುವಂತೆ ಮಾಡಿತು. ಭೋರಾಧನ ಆಶೆಯ ನೆರವೇರಿತು.

ಫೋಟೋ ಶಿಕ್ಷಕಿಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ :: ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೨೫
ಗೆದ್ದ ಶಿಕ್ಷಕಿಗಳು ೧೯೭೮ ಜುಲೈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ

Srivata S. Vatti

Azmat A. Syed

- ★ ಮೇಲಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಂತೆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಾಗಲಿ, ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ ಶಿಕ್ಷಕಿ ಬರೆಯಬೇಕು.
- ★ ಮೇ ೧೫ ರೊಳಗೆ ಶಿಕ್ಷಕಿಗಳು ನಡುಗೆ ತಲಪಬೇಕು. ಅಮೇಲೆ ಬಂದ ಶಿಕ್ಷಕಿಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.
- ★ ನಡುಗೆ ಬಂದ ಶಿಕ್ಷಕಿಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಒಂದು ಜತೆಗೆ ರೂಪ್ಯಾ ೨೫ ಬಹುಮಾನ.
- ★ ಶಿಕ್ಷಕಿಗಳನ್ನು ಪೋಸ್ಟುಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯಬಾರದು. ವಿಳಾಸ: ಚಂದಮಾಮ ಫೋಟೋ ಶಿಕ್ಷಕಿಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮದರಾಸು - ೬೦೦೦೨೬

ನೂರ್ಶಿ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ :

ನೊಂದನೇ ಫೋಟೋ : ಅಮ್ಮನ ಹಾಲರ್ಟ್, ನೀ ಕುಡೀಬಾರದು
ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ : ತಿನ್ನೋದೇ ಇಲ್ಲರ್ಟ್, ರೋಗಾನೇ ಬಾರದು

ಈಗಿರುವವರು : ಟಿ. ವಿ. ಇಂದಿರಮ್ಮ,
ಬಾಳೇಮೊಲೆ, ಚಿಕ್ಕಗಲೂರು, ಕರ್ನಾಟಕ

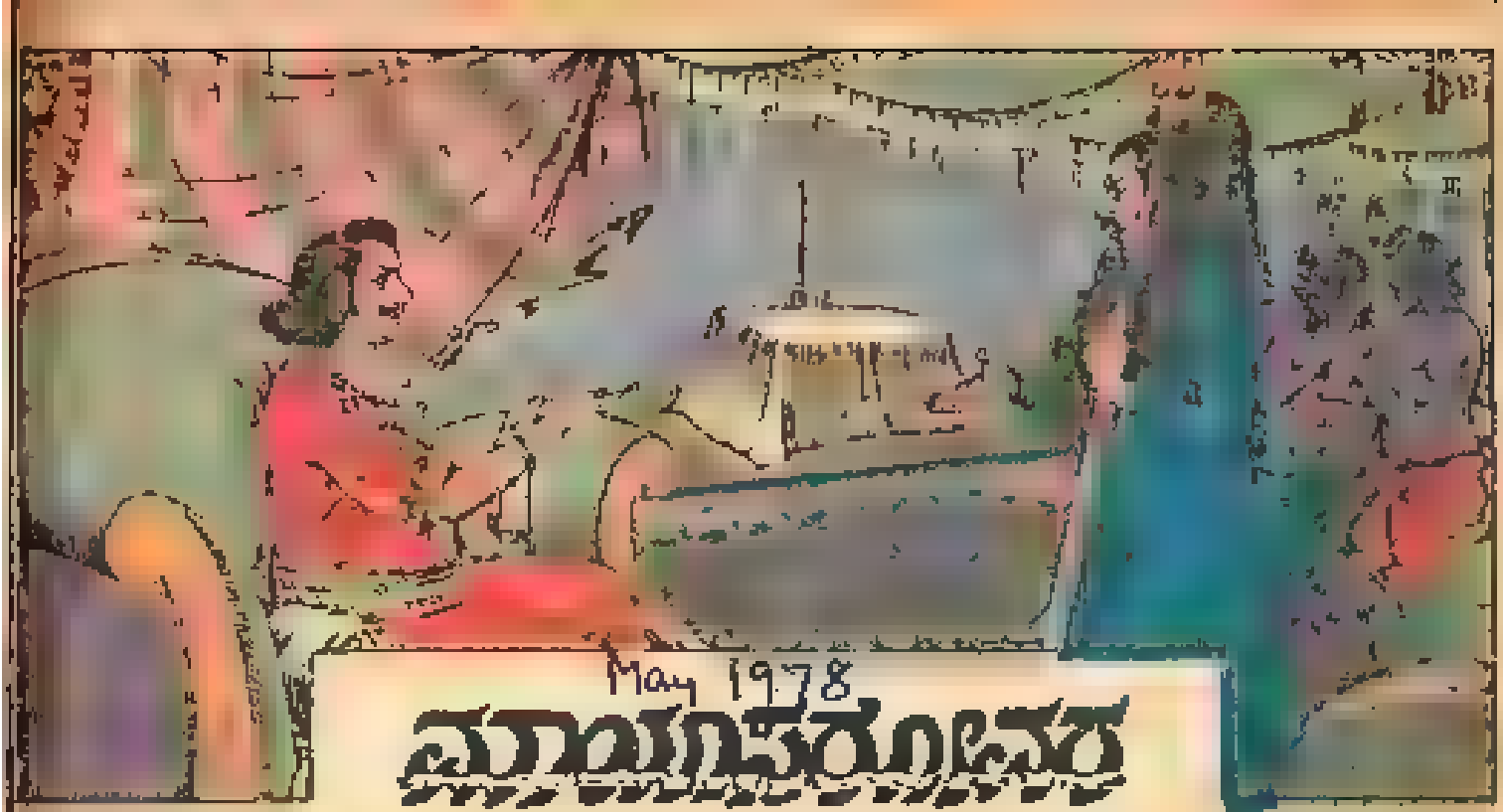
ಪ್ರಕಾಶನ
ಕರ್ನಾಟಕ
ಪುಸ್ತಕ

ಚಂದ್ರಮಾಮ

ಪ್ರಕಾಶನ
ಕರ್ನಾಟಕ
ಪುಸ್ತಕ

May 1978 ಮಾಯಗಪರೂಪಿಣಿ

೨೮

[ಮಾಯಾ ಸರೋವರೇಶ್ವರನು ತನ್ನ ಕೊಠಿಗೆ ದಾಖಲೆ ಕಾರ್ಯಗಳು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕೊನೆಗೊಂಡು ಹಾಕಲು ಜಯಶೀಲನು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಮಾಯಾ ಸರೋವರೇಶ್ವರನು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಒಳಗಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿ, ಕಾಂಕ್ಷಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಆ ಸಂಗತಿ ನರ ಭಕ್ಷಕರ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.]

ನರಭಕ್ಷಕರು ತಾವು ಮರೆಯಲಿಲ್ಲದ ನೋಡಿದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಿದ್ಧ ಸಾಧಕನ ಮುಂದೆ ಹೇಳಿದರು. ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಆನೆಯ ಮೇಲಿರುವ ನನ್ನೂ, ಅವನು ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಮನುಷ್ಯನ ರೂಪ ರೇಖೆಗಳನ್ನೂ ಆ ನರಭಕ್ಷಕರ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೊರಡಿಸಿದನು. ಆ ಮನುಷ್ಯನು ತನ್ನ ವಿತ್ರನಾದ ಜಯಶೀಲನೇ ಹೌದೆಂದು ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅವನೊಂದಿಗಿರುವ ಆ ಪರಮ ಸುಂದರ ಯುವತಿ ಯಾರಾಗಿರಬಹುದು? ನರ ಭಕ್ಷಕರು ವರ್ಣಿಸಿದ ಲಕ್ಷಣ ನೋಡಿದರೆ ಮಾನವ

ಯಂಕಿಡ್ಡಾಳಿ. ಆನೆಯ ಮೇಲಿನವನೊಂದಿಗೆ ಅವಳಾಗಿ ಹತ್ತಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳುವಾಗ ಮಾಯಾ ಸರೋವರದವಳಂತೆಯೂ ಊಹಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಜಯಶೀಲನೇಕೆ ಅವರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡ? ಇದೊಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯದ ವಿಷಯವೇ ಸರಿ. ಸಮಸ್ಯೆ ಜಟಿಲವಾಗುವಂತೆಯೂ ಇದೆ.

ನರಭಕ್ಷಕರು ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕನಕಾಕ್ಷ ರಾಜನೂ ಕೇಳಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ ಸಿಂಹಿಸಿದ್ದನು. ಸಿದ್ಧ ಸಾಧಕನು ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಮಹಾರಾಜರೇ, ಇನ್ನು ನನಗೆ ಅವುಗಳೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿರಿ. ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತ

"ಜಂದಮಾ ಮ"

ನಾದ ಜಯಶೀಲನನ್ನು ಆ ಮಾಯಾ ಸರೋವರದ ದುಷ್ಟರು ಹೇಗೋ ಮಂಕುಗೊಳಿಸಿ ಬಂಧಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಅಷ್ಟೊಂದು ಕೂರ ನಾದವನು ಅದು ಹೇಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡನೋ ಅರ್ಥ ವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವುದು ವಿನಾದರೂ ಅವನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಬೇಕಾದುದು ನನ್ನ ಮುಖ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ಈಗಾದ ದಿಲ್ಲ ಆಮೇಲೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ಹೊರಟೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ರಾಜನ ಅಪ್ಪನಿಗೂ ಕಾಯದೆ, ನರವಾಸರದ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ವಿರಲು ನೋಡಿದನು.

ಆಗ ಕನಕಾಕ್ಷರಾಜನು ಅವನನ್ನು ತಡೆದು, "ಸಿದ್ಧ ಸಾಧಕನೇ, ಆ ಜಯಶೀಲ ನಿನ್ನೆಗೆಷ್ಟು ಅಪ್ಪನೋ ನಮಗೂ ಅಷ್ಟೇ ಸಮೀಪದವನು ಅವನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವ ಬಾಧ್ಯತೆ ನನಗೂ ಇದೆ. ಕೆಲವುಂದಿ ಛುಟಿ ರನ್ನೂ, ಅಶ್ವಿನರನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ನಾನೂ ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆ ನನ್ನ ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನಿಂದ ವೀಳ್ಕೊಡಬೇಡು ಹೊರಟ ಜಯಶೀಲನ

ಸಂಗತಿ ಕೇಳಿ ನಾನಾದರೂ ಹೇಗೆ ಸುಮ್ಮನಿರಲಿ ? ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ತಡವಬಾರದು. ಆ ಮಾಯಾ ಸರೋವರವು ಎಲ್ಲಿರುವುದೇಂದು ನೊಂದಲು ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಸುತ್ತುವುದಕ್ಕಿಂತ ನಿನ್ನ ದಾಸನಾಗಿರುವ ಈ ಜಲವೃಕಬುಟನನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಾರದೇನು ? ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಇರ ಬೇಕಲ್ಲ ?" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

"ನಿಜನಿಜ !" ಎಂದು ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು ಕೂಲಿ ವನ್ನು ಜಲವೃಕಬುಟನ ಎದೆಗೆ ಗುರಿ ಹಿಡಿದು, "ಎಲ್ಲದೋ ಜಲವೃಕಬುಟಾ ! ನೀನು ನನ್ನ ವಿಶ್ವಾ ಸಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರನಾದ ಭಟನು ಹೌದೋ ಅಲ್ಲವೋ ? ಅಥವಾ ನಿನ್ನ ಹಳೇ ಯಜಮಾನ ಮುಯೂ ಸರೋವರದ ಜಲವೃಕ ರಾಕ್ಷಸರ ಪಕ್ಷವಾಗಿ ಗೂಢಾ ಬಾರನಾಗಿ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ನಟಿಸಿಕೊಂಡಿರುವೆಯೋ ? ಈಗ ಪರೀಕ್ಷೆಕಾಲ, ಗೊತ್ತಾಗಿ ತಿಳಿದುಬೇಕು. ನಿಜ ಹೇಳಿ ಬಿಡು !" ಎಂದನು.

ಅವನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಜಲವೃಕಬುಟ ಒಂದಿಷ್ಟೂ ಹೆವರದೆ, ತನ್ನ ಕಲ್ಲಿನ ಗದೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನ ಪಾದಗಳ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟು, "ದೊರೆಗಳೇ, ನಿಜವಾದ ಜಲವೃಕನು ಅಡಿದ ಮಾತು ತಪ್ಪಲಾರ, ಹಾಗೆ ತಪ್ಪದವನನ್ನು ನೀರು ನಯ ಹುಗೆ ಬೇಟೆಯಾಡಿ ಕೊಲ್ಲುತ್ತೇವೆ. ನಾನು ತಮಗಾಗಿ ಪ್ರಾಣ ಬೇಕಾದರೂ ಕೊಡಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನನ್ನ ಸ್ವಾಮಿ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ! ಈಗ ವಿನು ಮಾಡಬೇಕೋ ಹೇಳಿ ಬಿಡಿ !" ಎಂದನು.

"ಈ ಮಾತು ನಿಜವಾದರೆ ಈಗ ಹೇಳು. ಆ ಮಾಯಾ ಸರೋವರ ಎಲ್ಲಿದೆ ? ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳು" ಎಂದನು ಸಿದ್ಧಸಾಧಕ.

ಆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿ ಜಲವೃಕನು ಮೆಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟು, "ದೊರೆಗಳೇ, ಹಿಂದೆ ಒಂದುಸಾರಿ ನಿಮಗೆ ಈ ವಿಷಯ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಆ ಸರೋವರ ಎಲ್ಲಿರುವ

ದಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದರೆ ನನ್ನ ತರೆಯೊಡೆದು ಸಾಯುತ್ತಾನೆ ಅದು ನಮ್ಮ ಹಾತಿಯವರಿಗೆ ಸರೋವರದ ರಾಜನೂ, ನಮ್ಮ ರಾಜನೂ ನಮಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಶಾಪ. ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ ದೊರೇ ?" ಎಂದ ಭಯವನ್ನು ಬೋತುಹಾಕಿಕೊಂಡು.

ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು ಗಜಗಾಹ್ಮಿ ಹಕ್ಕು. "ಆ ಸರೋವರದ ನೀರು ಮುಳುಕನಿಗೆ ಶಾಪ ಕೊಡುವಷ್ಟು ಶಕ್ತಿಯಿದ್ದರೆ ಹಳಾರಥದ ಮೇಲಿಂದ ಪಟ್ಟು ತಪ್ಪಿಬೀಳುವಾಗ, ಅಲ್ಲಿಂದ ನೇರಾಗಿ ವರ ಭಕ್ಷಕರ ಕುದಿಯುವ ನೀರಿನೊಳಗೆ ಬೀಳಬೇಕಿತ್ತೇ ? ಸುರಕ್ಷಿತವಾದ ನೆಲಕ್ಕಾದರೂ ಬೀಳದೆ ? ಶಾಪವೇನು ಕೊಡುತ್ತಾನೆ ಪಾಣ್ಡು ? ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಹದಲಿ ಸಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ." ಎಂದನು.

ಜಲವೃಕನು ಗಡಗಡ ನಡುಗುತ್ತ. "ದೊರೆಗಳೇ, ನೀವು ನನ್ನ ಮಾತು ನಂಬುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು ಇನ್ನು ನನಗೆ ಶಾಪ ತಪ್ಪುವಂತಿಲ್ಲ ಆದರೂ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೇಳುವ ಬದಲಿಗೆ ಸಂಜ್ಞೆಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯುವದಿಲ್ಲದರೆ ಒಂದುವೇಳೆ ಫಾಯದೆ ಬದುಕಿರುವೆನೋ ಏನೋ ? ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ನೋಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅಚೆಗೆ ಹೋಗಿ ಪರದಿಂದ ಒಣಕಡ್ಡಿ ಯೊಂದನ್ನು ಮುರಿದು ಕಂಡನು.

"ಎಲೈ ಮೂಢ ನರಮೃಗನೇ ! ಏನೂ ಸಂದೇಹ ಪಡಬೇಡ. ಧೈರ್ಯವಾಗಿರು. ನನ್ನ ಜೀವಕ್ಕೆ ಯಾವ ಅಪಾಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಮಹಾಕಾಲನ ಭಕ್ತನಾದ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಒಂದುವೇಳೆ ನೀನು ಸಾಯುವುದೇ ನಿಜವಾದರೆ ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಕೈಕೊಸಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿ. ಅಲ್ಲಿಯ ಶಿವಗಣಗಳೊಂದಿಗೆ ನನಗೆ ಬೈವತ್ತು ಒಂ ಸುತ್ತೇನೆ." ಎನ್ನುತ್ತಾ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು ಕೂಲಿವನ್ನು ಅಕಾಶದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡನು.

ಜಲವೃಕನು ತಾನು ಕಂಡ ಒಣಕಡ್ಡಿಯಿಂದ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಗೆರೆಗಳನ್ನು ಗೀರುತ್ತ ನಡುನಡುವೆ "ಅಯ್ಯೋ !

ತರೆ ಒಡೆಯುತ್ತದೆ. ಎದೆ ಗುಂಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡ ಹಾಗಾಗುತ್ತದಲ್ಲ !" ಎಂದೂ ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದನು.

"ಏನೂ ಆಗೋದಿಲ್ಲ ! ನನ್ನನ್ನು ನಂಬು. ನನ್ನ ಮಹಾಕಾಲನು ನಿನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಾನೆ" ಎಂದು ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು ನೆಲವನ್ನು ಕುಟ್ಟಿ ಕುಟ್ಟಿ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿದನು.

ಅವನ ಅವಶ್ಯೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಕನಕಾಕ್ಷರಾಜನು ಸಮೀಪ ಬಂದು. "ಸಿದ್ಧಸಾಧಕಾ, ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಕ್ಕಷ್ಟು ಅಂಗರಕ್ಷಕರ ಜತೆ ಕೊಡದೆ ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇ ಇಬ್ಬೆಲ್ಲಾ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಕಾರಣ ವಾಯಿತು. ಏನು, ಈ ನೀರು ತೋಳದವನ ಸಂಕಟ ನೋಡಲಾರೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ತರೆಯೊಡೆದು ಸಾಯುವ ನೇನೋ ?" ಎಂದನು.

"ಇಲ್ಲ ಮಹಾರಾಜರೇ. ಇವನು ಸಾಯುವುದಿಲ್ಲ ವೆಂದುದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣದ ಅಣೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಶತ

ಮೂವಿ ನವನು ಮಹಾಕಾಲನಾದ ಶಿವನ ಚಿತ್ರ
ವಿನ್ದದೆ ಯಾವ ಪರಮನುಷ್ಕರಗೂ ಇತರರನ್ನು
ಕೂಡುವ ಶಕ್ತಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸಿದ್ಧ
ಸಾಧಕರು ನೆಲದಲ್ಲಿ ಗಿಡದ ಗೆಡೆಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ
ಕೊಡುತ್ತ. "ಸೃಷ್ಟಿ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಹೇಳಿವೆಂದು ಈ
ಶಿವ ಗೆಡೆಗಳೇನು? ಈ ಪಕ್ರವಕ್ರ ಗೆಡೆಗಳೇನು?"
ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಜಲವೈರಾಕ್ಷನು ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡೇ ಕಡುಗುಣ
ಪುರದಿಂದ, "ದೊರೆಗಳೇ, ಇವು ಅಲ್ಲಿ ಸಮಿಪ
ತಲ್ಲಿರಲು ಗುಡ್ಡಗಳೂ, ಇದ್ದಿಲ್ಲಾ ಬರಗು, ಪುಟ್ಟಗಳು
ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಎತ್ತರವಾದ ಈ ಮರ, ಈ ಕಲ್ಲಿನ
ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲೆ ಇ ಮರದ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ
ಕೊನೆಯ ಕೊಂಬೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಬಂದುಸಾರಿ ಮೂರು
ಗಿಟ್ಟಿ-ಇ ಮತ್ತೊಂದುವಾಗಿ ಪಕ್ಕವು ನಿಕ್ಕನ್ನು
ಮೊದಲ ಅ ಮೊರೆ ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕನ್ನು ನೋಡಿದರೆ,
ಯಾವುದುಸೋವರ ಮೌತ ಜಗಜಗನೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ"

ಎಂದವನೇ ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ತಲೆಯನ್ನು ಒ
ಕಿಡಿದು ಗಡಗಡಿಸುವ ಸ್ವರದಿಂದ "ಅದೊಳ್ಳಿ
ದೊರೆಗಳೇ ಗುಟ್ಟು ಹೇಳಬಿಟ್ಟು ತಲೆ ಒಡೆಯುತ್ತ
ಇದೆ ಸತ್ತ! ಸತ್ತ! ಇವು! ಮಹಾಜಲ ವೈಕುಂಠ!"
ಎನ್ನುತ್ತಾ ಧವಾಳಿನ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಕೈಕಾಲು ಬಾಚಿ ಬಿದ್ದ
ಪುಟ್ಟನಾದನು.

ಸಿದ್ಧ ಸಾಧಕನು ತಲೆನೆ ಬಾಗಿ ಜಲವೈರನ ಮೂಗಿ
ಹತ್ತಿರ ಬೆರಲು ಒಡ್ಡಿಸೊಡಲಿ, ಅವನೊಳ್ಳಿ ಉದ್ದ
ಳಿಸಿರು ಬಡುತ್ತಿರ.ವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಮುಗುಳ
ವಾಗಿತ್ತು "ಮಹಾಜಲವೇ ಮೂಢನಾಗಿ ಎಗಿಳ
ವ...ವು ತರುತ್ತಯೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಈ ಜಲವೈರನೇ ಸಾಕ್ಷಿ
ಇವನು ಶ.ಪದ ಬಯದಿಂದ ಎದೆಯಮೇಗ ಹೆಚ್ಚಿ
ಕೊಂಡು ಕೀಳಿಗೆ ಬಿದ್ದನೇ ಹೊರತು ಸಾಯಲ್ಪಟ್ಟ
ಸಾಧಾರಣದವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಿಕ್ಕೂ ಇದ್ದು ಪಾಕು
ಇರಬಹುದು ಕ್ಷೋಭೆಯಿಂದಾಗಿ. ಎನೂ ಅಗಲರು ಬದುಕು
ತ್ತಾನೆ ನೋಡಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಸರಭಕ್ಷ
ರೊಡನೆ, "ಎನು ನೋಡುತ್ತೀರಿ? ಇವನನ್ನು ದಿಗಿರು
ಕಿರು.ಬಿಡುವ ಆಲೋಚನೆಯೇ? ಬೆಂಗೆ ಹೋಗಿ
ನಾಲ್ಕಾರುಬಂದಿಗೆ ನೆಲರು ತನ್ನ" ಎಂದನು

ಸರಭಕ್ಷರರು ಅಶಯಿಂದ ಜಲವೈರರಾಕ್ಷನನ್ನು
ನೋಡುತ್ತ ಸುಮ್ಮನೆ ನಂತರು ಅವರ ಅಶಯ
ವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಸಿದ್ಧ ಸಾಧಕನು ಕೂಲಿ ಮನ್ನೆತ್ತಿ
"ಬಾವುರೇ! ಎನ್ನುವೆ ಕೇಳಲ್ಪಡೆ? ಸುಮ್ಮನೆ
ನಂತರಾರಾ? ನೆಲರು ತರನುರೋ ಇಲ್ಲವೇ?"
ಎಂದು ಕಣ್ಣು ಕೆಳಗಿಸಿ ಗಣಿಸಿದನು.

ಸರಭಕ್ಷರ ನಾಡುಕನು ಸನ್ನಿವೂಡಿದ ಕೂಡಲೆ
ವೃಕ್ಷ ಪೂಜಾರಿ ಬಾಯಿಗೆ ಬಾಯಿ ಕಾಣುತ್ತಾರಾ
ಮುಂದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿದ್ದ ಎದ್ದು ಕೈ ಜೋಡಿಸಿ
"ಮಹಾಬುದ್ಧೀ! ಮಹಾ ದೊರೆ! ಕಾಡು ಮೂಲ
ಗಳ್ಳ ಬದುಕಿಕೊಂಡಿರುವ ನಮಗೆ ಒಳ್ಳೆದ
ಕೆಟ್ಟದೂ. ಮನುಷ್ಯವರಮರೇ ಗೊತ್ತಿರಲಿಕ್ಕೆ

ಎಂದರಾದ

ಮಹಾರಾಜರು ಅವರೇ ಇನ್ನು ತೋರಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಧಿಕಾರದ ಪೆಸರು ಈತ ಕಾಣುತ್ತ, ತನ್ನ ಈ ಕೂಲಿ ಕೂಲಿದ ಭೂತಬುದ್ಧನನ್ನು ಆಡಳಿತ ಕಳಿಸಿ, ಈ ನೀರು ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ನಮಗೆ ಒಡ್ಡಿಸಿರಿ. ನಮ್ಮ ಹಸಿದ ಹೋಗಲೂ ತನ್ನತ್ತೇ ಬಂದಿರಾ ಇದ್ದಾ ಅನ್ನದಾರರು." ಎಂದನು.

ಆ ಕ್ಷಣವೇ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು ಹುರಿ ಅವನ ಕರೆ ಕೂದಲು ಕೂದಲು ಕೂಡುತ್ತ, "ಎಲೋ, ನರಪಕ್ಷಕ ಮೃಗವೇ! ಎಂಥ ಮೂಕು ಅಹೋ ಮೂಕುಮೂಕ ಮುಂದೆ! ನೀನು ನನ್ನ ಕೂಲಿದ ಮೊದೆಯಿಂದ ಹಾಗೇ ಮೂಕುಮೂಕಿ ಬರಬಹುದು. ಏಕೆ!" ಎಂದು ಕೂಲಿವಾಣಿತ್ತವನು ಆದರೆ ಎತ್ತಿದ ಕೂಲಿ ಹಾಗೇ ನಿಂತಿತು.

ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಅಗಲೇ ದೂರದಿಂದೊಂದು ಕೂಲಿಕರವು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ, "ಸಿದ್ಧಸಾಧಕ! ಅವನು ಪತನದ ಮೂಯಾ ಸರೋವರದ ಜಲವೃಕ ರಾಕ್ಷಸ ರೂಪಾಗಿ ನೋಡಬೇಕಾಗ ವಂತಿತಿ ಬಂದಿದೆ. ಅವಕ್ಕೆ ಈ ನರಪಕ್ಷಕ ಸಹಾಯವೂ ಬೇಕು. ಬಂದ ಬಂದ ತಡೆ!" ಎಂದು ಕೇಳಿಸಿತು.

ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು ಕೂಲಿವಾಣಿ ಕೇಳಿ, ಆ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದನು. ಅದೇ ಸಂಧಿಸಾರಿ ನರಪಕ್ಷಕರ ವೃದ್ಧ ವಾಹಿನಿ ಓಡಿಹೋಗಿ ತನ್ನವರ ಗುಂಪಿನೊಳಗೆ ಆಡಗಿಹೋದನು.

ಹಾಗೆ ಕೂಲಿಕೂಲಿಯ ಬಂದವನು ಸಮಾನವೇ. ಅವನು ಬಂದು ಕುದುರೆಯಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಹಾರಿ, ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಸತ್ತ ಹಾಗೆ ಬಿದ್ದಿರುವ ಜಲವೃಕನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಸಾಧಕನು ಇವನನ್ನು ವರಲೋಕಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟಿರಬಹುದು? ಇವನು ನನ್ನ ಕೂಲಿಯ ಬಂಟಿನಲ್ಲವೇ?" ಎಂದನು.

"ಇವನು ನನ್ನ ನಂಬುಗೆಯ ಬಂಟಿವೆಂಬುದು ಹೊಸದಾಗಿ ಇವನು ನಮ್ಮ ಹಾಗೆಯೇ ಇವನ ರಾಜನ

ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಸರೋವರೋದ್ಭವ ಕೃಷ್ಣ ಕೂಡಾ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಇರುವ ಹಾಗಿದೆ. ರಹಸ್ಯ ಪೋಷಕರ ಹಾವದಿಂದ ಸಾಯುತ್ತಿರುವುದು ನನಗೆ ಹೆದರಿ ನಂಬಯಾ ಸರೋವರದ ದಾರಿಯನ್ನು ನೀಲು ಗಳ ಸುಳ್ಳೆಯಿಂದ ತಿಳಿಸುತ್ತಾ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತ ಹಾಗೆ ಬಿದ್ದಿರುವ ಆದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಹೆದರ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ." ಎಂದ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕ

ಅವನಲ್ಲಿ ಕೆಲವುಮಂದಿ ಈಕಾಕ್ಷರಾಜನ ಭವಿಷ್ಯವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ನೀರು ತಂದು ಜಲವೃಕರಾಕ್ಷಸ ಮೇಲೆ ಹೊಯಿದರು. ಆ ತಗ್ಗಿನಿಂದ ಕರಾರವು ಒಡ್ಡ ಮೂಗುತ್ತಲೇ ಅದು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಹಾಗೆ ಬೀಳಿ ಕೂಲಿಕಾಡುತ್ತ, ಮೆಲ್ಲ ಕಣ್ಣು ಕೆರೆಯುತ್ತ, "ನಾನು ಎಲ್ಲದ್ದೇನೆ? ಇದು ನಾಕವೇನು ಅಲ್ಲ ಸರೋವರವೇನು? ಯಾರಿದ್ದಾರೆ ಇಲ್ಲಿ?" ಎಂದು ಕೂಲಿ ಕೂಲಿಗೂ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು ಅವನ ಬೈನ ಮೇಲೆ ಕಾರಿನಿಂದ ಹದವಾಗಿ ಬದೆಯುತ್ತ, "ನಾನಿದ್ದೇನೆ

ನೀನೂ ಇದ್ದೀ. ಎಳವ್ವಾ. ಜಲವ್ಯಕಥಟಾ! ನಿನಗೆ ಶುಭ ವಿಮೋಚನೆಯಾಗಿದೆ. ನನ್ನ ದೇವ ಮಹಾಕಾಲ ನಿನ್ನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿದ್ದಾನೆ. ನೀನು ಎಂದಿ ನಂತೆ ಭೂಮಿಯಲ್ಲೇ ಇರುವಿ! ಇನ್ನೇನೂ ಭಯ ಎಲ್ಲ" ಎಂದನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಜಲವ್ಯಕನು ಎದ್ದು ಕುಳಿತನು. ಸಮಾಸನನು ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ತಲೆಯಾಡಿಸಿ, ಸಮೀಪ ದಲ್ಲಿರ್ದ ರಾಜಭಟರನ್ನೂ, ರಾಜನನ್ನೂ ನೋಡಿ, ಏನೋ ಯೋಚಿಸಿ ತಲೆದೂಗುತ್ತ. "ಇವರನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡುವಾಗ ನನಗೊಂದು ಅನುಮಾನವಾಗುತ್ತದೆ. ವೈದ್ಯದೇವನು ಹಂಸದರ್ಥದಲ್ಲಿ ಹಾರುವಾಗ ಇವರ ವಿಷಯವೇ ಹೇಳಿದುದೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅವರ ಪ್ರಜ್ಞನೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಇವರೂ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರೇ ಅಲ್ಲವೇ ಹಿರಣ್ಯಪುರದ ಮಹಾರಾಜರಾದ ಕನಕಾಕ್ಷ ದೊರೆಗಳು?" ಎಂದನು. ಕನಕಾಕ್ಷರಾಜನು ಆ ಕ್ಷಣದವರೆಗೂ ಸರ್ವನಖನ ವಿಚಿತ್ರವೇಷವನ್ನೂ,

ಅವನ ವಾಹನ ಜಲಾಶ್ವವನ್ನೂ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದವನು. ಅವನು ಹೇಳಿದ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥ ವಾಗದೆ, "ಇವನಾರು? ಯಾರು ಆ ವೈದ್ಯದೇವ? ನಾನು ಕೇಳಿಯೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ! ನನ್ನ ರಾಜ್ಯದವನೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಅದೇನೋ ನಾನರಿಯೆನು ಮಹಾರಾಜರೇ ಅವರೆಲ್ಲ ನನ್ನ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೊರಟು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರು ತ್ತಿದ್ದಾರೆ." ಎಂದ ಸರ್ವನಖ.

"ಸಿದ್ಧಸಾಧಕಾ. ಈ ವೈದ್ಯ ದೇವನನ್ನು ನೀನು ಬಲ್ಲೆಯೋ?" ಎಂದು ರಾಜನು ಕೇಳಿದನು. ಸಿದ್ಧ ಸಾಧಕನು ಹೇಳಲೋ ಬೇಡವೋ ಎಂದು ಕೆಲವು ಕ್ಷಣ ಚಿಂತಿಸಿ ಕಡೆಗೆ, "ವೈದ್ಯದೇವನನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾಯಾ ಸರೋವರೇಶ್ವರನ ಪರಮ ಶತ್ರುಗಳಾದ ಜಲವ್ಯಕರಾಕ್ಷಸರಿಗೂ, ಮಾಯಾ ಸರೋವರೇಶ್ವರನ ಅನುಚರರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಿರುವ ಕಹಸ್ಯವೊಂದಿದೆ. ಆತನೂ ಜಯಶೀಲನ ಹಾಗೆಯೇ ಅಮರಾವತೀ ನಗರ ನಿವಾಸಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ" ಎಂದನು.

"ಏನೇನು? ಜಯಶೀಲನು ಅಮರಾವತೀ ನಗರದವನೇನು? ಆ ದೇಶದ ರಾಜ ರುದ್ರಸೇನನು ನನ್ನ ಪ್ರಬಲ ಶತ್ರು. ನಾನು ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು, ಅವನು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೊರಡುವ ಎತ್ತುಗಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆಂತಲೂ ಗೊತ್ತಾದಾರಿಂದ ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ. ಅವನ ಕಡೆಯವನಾದ ಜಯಶೀಲ ನನ್ನು ಹೇಗೆ ನಂಬುವುದು? ಅವನಿಗೆ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯು ಕೆಲಸ ಒಪ್ಪಿಸಿದ್ದು ಎಂಥ ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪು!" ಎಂದನು ಕನಕಾಕ್ಷರಾಜ ಕೋಪದಿಂದ.

"ಓಂದು ನಿಶ್ಚಯ ಮಹಾರಾಜರೇ ಜಯಶೀಲನು ನಂಬಿದವರಿಗೆ ದೋಹ ಮಾಡುವವನಲ್ಲ. ಅವನ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯ ಮೇಲೆ ಅನುಮಾನಪಡಬೇಡಿರಿ. ಅವನು ಯಾವದೇಶದ ಪ್ರಜೆಯಾದರೋ ತಮಗೆ ಮಾತು ಕೊಟ್ಟ ಹಾಗೆ ಯುವರಾಗೆ ಯುವರಾಜ

ರನ್ನು ಹುಡುಕಿ ತರುವ ಕಾರ್ಯ ನೆರವೇರಿಸಿ ತೀರುತ್ತಾನೆಂದು ನಾನು ನಿಮಗೆ ಮಾತುಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಒಂದು ದೇಶದ ರಾಜನು ಶತ್ರುವಾದರೂ ಪ್ರಜೆಗಳೂ ಶತ್ರುವಾಗಿ ಬಿಡುಗಡೆಯಾದ್ದೆ?" ಎಂದು ಸಿದ್ಧ ಸಾಧಕ.

ಅವನು ಮೂಕಾದಿ ಮುಗಿಸುವುದರೊಳಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ನರಭಕ್ಷಕರ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ವಿನೋ ಕಲಕಲ ವದ್ದಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೇನು ಕಾರಣವೆಂದು ಸಿದ್ಧ ಸಾಧಕನು ಆ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತಿರಲು, ನರಭಕ್ಷಕರ ನಾಯಕ ಗೆಟ್ಟುರಿಹಗ್ಗನೂ ವೃದ್ಧ ಪೂಜಾರಿಯೂ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಾ ಬಂದ. "ಭೂತರಾಜಾ, ನಿಮ್ಮಂಥ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಮನುಷ್ಯರು ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ಮಂದಿ ಜಲವೃಕರಾಕ್ಷಸರೊಂದಿಗೆ ಜಗಳವಾಡಿ ಕೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಅವರಿಗೆ ಕಹಾಯ ಮಾಡಲು ಹೋಗಬಹುದೆ? ಅಲ್ಲಿ ನಮಗಿಷ್ಟು ಆಹಾರವಾದರೂ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು. ಅವುಗಳೆ ಕೊಡಿ" ಎಂದರು.

ಆ ಕುದ್ದಿ ಕಿವಿಗೆ ದಿಡ್ಡಕೂಡಲೆ ಸರ್ವಾನಖನು ತನ್ನ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಪಾರಿ ಕೂತು. "ಸಾಧಕಾ, ಅವರು ಯಾರೊಂದರೆ. ನನ್ನ ತಮ್ಮ ಸರ್ವಾಸ್ವರ, ವೃದ್ಧ ದೇವ ಮತ್ತು ಹಂಸರಥವರ್ಧಿರ್ದ ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನರ ಅಂಗರಕ್ಷಕ." ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆ ಕಡೆಗೇ ಹೊರಟನು.

"ಹೈ ಮಹಾಕಾಳಾ!" ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸುತ್ತಾ ಸಿದ್ಧ ಸಾಧಕನು ನರವಾನರದ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಪಾರಿ ಕೂತು, ಕನಕಾಕ್ಷರಾಜನೊಂದಿಗೆ, "ಮೊದಲು ಆ ನೀರು ರಾಕ್ಷಸರ ಕಾಟದಿಂದ ನಮ್ಮವರನ್ನು ಕುಣಾಡ ಬೇಕು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸರ್ವಾನಖನ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೋದನು.

"ಓ ಓ! ಅರಗ್ಗಾದೇವರೇ! ನಮ್ಮ ಹುಡುಗನ್ನು ಬೇಗ ತೀರಿಸಮ್ಮಾ! ತುಂಬಾ ಹೊ ಬೇಕರೇ!" ಎಂದು ನರಭಕ್ಷಕರು ಆರಚುತ್ತಾ ಅವರ ಹಿಂದೆ ಬಿಡೆ ಕೊಡಗಿನರು ಸರ್ವಾನಖನೂ ಸಿದ್ಧ ಸಾಧಕನೂ ಹೋಗಿ ನೋಡುವಾಗ, ಜಲವೃಕರೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾ

ಡುವ ಸರ್ವಾಸ್ವರನು ತನ್ನ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಅವರನ್ನು ತಿವಿಯಲು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಜಲವೃಕರು ತಪ್ಪಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತ ವೃದ್ಧ ದೇವನೆಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ದೇವತಮಾನನನ್ನೂ, ಹಂಸರಥದ ಸಾರಥಿಯನ್ನೂ ಕುಂಟಿನಾದ ಮಂಗಳವಮಾನನನ್ನೂ ಹಿಡಿಯಲು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ದೇವತಮಾನು ಅವರನ್ನು ತನ್ನ ಪಕ್ಕ ತಲೆಯ ದಂಡವನ್ನೆತ್ತಿ ನಿವಾರಿಸುತ್ತ, ಹಿಂದೆ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುತ್ತ. "ಎಲೋ! ಮೂಢರೆ! ಹಾಗೆ! ಈ ದಂಡದ ತುದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಮುಳ್ಳು ಗಳು ಕ್ರೂರ ಎಸದಿಂದ ಕುಂದಿವೆ ನಿಮ್ಮ ಶರೀರ ಗಳಿಗೆ ಇದು ಹಾಗೆದರೆ ಆ ಕ್ಷಣದೇ ಸಾಯುವಿರಿ!" ಎಂದು ಕೂಗಿ ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಹಾಗೆರುವಾಗಲೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸಿದ್ಧ ಸಾಧಕನೂ, ಸರ್ವಾನಖನೂ ಬಂದರು. ದೂರದಲ್ಲಿ ಕೊಗು ಹುಕುತ್ತಾ ನರಭಕ್ಷಕರೂ ಕತ್ತಿ ಜಲಕಿ ತೊಂಡು ರಾಜನ ಭಯದ ಸಹಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅವರನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಜಲವೃಕರಿಗೆ ವಿಗಲಾ ಒಡಿಯಿತು. ಅವರು ಓಡಿಹೋಗಲು ಶವಗಸುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವರ ನಾಯಕನಾದ ಜಲವೃಕನೊಬ್ಬ "ನಿನ್ನಿರಿ. ಇವರನ್ನು ಬೇವದಿಂದ ಒಡಿದು ತರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದರೆ ಕೊಂದು ತರ ಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮೊಡೆಯ ಹೇಳಿದ್ದಾನಷ್ಟೆ" ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಹೋಗಾ" ಎಂದು ಕಡ್ಡಿನ ಗಡೆಯನ್ನೆತ್ತಿ ದೇವಶರ್ಮನನ್ನು ಹೊಡೆಯಲು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹಾರಿದನು.

ದೇವಶರ್ಮನು ಒಂದಡಿ ಹಿಂದೆ ಹಾರಿ, "ನನಗೆ ನಾವು ಒಲವಿದೆ. ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ?" ಎನ್ನುತ್ತಾ ತನ್ನ ದಂಡದ ಕೊನೆಯಿಂದ ಜಲವೃಕ ಹಾಯಕನ ಶರೀರದ ಮೇಲೆ ಹೊಡೆದನು. ಆ ಕ್ಷಣವೇ ಅವನು ಕೆಟ್ಟುಬೀಳಲು ಕೂಡಲೆ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು ತಲವಟನೆ ಹೊರಳಿ ಹೊಡೆದನು.

ದೇವಶರ್ಮನು ತನ್ನ ದಂಡವನ್ನು ಬೀಲಿತ್ತಿ, "ಎಲವೋ! ಸಾಯದೆ ಓಡುಕಿರುವ ಜಲವೃಕಗಳೇ! ಸಮೀಪವಾಗಿದ್ದಿರುವ ವಾಹಿನಿ ಸಮೀಪರೇಕ್ಷಕರ ಕುಮಾರಿ ವದ್ಯಮೂರ್ವಿಗಾಗಲೀ, ಕಾಂಚನವರ್ಮಾ ಗಾಗಲೀ, ಎನಾದರೂ ಕೆಡುಕಾಯತೆಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ರಾಜನನ್ನು ನಿಮ್ಮೆತ್ತಿರೋಂದಿಗೆ ನಿರ್ಮೂಲ ಮಾಡಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ದಂಡವ ಪ್ರಭಾವ ಗೊತ್ತಾಯಿ

ತಷ್ಟೆ? ಹಾಗಂತ! ಬಿಗನೆ ಹೋಗಿ ನಿಮ್ಮ ರಾ ನೋಂದಿಗೆ ಹೋರಿ" ಎಂದನು. ತಮ್ಮ ಕಾಯ ಸತ್ತವರು ನೋಡಿ ಜಲವೃಕರಾಕ್ಷಸರು ತುಂಬ ಹೆದರಿ ಹುಸಾಕಾರ ಮಾಡುತ್ತ, ಅರಣ್ಯದೊಳಗೆ ಓಡಿಹೋ ಹೊಡೆದರು.

ಸರ್ವನು ದೇವಶರ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ಅವಸರದಿಂದ ಬಂದು ಕುದುರೆಯಿಂದಿಳಿದು, "ವೈದ್ಯಬೇವಾ ಮೂಯಾ ಸರೋವರೇಶ್ವರನೂ, ಕಾಂಚನ ಮೂಲೆಯೂ, ಜಯಶೀಲನೂ, ಜಲವೃಕ ರಾಕ್ಷಸರ ಅಮಾಯವನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ಸರೋವರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತ್ಯಜಾರಷ್ಟೆ? ನಾವು ಮೂಡಾಗಿ ಹೋಗಿ ಅವರಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಡಬೇಕವೇ?" ಎಂದನು.

"ಆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾದವರು ನೀವಿಷ್ಟು ಅಗ್ನಿ ತಮ್ಮಂದಿರು ಮತ್ತು ಹ-ಸರಥವನ್ನು ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದವನು. ಹೊರಡಿರಿ, ಹೊರಡಿರಿ!" ಎಂದ ದೇವಶರ್ಮ.

ಸರ್ವನು ಸರ್ವಸ್ವರರು ತಮ್ಮ ಜಲಾಕ್ಷವನ್ನು ಮೇಗವಾಗಿ ಓಡಿಹೊಂಡುಬೇವರು ಅಂಗರಕ್ಷಕನು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದ ಮರಗಳ ಒಡೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಹಸಿಗಡವನ್ನು ಆಹಾರಕ್ಕೆ ತಾರಿಸುವ ಸರಬರಾಜು ಉತ್ಪಾದಿಸಿದ ಕೂಡಲೆ, ಓಡುತ್ತಿರುವ ಜಲವೃಕ ರಾಕ್ಷಸರ ಬೆಂಟಿ ಓಡಿದರು — (ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

July 1978 ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ

ಗಂಧಮಾದನದಿಂದ ಅಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಹೊರಟ ಹನು ಮಂತ್ರನು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿಯ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಇಳಿದು, ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಮುನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, "ಮಹಾಕುಟುಂಬದೇ, ಅಯೋಧ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಘೋರವನ್ಮತ್ತಾ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದನು. ಸೀತಾರಾಮರಿಗೆ ಹೀಗಾಯಿತೆಂದರೆ ನಂಬುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಅದೇಕೆ ಹೀಗಾಯಿತು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಹನುಮಂತನ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿ, ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಮುನಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿ, "ಹನುಮಂತಾ, ರಾಜ್ಯಪಾಲನೆ ಮಾಡುವುದೆಂದರೆ ಎಷ್ಟು ಕಠೋರವೇ? ಶುಚಿಶನೇತಹ ಶರಮ ಸಾಧುವಾದ ನಿರಪರಾಧಿಗಳು, ಅಧಿಕಾರ ವರ್ಗದವರ ಪ್ರಾಬಲ್ಯದಿಂದ ಹೇಗೆ ಬಲಿಯಾಗುವರೋ? ಕೇಳಿದೆಯಷ್ಟೆ? ಅದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಪಾಪವನ್ನು ಗಂಟುಹಿಟ್ಟಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುವುದೆಂದು ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ, ಮಾನವಿಗಳ ದುಷ್ಟಬುದ್ಧಿಯ ದುಯಿಗಳಿಂದ ಹೊರಬೀಳುವ ವಿಷವೀಜಗಳು ಪಾಮರ ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆಯುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು

ಎಂತಹ ಶ್ಲಾಘೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬರುವುದೋ ತಿಳಿಯುತ್ತವೆ? ಇವೆಲ್ಲಾ ನಿರೂಪಣೆಯಾಗಲಿಕ್ಕಾಗಲಿ? ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ನಡೆಯುತ್ತೆಂದು ಹೇಳಬಹುದೇ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಸಮಾಧಾನವೇನಿದೆ? ಇದು ನಿನ್ನಂತಹ ತಿಳಿದವನಿಗೆ ಅನೂಹ್ಯವಾದುದೇನಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ನಾನು ಬಿಡಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕೇ?" ಎಂದನು.

ಹನುಮಂತನು ವಾಲ್ಮೀಕಿಯ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸೀತೆ ಇದ್ದ ಕುಟೀರವನ್ನೂ, ಅವಕುಶರು ಮರಗಳ ಕಾಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಣಗಳಿಂದ ಮಾಡಿದ ಗುರುತುಗಳನ್ನೂ ಮನದಸೆಯುವಂತೆ ನೋಡಿದನು. ಸೀತೆ ಸಂಚರಿಸಿದ ನೆಲವನ್ನು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಕೊಂಡು ಆಮೇಲೆ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಮುನಿಯ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದು, ಅಯೋಧ್ಯೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹಾರಿದನು.

ಹನುಮಂತನು ಅಶ್ವಮೇಧದಲ್ಲಿ ಅಯೋಧ್ಯೆಯನ್ನು ತಲೆಪಿ ರಾಜಧಾನದ ಮುಂದೆ ಇದ್ದ ಉದ್ಯಾನವನದಲ್ಲಿ ಇಳಿದನು. ಆ ವಿಶಾಲವಾದ ಉದ್ಯಾನ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಕುಶಲವರು ಬಿಲ್ಲು ಎಡ್ಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಸೆದಿ

ಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಬಾಗಾಳೆಂದರೆ ಅದ ಒಂದು ಸ್ವಭವ ರುವದವೈತ್ತರಕ್ಕೆ ಎದ್ದಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದಿಳದ ಹನುಮಂತನನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರು ಕುಳಿತು, ಅತ್ತೆಯಾ ಬಿಟ್ಟರು. ಅವನೇ ಹೊಕ್ಕಳಿಗೆ ಎನೋ ಕಣ್ಣು ಸ್ನೇಹ ಮಾಡಿಕೊಂಡು. ಇಬ್ಬರೂ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತ ಹನುಮಂತನ ಸುತ್ತಲೂ ಬಾಗಾಳೆಂದರೆ ಒಂದು ಬೇರೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿದರು.

ಅನಂತರ ಸಮೀಪ ಬಂದು, "ಮಾಯಾವಿಯೇ? ಮಾರು ನೀನು? ನಿಜ ಹೇಳು!" ಎಂದು ಅವನು ಗದರಿಸಿ ಕೇಳಿದನು.

ಅವನಲ್ಲಿ ಸೀತೆಯ ಹೋರಾಟ ಹಿಟ್ಟುಗಿದ್ದು ಕುಳಿತಲ್ಲಿ ರಾಮನ ಹೋರಾಟ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ನೋಡಿದಾಗ ಹನುಮಂತನಿಗೆ ಸೀತಾರಾಮರನ್ನೇ ನೋಡಿರುತ್ತಾಯಿತು. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹಚ್ಚುವಾಗಲೂ ಮಂತ್ರ ಅವರನ್ನು ನೋಡುತ್ತ, "ಮನು ಹನುಮಂತ ರಾಮನನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದನು" ಎಂದನು.

"ನಿನ್ನ ಮುಖ ನಂಬಲಾರಿತ್ತು. ಗುರಿ ಗುರಿ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಹನುಮಂತನ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡುಬಂದ ಯಾವನೋ ಮಾವನಾ ವಿನೀತನು. ಮಾರಿಗಡೆ, ನಿನ್ನಗೇನಾಗಲೇಕು?" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವನು ಬಿಡುಬಿಡು ಬಾಗಿಹೊಡೆದನು.

"ದುರಸ್ತಿ ಬಾರದೋ ಲವಾ" ಎಂದು ಕುಳಿತು ಅವನನ್ನು ಕಾಂತಪಡಿಸುತ್ತ, ಕಾಮರಂಜಿತ ಕಾಂತ ಸ್ವರದಿಂದ, "ನೀನು ಹನುಮಂತನೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಸಾಲದು. ನಿರೂಪಿಸಿದ ಹೊರತು ನಿನ್ನನ್ನು ಕದಲಿಸಿ ಬದಲಾರವು ಹನುಮಂತನಿರುವ ಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ನಿರೂಪಿಸಬೇಕು?" ಎಂದನು.

"ಹೌದು ಹನುಮಂತನ ಪ್ರಕಾಶಗಳನ್ನು ಕೊರಿಸು. ಮೊದಲು ನಿನ್ನ ಪ್ರಕಾಶ ವಿಶ್ವರೂಪ ಕೊರಿಸು." ಎಂದನು ಅವನು.

ಹನುಮಂತನು ರೋಷದಿಂದ ಬೆಳೆದು ಅವರನ್ನು ರನ್ನೂ ಅರಿಗಿನ ಮದಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅವರನ್ನು ಹನ್ನ ಹೊಲ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಅವರಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಸರಯೂ ನದಿಯ ಮೇಲಿಂದಾಗಿ ಅಯ್ಯೋಧಾ, ನಗರದ ಸುತ್ತಲೂ ತಿರುಗಾಡಿದನು. ಅವರವೈತ್ತರ ಬೆಳೆದು ಸೀತೆಗೆ ಕೊರಿಸಿದ ವಿಶ್ವರೂಪವನ್ನು ಕೊರಿಸಿದನು. ಬಾಲವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿ ಗುರಿಗಿ ತಿರುಗಿ ಸುತ್ತುಸುತ್ತಿ ಕೊನೆಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಕೊರಿಸಿದನು. ಅವರನ್ನು ರನ್ನೂ ಭುಜಗಳ ಮೇಲೆರಿಸಿಕೊಂಡು, "ಮೈರಾವಗ, ಸಂಹಾರದಲ್ಲಿದ್ದ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರನ್ನು ಹೀಗೆಯೇ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡನು" ಎಂದು ಕೊನೆಗೆ ಗೋಡೆಗೆ ಮೇಲೆ ಸುತ್ತಲೂ ತಿರುಗಾಡಿದನು ಅವಕುಶರಾಗಲೂ ಅವನದಕ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಅವಕುಶರು ಹನುಮಂತನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಕಾರಿ "ಹನುಮಂತಾ, ನಿನ್ನ ಪ್ರಕಾಶಗಳನ್ನು ಕಣ್ಣು ತುಂಬಿ ನೋಡಬೇಕೆಂದೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಆಟ ಆಡಿಸಿದವ ನಮ್ಮನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು" ಎಂದರು.

“ನಿಮ್ಮ ಕೋರಿಕೆ ಹೀರಿತುಕೊಳ್ಳೋ ನಾನೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಅಡ್ಡಿದ ಗೊತ್ತಾ?” ಎಂದ ಹನು ಮುಂತನೂ ಮುಗುಳುನುಗುತ್ತ.

ಲವಕುಶರು ಅವನ ಇಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಲೈಗನ್ನು ಒಡಿದುಕೊಂಡು ರಾಮನಬಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, “ಅವ್ವಾ, ನೋಡಿರಿ, ನಿಮ್ಮ ಹನುಮಂತ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ!” ಎಂದರು.

ರಾಮನು ಹನುಮಂತನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ದುಃಖಾಕಿಶಯದಿಂದ ಮುಕ್ತನಾದಂತೆನಿಸಿ ಕಣ್ಣೀರು ತುಂಬಿಕೊಂಡನು. ಹನುಮಂತನು ರಾಮನ ಮುಂದೆ ಬೋಕಾಲುಕೂರಿ ನುಸುಳಿಸಿ, “ರಾಮಾ, ನೀನು ಕೂಡಾ ಪಾಮರರಂತೆ ದುಃಖಕ್ಕೆ ವಶನಾದರೆ ಹೇಗೆ? ರಾಜ್ಯವಾಲನೆ ಸುಖಫೋಗಿಗಳ ಹೊಪನೆ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿನಂತಲೂ, ಎಂತಹ ಕೆಲವನ್ನಾರೂ ಮಾಡಿಕೊಡತಕ್ಕುದಂತಲೂ, ಎಂತಹ ತ್ಯಾಗವನ್ನಾರೂ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬರುವುದಂತಲೂ ಗೊತ್ತಿರುವುದಲ್ಲವೆ? ನಾಂಗಿನ ಹುಡುಗರಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ರಾಮ ರಾಜ್ಯವೆಂದು ಅದರ್ಶವಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ನಡೆಯುವುದೆಂದು ಹ್ಲಾನಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ನಿನ್ನಿಂದ ನಡೆಯುವ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಒಮ್ಮೊ ಒಂದು ಪರಪದಾರ್ಥವಿತ್ತೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವರೆಗೆ ಅದೇಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ನೀನು ರೀರಾಮಾನುಜನಾಗಿರುವ ಅವಕಾಶ ವುರುಷ ನಾದುದರಿಂದ ಸುಖದುಃಖಗಳಲ್ಲಿ ನಿರ್ಲಿಪ್ತನಾಗಿರ ಬೇಕಾದವನು ನಿನ್ನ ಈ ದುಃಖವೂ ಆ ರೀತಿ ಯೋಗಿಸಿದರೆ ಎಂದು ನಾನು ಮೆಲುಕುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ಸಾಕು.” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಆಗ ರಾಮನು ಹನುಮಂತನನ್ನು ನೋಡಿ, “ಹನುಮಾನ್, ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ, ನಿನ್ನ ಮಾತು ಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ನುಗುಳುಕೊಂಡು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಹೀಗೆ ಇಲ್ಲದ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಜಡೆಯಾಗಿ, ಈಗ ಕೈಕೊಂಡಿ

ರುವ ಅಶ್ವಮೇಧಯಾಗವು ವಿಫಲವಾದರೆ ನಿನ್ನ ರಾಮನು ದಕ್ಕರಾದನು. ಯಾಶಸ್ವಿಗೆ ಮನೆ ಪುರದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಅಶ್ವರಕ್ಷನೆಯ ಕಾರವನ್ನು ನಿನ್ನ ಭುಜಸ್ಕಂಧಗಳ ಮೇಲೂ ಹಾಕುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆಯು ಕೊಡು. ಅಶ್ವದ ಬೆಂಗುವರಿಗಿರಾಗಿ ನನ್ನ ಮೂವರು ತಮ್ಮಂದಿರೂ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ನೀನೂ ಅವರೊಂದಿ ಗಿದ್ದರೇನೇ ಎಲ್ಲವೂ ನಿರ್ವಿಫಲವಾಗುವುದೆಂದು ನಂಬಿ ತ್ತೇನೆ. ಹೋಗಿ ಅವರನ್ನು ಸೇರು” ಎಂದನು.

ರಾಮನ ಆವೇಶವನ್ನು ಸರಸವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಹನುಮಂತನು ಅಕಾಶಮಾರ್ಗದ ಮೇಲೆ ಹಾರಿದನು.

ಗುಹಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹನುಮಂತನು ಹೋಗುತ್ತಿರಾ ವಾಗ, ವಟ್ಟವಾಗಿದ್ದೊಂದು ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಕು ರಾಕ್ಷಸಿಯೂ, ಇನ್ನೊಬ್ಬ ರಾಕ್ಷಸನೂ ವಿಜಯದ ಬೊಬ್ಬೆಗಳನ್ನು ಹಾಕುತ್ತ, ಸುರಾವಾಸದಿಂದ ದುಕ್ಕ ರಾಗಿ ಕುಳಿತು ಕುಳ್ಳಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು.

ಹನುಮಂತನಿಗೆ ಎನೋ ಅನುಮಾನವಾಯಿತು. ಅವನು ಸೂಕ್ಷ್ಮರೂಪದಿಂದ ಅವರ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಮರದ ಮೇಲೆ ಹೊಂಟು ಕುಳಿತನು. ಅವರು ವೃಕ್ಷ ಮಾಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅದೇ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಸಿರಿ ಮಾಡಾಡಲು ತೊಡಗಿದರು. ಹನು ಮಂಥನು ಕಿವಿಗೊಟ್ಟು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವರು ನಿರ್ಭೀತಿಯಿಂದ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಮಾಡಾಯುತ್ತಿದ್ದರು.

“ಫಾತಕನಾದ ರಾಮನಿಗೆ ಹಾಗೇ ಆಗಬೇಕು. ಕರಾಳಕಂಠಾ! ನನ್ನ ಸುಕೋಪಕ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಇಳಿದುಹೋಗಿದೆ. ಕಪ್ಪುಕೇಶವಿರಬಾವಯಂದು ಸುಮ್ಮನೆ ಹೇಳು ಕ್ಷಮೆಯೇ? ಉಳಾ ಕಪ್ಪುಕೇಶವಾಗಿ ಉಳಿದ ನಾವಿಬ್ಬರು ನಮ್ಮವರ ಪುಗುವನ್ನು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೀರಿಸಿಬಿಟ್ಟಿವೆ. ಅಹಾ! ನೀನು ಆಡಗನಾಗಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಮೊನಚಾಗಿ ಅರಬರೆಯೋ! ರಾಮನ ಬಾಣ ಯಾವ ಮೂಲೆಗೆ!” ಎಂದಳು ಆ ರಾಕ್ಷಸಿ. ಜಲ ಗಾರನ ಬೆನ್ನು ಬಡಿಯುತ್ತಾ,

“ನೀನು ಮಾತ್ರ ಎಂತೆ? ನಿನ್ನ ಕೋಪಕಾಪ ಕೋಲಗಳು ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿವೆ.ವು ಗೊತ್ತೇ? ನನ್ನ ಒಯ್ಯಾರಿ ಅಬಲರೂಪದ ಕೂಡಲನೋ! ನನ್ನ ತಕ್ಕವಳಾಗಿ ನೀನೊಬ್ಬಳು ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಎಂಥಾ ಸ್ವಲ್ಪವೋ!” ಎಂದು ರಾಕ್ಷಸನು ಅವಳ ಬೆನ್ನನ್ನು ಬಡಿದನು.

ಕರಾಳಕಂಠಾ ಕಳಂಕ ರಾಜಗುಣ ಕಮ್ಮ ಹೆಣ್ಣು ದಲ್ಲಿ ಮರಗವಿಂದ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬಿಡುಮೋಗಿ ತನ್ನ ಲಾಙ್ಕಿ ಜಾಕಂಕ ರಾವಣನನ್ನು ಕೊಂದ ಸಿಂಹ ಮೋಸ. ರಾಮನ ಮೇಲೂ ಹಗೆ ಸಾಧಿಸಲು ಆಗುವವಾ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಬರ ಸೇರಿದ್ದನು.

ರಾಮಕಾಸುರನ ತಂಗಿ ಕೂರ್ವನವಿ ಕೂಡಾ ಬದಕಿಮೇ ಇವಳು ಕಾಕತಾಳಿಯವಾಗಿ ಅವಳ ಕೂಕಾ ನಗೆ ಸಾಧಿಸಿಕ್ಕೇ ಅಗುವವಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದಳು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಸಂಧಿ ಕೊಂಡ ರೀತಿಗೂಡಾ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿತ್ತು.

ಇನ್ನೂ ಹುಸಿಮಂದ ಯಾವ ಮನುಷ್ಯನನ್ನಾ ಬರಗಿ ಹಿಡಿದು ಕಿನ್ನೋಗುವೆಂದು ಕೂರಹೋದ ತಿರುಗುವತ್ತ. ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡಿ ಸಮಿ ಪಿಸಿದರು. ಕೂರ್ವನವಿ ಒಯ್ಯಾರಿಂದ ಕುಲಿತು ದೃಷ್ಟಿ ಕೂಗಿಸಿದಳು. ಹುಸಿಗೆ ಹೆಣ್ಣಿನ ಚೂ ವಾರರೇನಾಯಿತು? ದಿವೋ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಒಯ್ಯಾಯವಿದ್ದೇವೆಂದು ಕರಾಳಕಂಠಾ ಅವಳ ಬೆನ್ನಿನಿಂದ ಒಂದು ರಹಸ್ಯ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೊದನು. ಅವಳನ್ನು ಮುರಿದು ಹಿನ್ನೆಲೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿರಾಗಿ ಕೂ ನಸ ರಾಕ್ಷಸಾಕಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದಳು. “ನೀ ನೀನೂ ರಾಕ್ಷಸಿಯೇನೇ?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕರಾಳ ರಾಕ್ಷಸನಾಗಿ ನಿಂತನು.

ಹೀಗೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಜಲ ಕುರರೂಪಿ ಅಗುರ ರೂಪತೆಗೆದಾಗಿ ಕೂಡ ನಾಟಕವು.

ಅಯೋಧ್ಯೆಯಿಂದ ಓಡಿಹೋಗಿ ಅರಣ್ಯ ಸೇರಿದ್ದರು. ಮರದ ಪೇಲಿರೂಪ ಹನುಮಂತನು ಅವರ ಮಾತನ್ನು ಆಲಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಕರಾಳಕಂಠನು ಶೂರ್ಪನಖಿಯನ್ನು ತಟ್ಟುತ್ತ, "ನನ್ನ ಪುಣ್ಯ ವಿಶೇಷದಿಂದ ನೀನೊಬ್ಬಳು ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಆಗ ಹನುಮಂತ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದುದರಿಂದ ಸರಿ ಹೋಯಿತು. ಅವನು ಅಯೋಧ್ಯೆಯಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮ ಜಾಡು ಓಡಿದು ನಮ್ಮನ್ನು ಅಣ್ಣಂದಿರ ಬಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ನಮ್ಮ ಅದೃಷ್ಟ ಚೆನ್ನಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಅವನಿಗೆ ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿರುವ ಬುದ್ಧಿ ಬಂತು." ಎಂದನು.

"ಆ ಹನುಮಂತನನ್ನು ಹೊಗಳಿ ನನ್ನನ್ನು ರೇಗಿಸಬೇಡ. ಅವನನ್ನು ನೆನೆದರೆ ಮಹಾ ಕೋಪ ಬರುತ್ತೆ!" ಎಂದಳು ಶೂರ್ಪನಖಿ.

"ಕೋಪ ಅನ್ನಬೇಡ್ವೇ! ಎದೆ ಹಾರುತ್ತೇ ಅನ್ನು ಭಯದಿಂದ." ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕರಾಳಕಂಠ ಹಲ್ಲು ಗಿಂಚಿದ.

"ಭಯ ನಿನಗೆ! ಆ ಬಾಲದ ಭೂತ ನನ್ನ ಬಂಗಾರದ ಮನೆಯನ್ನೇ ಸುಟ್ಟು ಕರಗಿಸಿ ಹಾಕಿದ. ಅವನ ಹೆಸರು ಕೇಳಿದರೆ ನನಗೆ ಭಯಗಿಯೆ ಎನೂ ಇಲ್ಲ. ಕೆಟ್ಟ ಊರಿ! ಅವನ ಬಾಲ ಕಳಚಿಬೀಳ!" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಶೂರ್ಪನಖಿ ತನ್ನ ಬೆನ್ನನ್ನು ತಡವಿಕೊಂಡಳು.

ಅವಳ ಬೆನ್ನಿನಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಸುಟ್ಟು ಮಚ್ಚಿ ಇತ್ತು. ಅದು ಲಂಕಾ ದಹನದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಉರಿಯುವ ತೊಲೆಯೊಂದು ಅವಳ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಸುಟ್ಟು ಉಂಟಾದ ಮಚ್ಚಿ.

ಕರಾಳಕಂಠನು ಅವಳ ಮಚ್ಚಿಯನ್ನು ತಡವಿನೋಡಿ ಅಗಾಧಸುಖವನಂತೆ, "ಈ ಮುದ್ರೆ ಬಿದ್ದು ದಕ್ಕಾಗಿ ಉರಿ ಅನ್ನವಿಯಾ? ಇನ್ನೂ ಚುರು ಚುರು ಉರಿಯುತ್ತದೇನೋ ಪಾಪ! ಮನೆ ಹೋದರೂ ನೆನಪಿಗೆ ಇದೊಂದು ಮಚ್ಚಿಯಾದರೂ ಉಂಟಲ್ಲ

ಚಂ ದ ಮಾ ಮು

ಬಿಡು." ಎಂದನು. ಅವನ ಲೇವಡಿ ಮಾತಿಗೆ ಶೂರ್ಪನಖಿ ಮುಖ ಮುದುಡಿಕೊಂಡು, "ಸಾಣು ಬಿಡು. ನಿನ್ನ ಸಮಾಧಾನದ ಮಾತೋ, ನೀನೋ! ನನ್ನ ಚಿಂತೆ ನಿನಗೆ ಅರ್ಥವಾದರತಾನೆ?" ಎಂದು ಕೈಗಂಟಿ ನಿಂದ ತಿವಿದಳು.

"ಅದಲ್ಲ ಶೂರ್ಪನಖಿ! ನನ್ನೂ ಹನುಮಂತ ನಂದರೆ ಉರಿಯುತ್ತೆ. ರಾಮನ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಅವನೇ ಮಹಾ ಕಟ್ಟುವನು!" ಎಂದನು.

"ಹಾಗೆ ಹೇಳು ನನ್ನರಾಜ! ಸುಮ್ಮನೆ ಮಹಾ ವೀರನ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಬೊಗಳಬೇಡ. ಅವನ ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿ ಓಡಿಬಂದ ದೊಡ್ಡ ಹೇಡಿ ನೀನು! ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ವೀರನಂತೆ ಸಾಯ ಬಾರದಿತ್ತೇ?" ಎಂದಳು ಶೂರ್ಪನಖಿ.

"ಸತ್ತರೆ ಹಗೆ ತೀರಿಸೋದು ಹೇಗೇ ಅಂತ? ನಿನ್ನಂಥ ಸುಂದರಿ ರಾಕ್ಷಸ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದಳೆ? ನಿನಗಾದರೂ ಜತೆ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತೇ? ಆಗುವದೆಲ್ಲಾ ಒಳ್ಳೇದಕ್ಕೇ ಅಂತ

ಈಗಾದರೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತೆ?" ಎಂದನು. "ಸಾಕು. ಬಿಡು. ಎಲ್ಲಾ ಚಂದಾಯ್ತು. ಇನ್ನು ಎತ್ತಾದರೂ ದೂರ ಹೋಗಿ ಹಾಯಾಗಿದ್ದೋಣ, ಏಳು ಬಾ" ಎಂದಳು ಶೂರ್ಪನಖಿ.

"ಇನ್ನೊಂದು ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿ ಹೋಗಿಬಿಡುವ. ಆಮೇಲೆ ಈ ಕಡೆಗೆ ಮುಖ ತಿರುಗಿಸುವುದೇಬೇಡ. ರಾಮನ ಯೋಗಾರ್ಥವನ್ನು ನಾವು ಹಿಡಿದು ಬಿಡ ಬೇಕು" ಎಂದ ಕರಾಳಕಂಠ.

"ಭಲೆ! ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಸವಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದು" ಎಂದು ಕುಪ್ಪಳಿಸಿದಳು ಶೂರ್ಪನಖಿ.

"ಸವಾರಿಗಲ್ಲವೇ ಹುಚ್ಚು ಮೂರ್ಖಿ!" ಎಂದು ಕರಾಳಕಂಠನು ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಶೂರ್ಪನಖಿ ಅವನ ಕುತ್ತಿಗೆ ಬಳಸಿ, "ಎನು ಕಿರಿಚಿದೆ? ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಹಾಗಂದರೆ ಹಿಸುಕಿಬಿಡ್ತೇನೆ! ನನ್ನ ಉಗುರಿನ ರುಚಿ ಗೊತ್ತಾದೀತು! ಜಾಗ್ರತೆ! ನನ್ನ ಮೂಗೂ ಕಿವಿ

ಗಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೊದ್ದು ಕಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಚೆಂಡಕ್ಕೆನು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ? ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಕೊಯ್ಯುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಗೇಣುದ್ಧ ಮೂಗೂ ಮಾರುದ್ಧ ಕಿವಿಗಳೂ ಇದ್ದುವು. ಈಗಲೇ ನನ್ನ ಮುಖ ಅಂದವಾಗಿದೆ ಯೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಗೊತ್ತಾ? ಹೌದು, ಕಾಮಗಾಮಿಗಳಾದ ನಮಗೆ ಕುದುರೆ ಗಿಡುರೆ ಏತಕ್ಕೆ?" ಎಂದಳು.

"ಕೊಂಡು ಹಾಕಲಿಕ್ಕೆ!" ಎಂದು ಕರಾಳಕಂಠನು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಶೂರ್ಪನಖಿ, "ಆಯೋ ಪಾಪವೇ! ಆ ಕುದುರೇ ಮೇಲೆ ನಮಗೇನು ಹಗ?" ಎಂದು ತಿರುಗಿ ಕೇಳಿದಳು.

"ಕುದುರೇ ಮೇಲೆ ಹಗೆಯಿಲ್ಲವೇ ಶೂರ್ಪನಖಿ! ರಾಮನ ಮೇಲೆ ಹಗ! ಕುದುರೆ ಕಾಣದಹೋದರೆ ರಾಮನ ಯೋಗನಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಏನಾಗುತ್ತ ಗೊತ್ತಾ ಮೊದ್ದು ಮಂಡೆಯವಳೇ? ಸೀತೆ ಇಲ್ಲದೆ ಅರೆ ಜೀವದಲ್ಲಿರುವ ರಾಮ ಪೂರಾ ಸಾಯುತ್ತಾನೆ. ನಿನ್ನ ವೈರದ ಬಿಸಿ ಪೂರ್ತಿ ತಣ್ಣಗಾಗುತ್ತದೆ." ಎಂದ ಕರಾಳಕಂಠ.

"ನಿಜ ನಿಜ! ಒಳ್ಳೇ ಆಲೋಚನೆ. ಕುದುರೆಯ ತಲೆಯ ಮಾಂಸ ಬಲಿರುಚಿಯಾಗಿರುತ್ತೆ. ಆನಂದ ವಾಗಿ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನೂ ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗ ಬಹುದು." ಎಂದಳು ಶೂರ್ಪನಖಿ.

"ತಿಂಡಿಪೋತಳು! ನಡೆನಡೆ!" ಎಂದು ಕರಾಳನು ಮುಂದೆ ಹೊರಟನು. ಆಗ ಹನುಮಂತನು ಮರದ ಕೊಂಬೆಗಳನ್ನು ಅವರ ಮೇಲೆ ಹಾಕಲು, "ಓವೋ! ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಹಿರಿಯರು ಹೂಮಳೆ ಸುರಿಸುತ್ತಾರೆಲ್ಲಾ!" ಎಂದಳು ಶೂರ್ಪನಖಿ. "ಹೂಮಳೆಯಿಲ್ಲವೇ, ಇದು ಮರದ ಎಲೆಗಳ ಮಳೆ" ಎಂದ ಕರಾಳ.

ಶೂರ್ಪನಖಿ ಕರಾಳಕಂಠನ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಮುಂದಡಿ ಇಡುವಾಗ, ಹನುಮಂತನು ಕನ್ನ

ಬಾಲವನ್ನು ಅವರ ದಾರಿಗೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಚಲಿಸಿ ಬಂದ ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಇಬ್ಬರೂ ಗಟ್ಟಿನೆ ನಿಂತರು.

"ಓಹೋಯ್! ಸರ್ವ! ಮಹಾ ಸರ್ವ!" ಎಂದು ಕೂಗಿ ಕರಾಳಕಂಠನು ಹಾರಿಬಿದ್ದನು. ಶೂರ್ಪನಖಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಕಣ್ಣು ತಿರುಗಿಸುತ್ತ, "ಸರ್ವಾ ವಲ್ಲ, ಬಾಲ! ಯಮಪಾಶ! ಓವೋ! ಹನು ಮಂತ್ರಿ ಬಾಲ!" ಎಂದು ಕೆಟ್ಟವನಿಯಿಂದ ಕಿರಿಚಿದಳು.

"ಸುಮ್ಮನಿರು! ಇಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯ ಹನುಮಂತನೇ! ನೋಡಿದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ನಿನಗೆ ಹನುಮಂತನದೇ ಭಯ!" ಎಂದ ಕರಾಳಕಂಠ.

"ಅಯ್ಯೋ! ನನಗೊತ್ತು! ಲಂಕೆಯನ್ನು ಸುಟ್ಟ ಬಾಲ ಇದೇ! ಇದೇ!" ಎಂದು ಶೂರ್ಪನಖಿ ಆ ಬಾಲದ ಚಲನೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಗಡಗಡ ನಡುಗಿದಳು. ಶೂರ್ಪನಖಿಯ ಭಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಕರಾಳಕಂಠನು ಒಮ್ಮೆಗೇ ಹೆದರಿ ಓಡಿಹೋಗಲು ನೋಡಿದನು. ಶೂರ್ಪನಖಿ ಹಾರಿಹೋಗಿ ಅವನನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದು, "ನನ್ನೊಬ್ಬಳನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿ ಹೋಗುವೆಯಾ!" ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ ಅವನನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದಳು. ಹನುಮಂತನು ಭೀಕರಾಕಾರ ತಾಳಿ ಅವರ ಮುಂದೆ ನಿಂತನು.

ರಾಕ್ಷಸರಾಕ್ಷಸಿಯರು ಓಡಲು ದಾರಿಯಿಲ್ಲದೆ ಭೀಕರಾಕಾರ ತಾಳಿ ಹನುಮಂತನ ಮೇಲೆಯೇ ಬಿದ್ದು ಹಿಂಸಿಸಿ ತೊಡಗಿದರು. ಹನುಮಂತನು ದೊಡ್ಡ ದೊಂಡು ಶಿಲಾಪರ್ವತವನ್ನೆತ್ತಿ ಅವರ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ, ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಒಂದೇಬಾರಿ ಕೊಂದನು. ಹೀಗೆ ಶತ್ರುಕೇಷ ಅರಿಯಿತು.

ತನ್ನ ಕೈಯಿಂದಲೇ ಶತ್ರುಕೇಷವು ನಾಶವಾದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಹನುಮಂತನಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಗಿ, ದೊಡ್ಡ ಸಿಂಹನಾದ ಮಾಡಿ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಮಣವುರದ ರಿಕ್ಕಿಗೆ ಸಾಗಿದನು.

ಹನುಮಂತನು ಗಗನಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಾ, ಸುಂದರವಾದ ವನಗಳ ನಡುವೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಹರಿಯುವ ಗಂಗಾನದಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಮಣವುರದಾಡ್ಯವನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿದನು. ದೂರದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮವೃತ್ತಾ ನದಿ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಬೆಟ್ಟವು ಕರಗಿ ಹರಿಯುತ್ತಿರುವಂತೆ ಮಿರಿಮಿರಿ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಣವುರದಾಡ್ಯದ ಮೇರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಿಂಚು ಮಿಂಚಿ ದೊಡ್ಡ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ರಿವ್ವನೆ ತೂರಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವಂತೆ ಕಂಡಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಹನುಮಂತನು ಆ ಮಿಂಚನ್ನು ಮಿಂಚುವ ವೇಗದಿಂದ ಆ ಕಡೆಗೆ ಹಾರಿ ಹೋದನು.

